ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

1933

Αρ 20
351

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ	ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45	ΤΜΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Gants superbes en vogue

Suède veritable

Ἐφέτος

ἔχομεν νά ἐπιδείξωμεν τά πλέον σίκ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

καί τήν πλουσιωτέραν συλλογήν ὑλικῶν ἤτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ ΑΠΡΕ κ. τ. λ.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

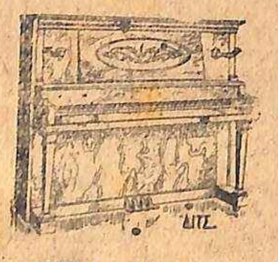

ΠΙΑΝΑ

Χορδίζονται — Ἐπισκευάζονται πιάνα μέ εὐκολίας πληρωμῆς.

Κ. Νικοτιὰν καὶ Ν. Ἀνδρεάδης, βραβευθέντες ὑπὸ τῶν Rubinstein C. Schonabel.

Ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται πιάνα ἐπὶ προμηθείᾳ. Ἀκαδημίας 53.

ΔΙΤΣ

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντὸς εἴδους ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, εἰκόνες Βυζαντινές, παντὸς εἴδους νομίσματα Καποδίστρια (Φοῖνιξ), παντὸς εἴδους παράσημα, ἀγοράζω μὲ τιμὰς ἀνωτέρας ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήσει τὸ χρυσοῦν του ὡρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κάσσα. Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὡρολογοποιὸς — Χρυσοχόος.

Εὐπόλιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56, ἔναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου.

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῆ νὰ ράψη τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπισκεφθῆ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μοδίστας.

Δ^ΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρη ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γοῦστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Νόρμα Σῆρερ, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ τελευταῖο της φίλμ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ μαρκήσιος Ρογῆρος ἀποσύρθηκε ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ στρατοδικείου.

Ὁ νεαρὸς εὐγενὴς ἔννοιωθε τὸ κεφάλι του φλογισμένο κι' αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύση λίγο. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ καὶ ποτὲ τὸ γενναῖο αὐτὸ πλᾶσμα δὲν εἶχε δοκιμάσει μιὰ τόσο σκληρὴ ἀγωνία. Προαισθανόταν τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι ποὺ θὰ χτυποῦσε τὸν δυστυχισμένο στρατιώτη κι' ἡ τίμια ψυχή του ὑπέφερε μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ ὑπέγραφε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι.

Καθὼς περιφερόταν ἔτσι, χωρὶς καπέλλο καὶ μὲ τὸ μέτωπό του μουσκεμμένο στὸν ἱδρῶτα, βρέθηκε ἔξαφνα ἀπέναντι στὸ ναύτη ποὺ εἶχε ξαναφέρει τὸ σὲρ Τζέϊμς ἀπ' τὸ ἀμερικανικὸ στρατόπεδο.

Ὁ ναύτης αὐτὸς ποὺ εἶχε χωμένο τὸ σκοῦφο του ὥς τὰ μάτια, ἔρριξε γύρω του ἕνα φευγαλέο βλέμμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι κανεὶς δὲν τὸν κατασκόπευε κι' ἔπειτα πλησίασε γρήγορα τὸ Ρογῆρο, ὁ ὁποῖος εἶχε ξαφνιαστεῖ.

Ἔφερε τότε τὸ δάχτυλό του στὰ χείλη του καὶ κυττάζοντας τὸ νεαρὸ συνταγματάρχη μὲ μάτια στὸ βάθος τῶν ὁποίων ἔλαμπε μιὰ σκοτεινὴ φλόγα, τοῦ ἔβαλε ἕνα χαρτὶ στὸ χέρι, λέγοντάς του:

—Διαβάστε!

Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Ρογῆρος τυναντοῦσε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο μέσα στὸ φρούριο. Ἐν τούτοις, βλέποντάς τον δοκίμασε μι' ἀλλόκοτη συγκίνησι καὶ εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω ἰδεῖ κι' ἄλλοτε αὐτὸ τὸ ἀέτειο βλέμμα!

Κατόπιν ξεδίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Σάουντερς θὰ καταδικαστῆ εἰς θάνατον, μὰ ἂν ὁ συνταγματάρχης Ρογῆρος δὲν θέλει νὰ γίνη συνένοχος ἑνὸς βδελυροῦ ἐγκλήματος, πρέπει ν' ἀναβάλη τὴν ἐκτέλεσί του γιὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες.

»Ἐπίσης ὁ συνταγματάρχης πρέπει νὰ μεταμφιεσθῆ ἀπόψε σὲ δραγόνο καὶ νὰ πάρη τὴ θέσι τοῦ σκοποῦ στὸν πύργο τοῦ Μπούκιγχαμ, ἂν θέλει νὰ μάθη τοὺς πραγματικοὺς προδότες καὶ νὰ σώση τὸ φρούριο. Μὰ πρέπει ὅλοι νὰ νομίζουν πὼς βρίσκεται στὸ διαμέρισμά του, τὴν ὥρα ποὺ θὰ φυλάη σκοπὸς στὸν πύργο.

»Ὁ μαρκήσιος μπορεῖ νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη μόνο στὸν ὑπολοχαγὸ Λιονέλ. Ὁ μαρκήσιος ἂς ἀφήσει ἐπίσης νὰ σβύση τὸ φανάρι τοῦ πύργου τοῦ Μπούκιγχαμ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θ' ἀνεβῆ ἀπόψε, στὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στὸν πύργο αὐτόν, μὰ ἂς προσπαθήσει ν' ἀναγνωρίση τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

»Ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς σας, ἔχετε ἐμπιστοσύνη, κύριε μαρκήσιε, σ' ἐκεῖνον ποὺ σᾶς γράφει καὶ θυμηθῆτε τὸ σπαθὶ ποὺ σκότωσε τὸν λοχαγὸ Μάξγουελ».

—Τὸ σπαθὶ ποὺ σκότωσε τὸ λοχαγὸ Μάξγουελ, ἐπανέλαβε ὁ Ρογῆρος. Τὸ σπαθὶ αὐτὸ μοῦ ἦταν πιστὸ καὶ τὸ πιστεύω...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας στρατιώτης τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι οἱ στρατοδίκαι εἶχαν τελειώσει τὴ σύσκεψί τους. Ὁ Ρογῆρος τότε ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα, ὅπου συνεδρίαζε τὸ στρατοδικεῖο, καὶ πῆρε πάλι τὴ θέσι του ὡς προέδρου. Ἀμέσως ὁ ὑπολοχαγὸς Τέμπυ διάβασε τὴν ἀπόφασι, ἡ ὁποία εἶχε συνταχθεῖ ἔτσι:

«Τὸ στρατοδικεῖο κηρύσσει τὸν κατηγορούμενο Σάουντερς ἔνοχο καὶ τὸν καταδικάζει στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου».

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ὁ περίφημος Γερμανοεβραῖος σοφὸς Ἀϊνστάϊν.
(Σκῖτσο τοῦ Μαγιάρ).

Τότε ὁ Ρογῆρος σηκώθηκε καὶ ἀποκαλυπτόμενος, εἶπε μὲ φωνὴ σταθερή:

—Ὁ Σάουντερς θὰ τουφεκιστῆ παρουσίᾳ ὅλης τῆς φρουρᾶς, μετὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες.

Ὁ σὲρ Τζέϊμς, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, δάγκωσε τὰ χείλη του μέχρις αἵματος καὶ οἱ ἄλλοι στρατοδίκαι ἀπεσύρθησαν σιωπηλοί.

XI

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶχε σταθεῖ καλὴ γιὰ τὸ σὲρ Τζέϊμς. Ὁ φτωχὸς Πάτρικ, κυριευμένος ἀπὸ πυρετὸ καὶ παραλήρημα, στριφογύριζε φωνάζοντας σ' ἕνα κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου. Ὁ Σάουντερς θὰ τουφεκιζόταν κι' ὁ γενναῖος λοχαγὸς Ράμπ ἐξακολουθοῦσε νὰ διατελῆ ὑπὸ περιορισμόν. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀνταρσίας, τὸ ὁποῖο ἔσπερνε ὕπουλα ὁ ὑπολοχαγὸς Τόμπυ, ἁπλωνόταν καὶ μέχρι τῶν καλυτέρων ἀκόμα στρατιωτῶν. Ἡ δυσφορία μεγαλώνοντας ὁλοένα, παρέμενε ἐν τούτοις ἀφανέρωτη. Δὲν μουρμούριζαν πειά, μὰ περίμεναν σιωπηλοὶ τὸ σύνθημα τῆς στάσεως, ἐνῶ ὁ Ρογῆρος φανταζόταν ὅτι ἡ τάξις κι' ἡ πειθαρχία εἶχε ἁπλωθεῖ πάλι μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν του.

Ὅταν ἔμεινε μόνος στὸ διαμέρισμά του, ὁ μαρκήσιος Ρογῆρος, ὁ ὁποῖος εἶχε κρύψει ὥς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν ἀνησυχία του, βυθίστηκε σὲ σκέψεις ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ μυστηριώδης ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε λάβει. Γιὰ ποιὰ προδοσία τοῦ μιλοῦσε; Ποιὸς λοιπὸν ἐπρόδιδε τὸ φρούριο;

—Θὰ τὸ μάθω σὲ λίγο, εἶπε ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης.

Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἄνοιξε ἕνα μεγάλο ντουλάπι, στὸ ὁποῖο φύλαγε τὶς στολές. Ἕνας μανδύας, μιὰ κάσκα κι' ἕνα τουφέκι δραγόνου ἦσαν κρεμασμένα μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐκεῖ.

Ὁ μαρκήσιος ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του, τὸ κύτταξε κι' ἔκανε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας. Ἡ ὥρα ἦταν δώδεκα κι' ἔπρεπε νὰ περιμένη δυὸ ὧρες ἀκόμα γιὰ νὰ δῆ ποιὸς θὰ ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σβύνε τὸ φανάρι τοῦ πύργου Μπούγκιγχαμ, δηλαδὴ ὁ προδότης.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα διακριτικὸ χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

Ὁ Ρογῆρος ξανάκλεισε γρήγορα τὸ ντουλάπι καὶ ρώτησε ποιὸς ἦταν.

Ἦταν ὁ Νοῦνο, ὁ ὁποῖος ἔφερνε σ' ἕν' ἀσημένιο δίσκο τὸ τσάϊ ποὺ ὁ μαρκήσιος συνήθιζε νὰ πίνη κάθε βράδυ. Ὁ Ρογῆρος θυμήθηκε τότε ὅτι στὴ μυστηριώδη ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε λάβει, τοῦ συνιστοῦσαν νὰ κάνη ὅλους νὰ πιστέψουν ὅτι δὲν θὰ ἔβγαινε ἀπ' τὸ διαμέρισμά του ἐκείνη τὴ νύχτα.

—Εἶμαι συντριμμένος ἀπ' τὴν κούρασι, εἶπε στὸ Νοῦνο, λύνοντας τὴ ζώνη του, καὶ θὰ ἔπρεπε οἱ Ἀμερικάνοι νὰ βάλουν φωτιὰ καὶ στὶς τέσσερες γωνίες τοῦ φρουρίου γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι μου.

Ὁ Νοῦνο χαμογέλασε κι' ὁ μαρκήσιος ἐξακολούθησε:

—Πήγαινε κι' ἐσὺ νὰ πλαγιάσης κι' ἄφησέ με νὰ κοιμηθῶ!

Ὁ Νοῦνο ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ βγῆκε ἔξω. Ὁ Ρογῆρος πῆγε καὶ κόλλησε τ' αὐτί του στὴν πόρτα κι' ἄκουσε τὸν κρότο τῶν βημάτων του νὰ σβύνη στὶς πλάκες τοῦ διαδρόμου.

Μὰ ὅταν ὁ μαρκήσιος τοῦ Ἀσμπουρτον γύρισε πάλι πίσω, ἕνα ἐπιφώνημα καταπλήξεως ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ὁ μυστηριώδης ναύτης ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὴν ἐπιστολὴ στεκόταν ὄρθιος κοντὰ στὸ τζάκι, μέσα στὸ ὁποῖο ἄδειαζε τὸ περιεχόμενο τῆς τσαγιέρας.

—Ἂν ἡ Ἐξοχότης σας ἔπινε ἀπ' αὐτὸ τὸ τσάϊ, εἶπε δείχνοντας τὸ μισογεμισμένο δοχεῖο, θὰ καταλάβαινε γιατὶ ἀποκοιμοῦνται οἱ σκοποὶ τοῦ πύργου τοῦ Μπούγκιγχαμ!

Ὁ μαρκήσιος ἔτρεξε γρήγορα πρὸς αὐτὸν καὶ καρφώνοντας τὰ βλέμματά του μέσα στὰ μάτια του, φώναξε:

—Ὁ Ναμπάμπ Ὄσμανυ!

Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς — γιατὶ αὐτὸς πράγματι ἦταν, ἔφερε τὸ δάχτυλό του στὰ χείλη.

—Ὤ! τώρα πιστεύω στὸν κίνδυνο! εἶπε ὁ Ρογῆρος, ὁ ὁποῖος ἀνατρίχιασε καθὼς θυμήθηκε σὲ ποιὲς κρίσιμες περιστάσεις εἶχε δεῖ νὰ ἐμφανίζεται τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ πρόσωπο.

Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς φοροῦσε πάντοτε τὸ κοστοῦμι του τοῦ ναύτη, μὰ ἕνα μεγάλο μαχαίρι, δυὸ πιστόλια κι' ἕνα τσεκοῦρι ἦσαν περασμένα στὴ ζώνη ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὴ μέση. Μιὰ ἄγρια ἐνεργητικότης ἀχτινοβολοῦσε στὸ ἀρρενωπό του πρόσωπο.

—Κύριε μαρκήσιε, εἶπε, ἀκουμπῶντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ νεαροῦ συνταγματάρχου, ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρογῆρος μὲ πεποίθησι, γιατὶ θυμᾶμαι πάντοτε...

—Ἔ λοιπόν, τὸν διέκοψε ὁ Ἀτσίγγανος, βιαστῆτε νὰ πᾶτε στὸν πύργο τοῦ Μπούγκιγχαμ κι' ἀφῆστε με ἐμένα σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα.

—Ἐσεῖς γράψατε τὴν ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ δώσατε τὸ πρωΐ;

—Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε. Μὰ δὲν εἶνε ὥρα γιὰ νὰ μὲ ρωτᾶτε, γιατὶ ὁ κίνδυνος ποὺ σᾶς ἀπειλεῖ τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' τὸ λεπτοδείχτη αὐτοῦ τοῦ ρολογιοῦ...

Ὁ Ρογῆρος ἔτρεξε στὸ ντουλάπι καὶ πῆρε τὸ μανδύα καὶ τὴν κάσκα τοῦ δραγόνου. Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ ὅπλο, ἀφοῦ προηγουμένως βεβαιώθηκε ὅτι λειτουργοῦσε καλά.

Ὁ Ρογῆρος ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴν πόρτα, μὰ ἀμέσως ξαναγύρισε καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του πρὸς ἕνα σιδερένιο κουτὶ ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι του. Ἦταν τὸ κουτὶ μέσα στὸ ὁποῖο φύλαγε τὸ κλειδὶ τῆς πύλης τοῦ φρουρίου ποὺ βρισκόταν στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης.

Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς ὅμως τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ κίνησι καὶ ἀνοίγοντας μόνος του τὸ κουτί, πῆρε τὸ κλειδὶ καὶ τὸ πέρασε στὴ ζώνη του.

Αὐτὸ ἔγινε τόσο γρήγορα, ὥστε ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ τὸ προβλέψη, οὔτε νὰ τὸ προλάβη. Τὸ κουτί, τοῦ ὁποίου τὸ μυστι-

κὸ μηχανισμὸ μονάχα ὁ μαρκήσιος τὸν ἤξερε, ἄνοιξε ὡς διὰ μαγείας κάτω ἀπ' τὰ δάχτυλα τοῦ Ἀτσίγγανου.

—Ὄχι, εἶνε ἀδύνατον! φώναξε ὁ Ρογῆρος. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω αὐτὸ τὸ κλειδὶ γιὰ τὴ φύλαξι τοῦ ὁποίου εἶμαι ὑπεύθυνος μὲ τὴ ζωή μου καὶ τὴν τιμή μου! Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε νὰ προδώσω τοὺς στρατιῶτες μου!

Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς ἔκλινε ἐλαφρὰ τὸ γόνυ του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ζωηρή:

—Σᾶς ἱκετεύω, ἀφῆστε μου αὐτὸ τὸ κλειδί. Σᾶς τὸ ζητάω ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σας, ἐν ὀνόματι τῆς σημαίας, ἐν ὀνόματι τοῦ γενναίου αἵματος ποὺ θὰ χυθῆ σὲ λίγο. Μὴν ἔχετε καμμιὰ δυσπιστία πρὸς ἐμένα.

Ὁ Ρογῆρος ἔμεινε σιωπηλός, καὶ κυττάζοντας κατάματα τὸν Ἀτσίγγανο, τὸν πλησίασε κι' ἀκούμπησε τὸ ἕνα του χέρι στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του. Οἱ χτύποι της ἦσαν γαλήνιοι καὶ κανονικοὶ καὶ ἡ φλόγα ποὺ ἔλαμπε μέσα στὰ βλέμματά του τόσο ζωηρὴ καὶ περήφανη, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἀπόμεινε σὰν θαμπωμένος ἀπ' αὐτή.

—Ὄχι! εἶπε μιλῶντας μόνος του: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε προδότης.

—Φύγετε!... Ὤ! φύγετε, Ἐξοχώτατε! τοῦ εἶπε ὁ Ὄσμανυ μὲ φωνὴ ἱκετευτική.

—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάη, κύριε! εἶπε ὁ Ρογῆρος ἱκετευτικά. Ἂν χάσω τὸ τρομερὸ αὐτὸ παιγνίδι, θὰ τὸ πληρώσω μὲ τὸ αἷμα μου.

Καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ διασχίση τὴν πόρτα, ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς τοῦ ψιθύρισε:

—Τὸ σύνθημα τῶν σκοπῶν τοῦ πύργου τοῦ Μπούγκιγχαμ, εἶνε: «Γιὰ τὸν Ἄμου!» Πέστε αὐτὰ τὰ λόγια στὸν ὑπολοχαγὸ Λιονέλ, ὁ ὁποῖος σᾶς περιμένει στὴν εἴσοδο τοῦ θολωτοῦ διαδρόμου ποὺ ὁδηγεῖ στὸν πύργο. Σὲ μιὰ ὥρα, θάρθῶ νὰ σᾶς συναντήσω καὶ θὰ καταλάβετε τότε. Προπάντων, κυττᾶχτε καλὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θάρθη νὰ σβύση τὸ φανάρι καὶ πρὸ πάντων μὴ τὸν ἐμποδίσετε νὰ τὸ κάνη αὐτό...

—Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσω κατόπιν; ρώτησε ὁ μαρκήσιος.

—Δὲν θὰ τολμήσετε, ἀπάντησε ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς μ' ἕνα ἐνεργητικὸ χαμόγελο.

Ὁ Ρογῆρος ἔκανε μιὰ ἐνεργητικὴ κίνησι καὶ σπρώχνοντας τὴν πόρτα, ὥρμησε πρὸς τὴ γαλερία.

. . . .

Μόλις ὁ μαρκήσιος ἐγκατέλειψε τὸ διαμέρισμά του, ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς ἔσβυσε ὅλα τὰ κεριὰ ποὺ τὸ φώτιζαν καὶ τράβηξε ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια του τὸ ὁποῖο γέμισε. Ἔπειτα γλύστρησε πίσω ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ μαρκησίου Ἀσμπουρτον καὶ περίμενε ἐκεῖ κρυμμένος ἀπ' τὶς κουρτίνες του.

Μισὴ ὥρα πέρασε. Ἔξαφνα ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε ἀθόρυβα καὶ μιὰ ἀδύνατη ἀχτίνα φωτὸς φάνηκε πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἦταν ὁ Νοῦνο!

Ὁ Πορτογάλλος προχώρησε μὲ προφύλαξι, ρίχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ θαμπὸ φῶς ἑνὸς κλεφτοφάναρου. Σὰν ἔφτασε μπρὸς στὸ τραπέζι, ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμα τῆς τσαγιέρας καὶ βλέποντάς την σχεδὸν ἀδειανή, μουρμούρισε:

—Ὡραῖα! Ὁ μαρκήσιος ἤπιε τὸ ναρκωτικό! Τώρα οὔτε οἱ κρότοι ἑκατὸ κανονιῶν δὲν μποροῦν νὰ τὸν ξυπνήσουν.

Ἀκούμπησε τὸ φανάρι του στὸ τραπέζι καὶ θαρρετὰ πειά, διευθύνθηκε πρὸς τὸ κρεββάτι τοῦ ὁποίου ἀνασήκωσε τὶς κουρτίνες. Μὰ ἀμέσως μιὰ στριγγὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του καὶ τὰ μάτια του, διεσταλμένα ἀπ' τὸν τρόμο, καρφώθηκαν στὴν φοβερὴ ὀπτασία ποὺ εἶχε ὀρθωθεῖ ἔξαφνα μπροστά του!

Ἦταν ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς, ὁ ὁποῖος, ἁπλώνοντας πρὸς αὐτὸν τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ κλειδὶ τῆς Πύλης τοῦ φρουρίου, τοῦ εἶπε:

—Αὐτὸ ζητᾶς χωρὶς ἄλλο, παλληκάρι μου;... Δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Νοῦνο ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω, μὰ ὁ Ἀτσίγγανος ὥρμησε ἐναντίον του καὶ ἁρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸν ἔρριξε μισοπνιγμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

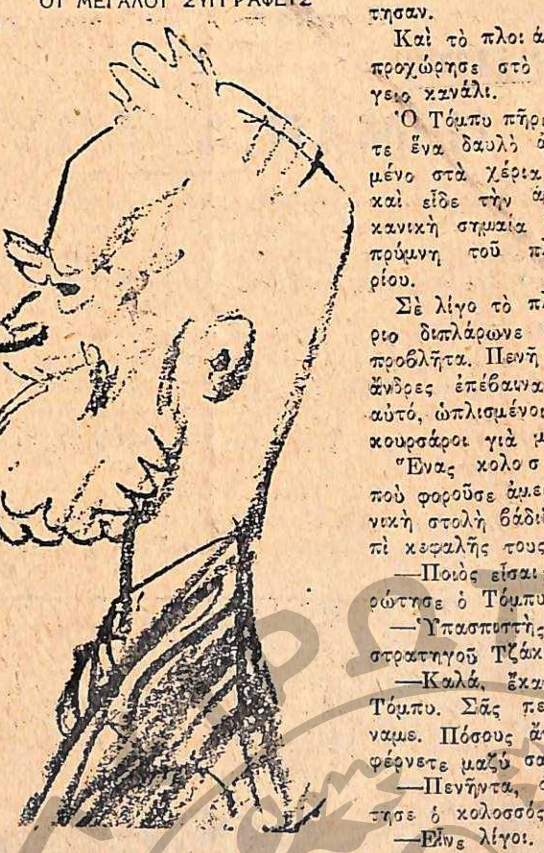

Ὁ περίφημος Ἄγγλος εὐθυμογράφος Μπέρναρ Σῶ.
(Σκῖτσο τοῦ Μαγιάρ).

—Μὲ τὴν πρώτη κραυγὴ ποὺ θὰ βγάλης, σὲ σκοτώνω! εἶπε ὁ Ζὰν ντὲ Φράνς, ἀποτραβῶντας τὰ δάχτυλά του ποὺ τὰ νύχια τους εἶχαν χωθεῖ στὸ λαιμὸ τοῦ Πορτογάλλου.

Ὁ Νοῦνο ἔκανε μιὰ ἱκετευτικὴ κίνησι.

—Ποῦ λοιπὸν θὰ πήγαινες τὸ κλειδὶ αὐτό; τὸν ρώτησε ὁ Ἀτσίγγανος μὲ σιγανὴ φωνή.

Τότε ὁ Νοῦνο τοῦ ἀπάντησε, τρέμοντας σύγκορμος:

—Ἔπρεπε νὰ τὸ βάλω στὴ μπούκα τοῦ τετάρτου κανονιοῦ τῆς δεύτερης πυροβολαρχίας, γιὰ νὰ τὸ πάρη ἀπὸ κεῖ ὁ σὲρ Τζέϊμς.

Ὁ Ζὰν ντὲ Φρὰνς ἔβγαλε ἕνα σκοινὶ ἀπ' τὴν τσέπη του κι' ἄρχισε νὰ δένη τὸν Πορτογάλλο στὴν πολυθρόνα.

—Ἔλεος! τραύλιζε ἐκεῖνος πελιδνὸς ἀπ' τὸν τρόμο του. Δὲν θὰ μὲ σκοτώσετε! Δὲν εἶνε ἔτσι;

Ὁ Ἀτσίγγανος ἀποτελείωσε τὸ δέσιμό του, τοῦ πέρασε κι' ἕνα φίμωτρο στὸ στόμα κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ κινηθῆ, οὔτε νὰ φωνάξη, ἐγκατέλειψε τὸ δωμάτιο, τὸ ὁποῖο ξανάκλεισε μὲ προσοχή.

Ἔπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ σὲρ Τζέϊμς εὕρισκε τὸ κλειδὶ τῆς πύλης στὸ κανόνι ποὺ εἶχε ὑποδείξει ὁ Νοῦνο καὶ τὸ παρέδωσε στὸν ὑπολοχαγὸ Τόμπυ, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε.

—Ἐσεῖς θὰ πᾶτε ν' ἀνοίξετε τὴν πύλη στοὺς φίλους μας, εἶπε ὁ σὲρ Τζέϊμς στὸν ὑπολοχαγό. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ τοὺς κάνω τὸ σύνθημα ποὺ περιμένουν.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ὑπάκουσε καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ ἀφοσιωμένους του στρατιῶτες, κατέβηκε τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν πύλη, ἡ ὁποία βρισκόταν ἴσα στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Ὅταν ἔφτασε σ' αὐτή, ἄκουσε ἕνα θόρυβο μακρυνὸ ποὺ ἔμοιαζε μὲ πλατάγισμα κουπιῶν στὸ νερό.

—Ἔ! εἶπε. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν χάνουν τὸν καιρό τους. Πρὶν ἀκόμα ὁ σὲρ Τζέϊμς σβύσει τὸ φανάρι καὶ τοὺς δώσει ἔτσι τὸ συμφωνημένο σύνθημα, ἔφτασαν!...

Τότε ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ περίμενε. Ὁ θόρυβος τῶν κουπιῶν μεγάλωνε καὶ γινόταν ὁλοένα πιὸ εὐδιάκριτος. Ὁ Τόμπυ προχώρησε στὴ στενὴ προβλῆτα ποὺ χρησίμευε ὡς ἀποβάθρα καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζη μέσ' στὰ σκοτάδια, τρυπῶντας τα μὲ τὸ βλέμμα του. Σὲ λίγο εἶδε νὰ σαλεύη σὲ ἑκατὸ ὀργυιῶν ἀπόστασι ἀπ' τὸ φρούριο ἡ σιλουέττα ἑνὸς μικροῦ πλοίου ποὺ προχωροῦσε γοργά.

—Τίς εἶ; ρώτησε σιγανὰ ὅταν πλησίασε ἀκόμα περισσότερο.

—Φίλος, τοῦ ἀπάντησαν.

Καὶ τὸ πλοιάριο προχώρησε στὸ ὑπόγειο κανάλι.

Ὁ Τόμπυ πῆρε τότε ἕνα δαυλὸ ἀναμμένο στὰ χέρια του καὶ εἶδε τὴν ἀμερικανικὴ σημαία στὴν πρύμνη τοῦ πλοιαρίου.

Σὲ λίγο τὸ πλοιάριο διπλάρωνε στὴν προβλῆτα. Πενήντα ἄνδρες ἐπέβαιναν σ' αὐτό, ὡπλισμένοι σὰν κουρσάροι γιὰ μάχη.

Ἕνας κολοσσὸς ποὺ φοροῦσε ἀμερικανικὴ στολὴ βάδιζε ἐπὶ κεφαλῆς τους.

—Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ Τόμπυ.

—Ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ Τζάκσον.

—Καλά, ἔκανε ὁ Τόμπυ. Σᾶς περιμέναμε. Πόσους ἄνδρες φέρνετε μαζύ σας;

—Πενήντα, ἀπάντησε ὁ κολοσσός.

—Εἶνε λίγοι.

Ὁ γίγας χαμογέλασε σαρκαστικὰ καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Τόμπυ, τοῦ εἶπε:

—Εἶνε ἀρκετοί! Θὰ δῆς!... Δεῖξε μας τώρα τὸ δρόμο.

Ὁ Τόμπυ, πειραγμένος κάπως γι' αὐτὴ τὴν οἰκειότητα, μόρφασε μὲ δυσαρέσκεια, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸ γίγαντα νὰ χαμογελάση. Ὡστόσο, αὐτὸς κι' οἱ ἄντρες του ἀκολούθησαν τὸν ὑπολοχαγὸ κι' ἀνέβηκαν δυὸ-δυὸ στὶς ἐπάλξεις. Ὅταν ἔφτασαν ὅλοι ἐκεῖ, ὁ κολοσσὸς εἶπε στὸν ὑπολοχαγό.

—Καὶ τώρα θὰ περιμένουμε τὸν ἀρχηγό.

—Ποιὸν ἀρχηγό; ρώτησε ὁ Τόμπυ, παραξενεμμένος γι' αὐτὰ τὰ λόγια.

—Ἐκεῖνον στὸν ὁποῖο ὑπακοῦω, ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ γίγας.

Ὁ Τόμπυ ἀνορθώθηκε περήφανα καὶ εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται ὅτι γιὰ τὴ στιγμὴ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ ἄλλος ἀρχηγὸς ἀπὸ μένα!

—Ἔ λοιπόν! φώναξε ὁ γίγας. Νά ἡ θέσις σου!

Καὶ τραβῶντας γρήγορα τὸ σπαθί του, τρύπησε μ' αὐτὸ πέρα γιὰ πέρα τὸν ὑπολοχαγὸ Τόμπυ, ὁ ὁποῖος πέθανε χωρὶς νὰ βγάλη οὔτε κραυγή.

—Ἔτσι πεθαίνουν οἱ προδότες! εἶπε τότε ὁ γίγας ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ἀτσίγγανο Σαμψών, γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄνδρες του.

. . . .

Οἱ δυὸ σκοποὶ τοῦ πύργου τοῦ Μπούγκιγχαμ στοὺς ὁποίους ὁ Ρογῆρος εἶχε δώσει τὸ σύνθημα: «Γιὰ τὸν Ἄμου» τοῦ ἦσαν ἀπολύτως ἄγνωστοι καὶ ὅμως φοροῦσαν τὴ στολὴ τῶν δραγόνων.

Ὁ Λιονὲλ μὲ τὸ ὅπλο του στὰ χέρια, ἀγρυπνοῦσε μέσ' στὴ σκοπιὰ ποὺ ἦταν σὲ τριάντα βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ πύργου. Ὁ μαρκήσιος πῆγε καὶ τὸν συνάντησε καὶ οἱ δυὸ νέοι ἀντάλλαξαν γοργὰ μερικὲς λέξεις μὲ σιγανὴ φωνή. Ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσι μποροῦσαν νὰ βλέπουν τὸ στῦλο τοῦ φαναριοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς σχημάτιζε ἕνα λαμπρὸ κύκλο ἑκατὸ ποδῶν περιφερείας.

Σχεδὸν ἀμέσως βήματα ἀκούστηκαν στὸ πλακόστρωτο τῆς ταράτσας κι' ἕνας ἄντρας, τυλιγμένος σὲ μανδύα, προχώρησε γοργὰ πρὸς τὸ στῦλο τοῦ φαναριοῦ. Ὁ Λιονὲλ κι' ὁ Ρογῆρος μὲ δυσκολία κατώρθωσαν νὰ συγκρατήσουν μιὰ κραυγὴ καταπλήξεως. Εἶχαν ἀναγνωρίσει στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου τὸ σὲρ Τζέϊμς.

Ὁ ἐξάδελφος τοῦ Ρογήρου ἔλυσε τὸ σχοινὶ ποὺ χρησίμευε γιὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ φαναριοῦ, τὸ τράβηξε κάπως καὶ τὸ ἔσβυσε. Ξαφνικὰ τότε πυκνὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε γύρω.

Ὁ Ρογῆρος κι' ὁ Λιονὲλ σύρθηκαν ἀμέσως κατὰ μῆκος τοῦ κρηπιδώματος γιὰ νὰ κόψουν τὴν ὑποχώρησι στὸν ἄθλιο προδότη, ὅταν θὰ ξαναγύριζε πρὸς τὴ σκάλα.

Σὲ διακοσίων μέτρων ἀπόστασι ἀριστερὰ ἀπ' τὸ φρούριο, ὑψωνόταν ἕνας γρανίτινος βράχος πενῆντα ποδιῶν ὕψους, ποὺ ὀρθωνόταν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους βράχους τῆς ἀκτῆς. Γιὰ ν' ἀποφεύγουν μάλιστα τὰ πλοῖα αὐτοὺς τοὺς ἀπότομους ὑφάλους, εἶχαν τοποθετήσει τὸ φανάρι στὸν πύργο τοῦ Μπούγκιγχαμ.

Ὁ σὲρ Τζέϊμς ἔμεινε δυὸ λεπτὰ περίπου στὸν πύργο, μέσα σ' ἕνα βαθὺ σκοτάδι. Ἔξαφνα εἶδε ἕνα φῶς νὰ λάμπη στὴν κορυφὴ τοῦ γρανίτινου βράχου καὶ συγχρόνως ἄκουσε στὸ νερὸ τὸν ἦχο τῶν κουπιῶν τῆς βάρκας ποὺ ἔφερνε τὸ γίγαντα Σαμψὼν καὶ τοὺς πενῆντα του ἄνδρες.

—Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ φῶς; ἀναρωτήθηκε τρομοκρατημένος.

Καί, βγάζοντας τὸ τσακμάκι του, ἑτοιμάστηκε ν' ἀνάψη πάλι τὸ φανάρι τοῦ πύργου.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ χέρια δυνατὰ τὸν ἅρπαξαν ἔξαφνα καὶ τὸν ἔσφιξαν, ἐνῶ συγχρόνως μιὰ φωνὴ τοῦ εἶπε στ' αὐτί:

—Ὄχι, ὄχι, σὲρ Τζέϊμς!... Πρέπει νὰ εἶνε σκοτάδι γιὰ νὰ συντριβοῦν τ' ἀμερικανικὰ πλοῖα ἐπάνω στοὺς βράχους.

Καὶ καθὼς ὁ προδότης πάλευε γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀγνώστου, ἡ φωνὴ ἐξακολούθησε:

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ μητέρα σου μ' ἔδιωξε κακὴν κακῶς.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΥΕΛ

Η ΜΑΡΙΑ ΛΟΥΪΖΑ

Σίμων Μπακεβὶλ ἄφησε τὸ μεγάλο δρόμο καὶ πῆρε τὸ μονοπάτι. Προχωροῦσε σκυφτὸς καὶ συλλογισμένος. Σὲ λίγο βρέθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ γκρεμοῦ, ἀπ' ὅπου φάνταζε ὑπέροχα τὸ πανόραμα τῆς ἀκτῆς.

Ἡ μεγάλη ζέστη τῆς Αὐγουστιάτικης ἡμέρας εἶχε λιγοστέψει τώρα μὲ τὸ σούρουπο, κι' ὁ Σίμων ἀνέπνεε ἡδονικὰ τὸ δροσερὸ ἀγεράκι ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσάῃ ἀπ' τὴ θάλασσα. Ἔπειτα κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, ἔβγαλε τὴν πίπα του καὶ τὴν ἄναψε, ἀφίνοντας τὸ βλέμμα του ν' ἀναπαύεται μ' ἀγάπη, ἐκεῖ μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα, σ' ἕνα σημαδάκι ποὺ μόλις διακρινόταν, στὴ Χάβρη. Στὴ Χάβρη ὅπου ἔμενε ἡ ἀγαπημένη του, ἐκείνη ποὺ συγκέντρωνε ὅλες του τὶς σκέψεις, ἡ Μαρία-Λουΐζα...

Πόσο ἔννοιωθε μόνο τὸν ἑαυτό του μακρυά της, μακρυὰ ἀπ' τὸ λατρεμμένο αὐτὸ πλᾶσμα. Μὲ τὴν ἀνάμνησί της, μιὰ βαθειὰ συγκίνησι ἄρχισε νὰ τὸν κυριεύῃ. Κάτω, στὴ θάλασσα, εἶχε φανεῖ τὸ βαποράκι ποὺ ἐκτελοῦσε τὴ συγκοινωνία μὲ τὴ Χάβρη... Μ' αὐτὸ θάρχόταν μιὰ μέρα κι' ἡ Μαρία-Λουΐζα του... Καὶ μὲ τί λαχτάρα θὰ τὴν περίμενε αὐτός, σκαρφαλωμένος στὸν ἴδιο βράχο...

Τί ὤμορφη ποὺ ἦταν, ἀλήθεια, ἡ Μαρία-Λουΐζα, ὅταν τὴν πρωτογνώρισε, πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες. Εἶχε πάει στὴ Χάβρη γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὶς λεμβοδρομίες. Ἐκεῖ τὴν πρωτοσυνάντησε. Κι' ἀπ' τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα παράξενο αἴσθημα εἶχε κυριεύσει καὶ τοὺς δυό τους. Φεύγοντας, τῆς εἶχε πεῖ ὅτι θὰ ξαναπήγαινε, πολὺ σύντομα, στὴ Χάβρη κι' ὅτι ἔλπιζε νὰ τὴ συναντήσῃ. Τὴν ἄλλη Κυριακὴ εἶχε ξαναπάει. Τότε αὐτὴ τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ὑπάλληλος σὲ κάποιο γραφεῖο.

—«Ἀ! Πῶς μὲ πνίγει ἡ καταχνιὰ τῆς πολιτείας...» τοῦ εἶχε προσθέσει. Πῶς θἄθελα νὰ ζοῦσα στὴν ἐξοχή, στὸν καθαρὸν ἀέρα...

Ὁ Σίμων τῆς περιέγραψε τότε τὸ δικό του τὸ σπίτι, τὶς ἀνθισμένες μηλιὲς πάνω ἀπ' τὸν γκρεμὸ τῆς ἀκτῆς, τὸ [illegible] δάσος... Ἀ! Τὸ δάσος. [illegible], πῶς τὴν εἶχε ἐνθουσιάσει.

—Νάρθω νὰ σᾶς δῶ; τὸν ρώτησε.

Ὁ Σίμων ὅμως τὴν ἀπέτρεψε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό! Ἡ μητέρα του ἦταν μιὰ ἀντρογυναίκα, ποὺ κυβερνοῦσε [illegible] ὅλο τὸ χτῆμα. Θὰ δεχόταν πολὺ ἄσχημα μιὰ φιλενάδα τοῦ γυιοῦ της, μιὰ «δεσποινίδα» μάλιστα «ἀπ' τὴν πόλη». Ἐννοοῦσε ὅλοι νὰ ὑποκύπτουν στὴ θέλησί της. Καὶ τὄχε πεῖ: «Ὁ Σίμων θὰ παντρευτῇ μιὰ γυναίκα μὲ προῖκα».

***

Ἔτσι, ἡ Μαρία-Λουΐζα δὲν εἶχε πάει ποτὲ στὸ μέρος αὐτό. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ὡστόσο, κατέφευγαν σὲ χίλιες δυὸ πονηριὲς γιὰ νὰ βλέπουνται. Μιὰ μέρα, ἡ Μαρία-Λουΐζα κατόρθωσε νὰ πάῃ ὡς τὴν Τρουβίλ, ὅπου πῆγε καὶ τὴν συνάντησε ὁ Σίμων. Τὸ βράδυ, καθὼς τὴ συνώδευε στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου, τῆς εἶχε ψιθυρίσει μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

—Μαρία-Λουΐζα! Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι παρὰ τὴ θέλησι τῆς μητέρας μου, παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ μᾶς παρουσιαστοῦν, θὰ σὲ κάνω γυναίκα μου.

Ἡ Μαρία Λουΐζα τότε τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο...

Αὐτὴ τὴ σκηνὴ συλλογιζόταν τώρα ὁ Σίμων, κι' ἔννοιωθε μιὰ εὐτυχία νὰ πλημμυρίζῃ ὅλη τὴν ὕπαρξί του. Ἄξαφνα, ἕνα βαρὺ βῆμα ἀντήχησε πλάϊ του.

Ὁ Σίμων γύρισε τὸ κεφάλι κι' ἀντίκρυσε ἕναν ἄντρα ψηλό, μὲ ἄταχτα ψαρὰ γένεια. Ἦταν ἕνας ἐργάτης ποὺ εἶχαν προσλάβει στὸ χτῆμα πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ γιὰ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὰ γουρούνια.

—Πῶς! εἶπε. Σύ, Ἰωσὴφ Τούβ, τέτοια ὥρα ἐδῶ;... Δὲν θὰ προφτάσῃς νὰ γυρίσῃς στὸ χτῆμα ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ χωριάτης τοῦ ἔρριξε ἕνα θολὸ βλέμμα.

—Δὲν θὰ γυρίσω ποτὲ πειά... ἀπάντησε μὲ φωνὴ βαθειά. Ἡ κυρὰ Μπακεβίλ, ἡ μητέρα σου μ' ἔδιωξε κακὴν κακῶς... Νὰ τῆς πῇς πῶς δὲν εἶνε τίμιος τρόπος αὐτός. Δὲν διώχνουν ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ χωρὶς οὔτε κἂν νὰ τὸν χαιρετήσῃ, ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὸ μονοπάτι.

***

Ὅταν ὁ Σίμων γύρισε στὸ σπίτι του, ἡ μητέρα του ἔστρωνε τὸ τραπέζι γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό. Φαινόταν πολὺ ἐρεθισμένη. Μόλις ἔκανε νὰ τῆς μιλήσῃ ὁ Σίμων γιὰ τὸν ἐργάτη ποὺ εἶχε διώξει, τοῦ ἔβαλε τὶς φωνές:

—Τί ἀνακατεύεσαι σὺ στὶς δουλειές μου; Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω λογαριασμό! Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος χωριάτης μοῦ εἶχε μπεῖ στὸ μάτι καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔδιωξα. Δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι νὰ χάνουνται ὁλοένα τ' αὐγά μου.

—Μά, μητέρα, δὲν εἶνε βέβαιο ὅτι τἄκλεψε αὐτός..., τόλμησε νὰ πῇ ἡ Μαγδαληνή, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Σίμωνος.

—Ἀρκεῖ! Δὲν δέχουμαι ἀντιρρήσεις! Πήγαινε στὴν κουζίνα καὶ φέρε τὸ φαΐ...

Ὁ Σίμων, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ φαγητοῦ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ πῇ λέξι. Κατόπιν σηκώθηκε καὶ μὲ βήματα ἀργά, διευθύνθηκε στὸν ἴδιο ἐκεῖνο βράχο, ὅπου ὀνειροπολοῦσε τ' ἀπόγευμα. Ἡ φωνὲς τῆς μητέρας του τοῦ εἶχαν κάνει κακό. Τοῦ εἶχαν ἀναστατώσει τὴν ψυχή.

Ὅταν ἐνύχτωσε, μὲ τὸ ἴδιο ἀργὸ βάδισμα, γύρισε στὸ σπίτι του. Μέσα στὴν τραπεζαρία βρισκόταν μονάχη της ἡ Μαγδαληνή.

—Ἀχ, Σίμων, τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή, δὲν ξέρω τί τρέχει... Τὸ μόνο ποὺ κατάλαβα εἶνε ὅτι συμβαίνει κάτι δυσάρεστο ποὺ σ' ἐνδιαφέρει!...

—Πῶς! ψιθύρισε τρομαγμένος ὁ Σίμων. Γι' αὐτὸ εἶνε τόσο θυμωμένη ἡ μητέρα;

—Ναί, καϋμένε μου Σίμων. Τὸ ἀπόγευμα ἔφτασε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Χάβρη... Καί... τὸ διάβασε!...

Ὁ Σίμων ἔρριξε μιὰ τρομαγμένη ματιὰ στὴν ἀδελφή του.

—Ἡ μαμὰ δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ τί ἔγραφε τὸ γράμμα... ἐξακολούθησε ἡ νέα. Τὴν ἄκουσα ὅμως νὰ μουρμουρίζῃ: «Δὲν κάνει πῶς ἔρχεται ἀπὸ δῶ αὐτὴ ἡ κοπέλλα;... Θὰ τῆς δώσω ἕνα μάθημα ποὺ θὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅλη της τὴ ζωή...».

—Ὤ! Μαγδαληνή! Εἶσαι βεβαία; Ἄκουσες καλά;... Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Ὁ Σίμων τἄχε χαμένα. Δὲν τοὔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς τοὔχε γράψει ἡ Μαρία Λουΐζα. Τί νὰ τοῦ ἔγραφε ὅμως;... Τὴ μητέρα του δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ τὴ ρωτήσῃ.

Ἔξαφνα, μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας ξέσχισε τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

Ὁ Σίμων κι' ἡ Μαγδαληνὴ πετάχτηκαν ὄρθιοι κι' ἀλληλοκυττάχτηκαν.

—Βοήθεια!... ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή, τῆς ὁποίας ὁ τόνος ἦταν γυναικεῖος. Βοήθ...

Ἡ φωνὴ ὅμως ἔπαψε ἀπότομα. Δὲν ἀκουγόντουσαν πειὰ παρὰ γρυλλίσματα καὶ μουγκητὰ βοδιῶν.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἄνοιξε τὸ παράθυρο.

—Ποιὸς εἶνε;... φώναξε.

Κανένας δὲν τῆς ἀπάντησε. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' μπῆκε ἡ κυρία Μπακεβίλ. Στὸ χέρι της κρατοῦσε ἕνα φανάρι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε. Ἄκουσα μιὰ γυναίκα νὰ φωνάζῃ σὰν νὰ τὴ σκότωναν. Αὐτὸς ὁ Ἰωσὴφ Ζούβ, ὁ κακοῦργος, θἄκανε καμμιὰ βρωμοδουλειά. Καλὰ τἄλεγα γώ...

—Μαμά... εἶπε παρακλητικὰ ἡ Μαγδαληνή, δὲν μποροῦμε ν' ἀφήσουμε ἔτσι αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη, μὲς στὴ νύχτα, χωρὶς βοήθεια.

Ὁ Σίμων σκόπευσε καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη...

—Ἔχεις δίκηο!...

—Πᾶμε γρήγορα!... εἶπε ἡ γρηά. Δὲν εἴμαστε δὰ καὶ κακοῦργοι... Κράτα σὺ τὸ φανάρι. Καὶ σύ, Σίμων, πάρε τὸ περίστροφό σου.

Σὲ λίγο κατέβηκαν κι' οἱ τρεῖς στὸν κῆπο. Μπροστὰ προχωροῦσε ἡ κυρία Μπακεβίλ, κρατώντας τὴ Νόρμα, ἕνα θηριῶδες λυκόσκυλο. Ἀκολουθοῦσε ὁ Σίμων μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι. Καὶ τελευταία ἐρχόταν ἡ Μαγδαληνή, φέγγοντάς τους μὲ τὸ φανάρι.

Ἡ Νόρμα προχωροῦσε μὲ ὁρμή, προσπαθῶντας νὰ σπάσῃ τὴν ἁλυσσίδα της. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως κοντὰ στὴν ξύλινη πόρτα τοῦ κήπου, τὸ σκυλὶ κατέβασε τὴν οὐρά του καὶ ὀπισθοχώρησε, γρυλλίζοντας τρομαγμένα...

—Νόρμα, τί ἔπαθες;... μουρμούρισε ἡ γρηά. Δὲν σ' ἀναγνωρίζω!... Ἐμπρός, κοπέλλα μου... Προχώρα!... Τί διάβολο! Ἐσύ, φοβήθηκες;...

Ὁ Σίμων ἄνοιξε τὴν πόρτα. Καὶ τότε ἕνα ἀπαίσιο θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά τους.

Στὸ κατώφλι ἦταν σωριασμένη ἀναίσθητη μιὰ κοπέλλα. Φαινόταν πῶς ἦταν πληγωμένη, γιατὶ μιὰ μικρὴ λίμνη αἵματος σχηματιζόταν δίπλα της.

—Θεέ μου! φώναξε μ' ἀπελπισία ὁ Σίμων. Ἡ Μαρία-Λουΐζα!...

Κι' ἔπεσε γονατιστός, κλαίγοντας μὲ λυγμούς, κοντὰ στὴν πληγωμένη.

—Ἀχ, μητέρα... ψιθύρισε κατόπιν μὲ παράπονο. Εἶχε γράψει πῶς θἀρχόταν. Καὶ σὺ κράτησες τὸ γράμμα.

—Φτωχό μου παιδί... ψιθύρισε μὲ συγκίνησι ἡ γρηά...

Ἔξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἄγριος γρυλλισμὸς ἀκούστηκε. Ἡ Νόρμα, μὲ ὀρθωμένες τὶς τρίχες, ἐκύτταζε πρὸς κάποιο σημεῖο, μὲς στὸ σκοτάδι.

—Μητέρα! Γιὰ κύτταξε κεῖ... Δυὸ μάτια!... φώναξε μὲ τρόμο ἡ Μαγδαληνή.

—Ἀ! τὸν κακοῦργο! Ἀκόμα ἐδῶ εἶνε! φώναξε ἡ κ. Μπακεβίλ.

—Μὰ ὄχι... δὲν εἶνε ἄνθρωπος... Κύττα!... ξανάπε τρέμοντας σύγκορμη ἡ Μαγδαληνή.

Πραγματικά, κάποιος ὄγκος κουνιόταν μέσα στὸ σκοτάδι. Σὲ λίγο ξεχώρισε τὸ σχῆμα του. Ἦταν ταῦρος. Ἕνας τεράστιος ἄγριος ταῦρος!...

Ὁ Σίμων, ἡ ἀδελφή του καὶ ἡ μητέρα του εἶχαν κοκκαλώσει ἀπὸ τὸ φόβο τους. Ὁ ταῦρος προχώρησε ἀργά. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴν πληγωμένη, ἔβγαλε ἕνα ἀπαίσιο μουγκρητὸ καὶ τραβηγμένος ἀπὸ τὸ κόκκινο χρῶμα τοῦ φορέματός της, ἔσκυψε τὸ φοβερό του κεφάλι, ἕτοιμος νὰ ξαναχυμήξῃ ἐπάνω της.

—Τράβα λοιπὸν τὸ περίστροφο! φώναξε ἡ κυρία Μπακεβὶλ στὸ γυιό της. Τί κάθεσε.

—Πυροβόλησε!... φώναξε καὶ ἡ Μαγδαληνή. Θὰ τὴν ἀποτελειώσῃ, τὴ δυστυχισμένη.

Ὁ Σίμων σήκωσε τὸ περίστροφο, σκόπευσε καὶ τράβηξε τὴν σκανδάλη. Τὸ θηρίο τινάχτηκε, ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ καὶ σωριάστηκε σκοτωμένο κάτω. Ἡ σφαῖρα τὸ εἶχε πετύχει στὸ μέτωπο, ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια.

Ὁ Σίμων πέταξε τότε τὸ ὅπλο του καὶ γονάτισε πάλι κοντὰ στὴν Μαρία-Λουΐζα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ νέα ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια της.

—Σίμων!... ψιθύρισε. Ἦρθες;... Θεέ μου!... Τί ἐφιάλτης!...

Ὁ Σίμων ἔρριξε τότε ἕνα βλέμμα ἱκετευτικὸ στὴ μητέρα του. Αὐτὴ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴ νέα:

—Δὲν εἶνε τίποτα, τῆς εἶπε μὲ τὴν πιὸ γλυκειά της φωνή. Θὰ περάσῃ... Θὰ σᾶς περιποιηθοῦμε...

Καὶ γυρίζοντας στὴν κόρη της, ἐπρόσθεσε:

—Μαγδαληνή, τί κάθεσαι;... Πήγαινε νὰ στρώσῃς ἐπάνω καθαρὰ σεντόνια στὸ κρεββάτι. Πρέπει νὰ τὴν μεταφέρουμε ἀμέσως.

—Τί σεντόνια νὰ βάλω, μαμά;

—Μά... τὰ κεντητά! Μιὰ ποὺ θὰ γίνουν δικά της ὅταν θὰ παντρευτοῦν.

ΓΙ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Γιατὶ ζοῦν ἡ γυναῖκες περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ἡ φλυαρία στοιχεῖο.... μακροζωΐας. Ζητεῖται ἀνάδοχος.... ἄστρου. Πῶς ἕνας δικαστικὸς ἐξακρίβωνε τὴν ἐνοχὴ τῶν ἐγκληματιῶν. Τί λέει ἕνας ἀρχαῖος συγγραφεὺς γιὰ τοὺς ἀετοὺς τοῦ ὄρους Ταύρου, κτλ.

Ἔχει ἀποδειχθεῖ ἀπὸ πολλὲς στατιστικὲς ὅτι ἡ γυναῖκες ζοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, ἂν καὶ ἀσκοῦνται καὶ κινοῦνται γενικῶς πολὺ ὀλιγώτερο ἀπὸ αὐτούς. Συνήθως μάλιστα βλέπουμε γυναῖκες, φτασμένες σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία, νὰ ἔχουν θαυμαστὴ ὑγεία, καὶ σχεδὸν ἀνθηρότητα, ἂν καὶ πέρασαν ὅλα τους τὰ χρόνια μιὰ ζωὴ καθιστική.

Ὁ φυσιολόγος Τισσὼ ἔδωκε τὴν ἑξῆς ἐξήγησι τοῦ φαινομένου:

«Αὐτὸ συμβαίνει, εἶπε, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκες μιλοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ἡ φλυαρία ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος θαυμασίας ἀσκήσεως, ποὺ διευκολύνει πολὺ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, χωρὶς νὰ κουράζῃ τὰ ὄργανα.»

***

Πρὸ ἐτῶν, εἶχε δημοσιευθεῖ ἡ ἑξῆς παράδοξη ἀγγελία σὲ μιὰ εὐρωπαϊκὴ ἐφημερίδα:

«Ὁ γνωστὸς ἀστρονόμος τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Βιέννης κ. Παλίσσα, ὁ ὁποῖος ἔχει ἤδη ἀνακαλύψει πλείστους μικροὺς πλανήτας, ἐπειδὴ θέλει νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀναγκαῖο χρηματικὸ ποσὸν γιὰ μιὰ ἐπιστημονική του ἐκδρομὴ πρὸς παρατήρησιν μιᾶς ὁλικῆς ἐκλείψεως τῆς σελήνης, εἰδοποιεῖ τὸ Κοινὸν ὅτι πωλεῖ ἀντὶ 1220 φράγκων τὸ δικαίωμα τῆς βαπτίσεως τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 314 ἀνωνύμου ἄστρου, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως.»

Ὁ ἐν λόγῳ ἀστρονόμος Παλίσσα εἶχε ἀνακαλύψει πράγματι πολλοὺς πλανήτας, οἱ γνωστότεροι τῶν ὁποίων ἀναφέρονται στὶς ἀστρονομίες μὲ τὰ ὀνόματα «Ὀνόρια», «Σελεστίνα», «Ἴδα» κλπ. Εἶνε ὅμως ἄγνωστο ἂν μετὰ τὴν δημοσίευσι τῆς ἀγγελίας αὐτῆς βρέθηκε κανεὶς ρωμαντικὸς ἢ φιλεπιστήμων, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ προσέφερε τὰ 1220 φράγκα, ἔγινε ὁ ἀνάδοχος τοῦ ἀνωνύμου πλανήτου.

***

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους δικαστικοὺς τῆς Εὐρώπης, ἔλεγε κάποτε ὅτι γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἐνοχὴ ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἐγκληματίου μεταχειριζόταν τὸ ἑξῆς τέχνασμα:

Ὅταν ὡδηγοῦσαν στὸ ἀνακριτικό του γραφεῖο κανένα κατηγορούμενο, ἔκανε πῶς δὲν τὸν πρόσεχε ἀπορροφημένος τάχα στὴν ἀλληλογραφία του. Σὲ κάποια στιγμή, λοιπόν, ἄφινε τὸ κοντυλοφόρο του νὰ τοῦ πέσῃ. Ἂν λοιπὸν ὁ κατηγορούμενος ἦταν ἔνοχος, θὰ ἔσπευδε νὰ τὸν

σηκώσῃ καὶ νὰ τοῦ τὸν δώσῃ μὲ ὑποχρεωτικότητα, ἐνῶ ἂν ἦταν ἀθῶος, οὔτε κἂν θὰ κινιόταν ἀπὸ τὴν θέσι του...

—Ὑπάρχει πάντοτε, ἔλεγε ὁ ἐν λόγῳ δικαστικός, ὑπερβολικὴ προθυμία ἐκ μέρους ἑνὸς ἐνόχου νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν δικαστή του, ἐνῶ ἕνας ἀθῶος συνήθως ἔχει διαφορετικὰ αἰσθήματα. Εἶνε ἀπαθὴς καὶ δὲν θέλει νὰ δείξῃ καμμιὰ δουλοπρέπεια σὲ κανέναν.

***

Ἕνας ἀρχαῖος συγγραφεὺς ἀναφέρει τὸ ἑξῆς περίεργο ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν πουλιῶν:

Στὸ ὄρος Ταῦρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ζοῦσαν πλήθη ἀετῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπηγόρευαν, ἐπὶ ποινῇ...κατασπαραγμοῦ, τὸ πέρασμα ἀπὸ ἐκεῖ σὲ κάθε ἄλλο πουλί. Ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ δὲν ἐξαιροῦσε, βέβαια, καὶ τοὺς γερανούς, οἱ ὁποῖοι, καθὼς εἶνε ἐκ φύσεως φλύαροι, κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ταῦρο, ἐπροδίδοντο ἀπὸ τὶς κραυγές τους κι' ἐδέχοντο ἔτσι τὶς ἐπιθέσεις τῶν γαμψωνύχων ἀετῶν.

Ὅπως λοιπὸν ἀναφέρει ὁ ἀρχαῖος συγγραφεύς, οἱ γερανοί, ἀφοῦ τὴν ἔπαθαν, δυὸ-τρεῖς φορές, ἔκαναν μιά....σύσκεψι κι' ἀποφάσισαν νὰ μὴ «βγάζουν τσιμουδιὰ» κάθε φορὰ ποὺ θὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὸν Ταῦρο, τὸ βασίλειο τῶν ἀετῶν. Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν, μάλιστα, τὴν πραγματοποίησι τῆς ἀποφάσεώς των καὶ γιὰ νὰ μὴν παρασύρωνται ἀπὸ τὸ φυσικό τους ἔνστικτο τῆς φλυαρίας ἔβαζαν ἕνα χαλίκι στὸ στόμα τους.

Αὐτὰ λέει ὁ ἀρχαῖος συγγραφεύς. Ἂν θέλετε, τὸν πιστεύετε.

***

Σ' ἕνα ἀγγλικὸ πλοῖο εἶχαν ἕναν ἐξυπνότατο πίθηκο, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μπόμπυ καὶ ποὺ ἦταν ἡ ἀγαπημένη μασκὼτ τοῦ πληρώματος.

Μιὰ μέρα ὁ πίθηκος αὐτὸς εἶδε τὸν σιτιστὴ τοῦ πλοίου νὰ κατεβαίνῃ στὴν ἀποθήκη τῶν ποτῶν καὶ νὰ παίρνῃ ἀρκετὲς μπουκάλες γνήσιο ροῦμι, τὶς ὁποῖες ἔκρυψε κατόπιν σ' ἕνα παληὸ κοφίνι μὲ ἄχυρα.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό.

Τὴ νύχτα, οἱ ναῦτες ξύπνησαν ἔξαφνα ἀπὸ ἕναν δαιμονισμένο θόρυβο, κραυγῶν καὶ μπουκαλιῶν ποὺ σπάζουν. Ἦταν ὁ Μπόμπυ, ὁ ὁποῖος «ἐν κραιπάλῃ μέθης διατελῶν» ἄδειαζε τὴ μιὰ ὕστερα ἀπ' τὶς ἄλλες τὶς μπουκάλες ποὺ ἦταν κρυμμένες μέσα στὸ κοφίνι, κι' ὕστερα τὶς ἔσπαζε ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

Οἱ ναῦτες ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Γιατὶ ὁ Μπόμπυ ἂν καὶ σκνίπα στὸ μεθύσι, σκαρφάλωνε ἀπ' τὸ ἕνα κατάρτι στὸ ἄλλο ὡς ὅτου, τέλος, ἔχασε σὲ κάποια στιγμὴ τὴν ἰσορροπία του καί, πέφτοντας ἐπάνω σὲ κάτι σίδερα, σκοτώθηκε.

ΓΑΜΟΙ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικολάου Μπούρα, χημικοῦ, μετὰ τῆς δίδος Ματίνας Σταμπέλου. Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξε ὁ κ. Γεώργιος Πολογεώργιος, διευθυντὴς τῆς Η. Ε. Μ. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὐχόμαι βίον ἀνθόσπαρτον.

Εἰρήνη Θεοδωροπούλου

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΡΗ ΤΡΙΧΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΣΠΑΣΑ τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου τοῦ ὑπογείου ποὺ βλέπει στὸ δρόμο κι' ἔτσι μπῆκα μέσα, ἀπάντησε ὁ Νὶκ Κάρτερ. Ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου κατόπιν, ἀνέβηκα ὡς αὐτὴ τὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ παρακολούθησα ὅλη τὴ συζήτησι ποὺ γινόταν ἐδῶ μέσα.

Πράγματι τὸ τέχνασμα τοῦ Νὶκ Κάρτερ ἦταν ἐξυπνότατο. Εἶχε μεταμορφωθεῖ σὲ Βαινουράϊτ, γιατὶ ἔλπιζε πὼς ἔτσι θὰ κατώρθωνε νὰ τρομοκρατήση, προσωρινῶς τουλάχιστον, τοὺς κακούργους.

Τὸ τέχνασμα εἶχε πετύχει, γιατὶ ὁ Νίκ, ἐπωφελούμενος τοῦ τρόμου των, μπόρεσε νὰ τοὺς κρατήση ἀνικάνους νὰ κάνουν τὸ παραμικρό, ὥς ὅτου ἡ ἐμφάνισι τῶν βοηθῶν του ἀναστάτωσε κυριολεκτικῶς τὸ Ντυπὸν καὶ τοὺς συντρόφους του. Οἱ κακοῦργοι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, μετεφέροντο σιδεροδέσμιοι στὶς φυλακές.

Τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας ὁ Νὶκ Κάρτερ παρουσιάστηκε στὸ διευθυντὴ τῆς Τραπέζης Χάννοβερ κ. Μάρτεν καὶ μὲ τὴ συνηθισμένη του μετριοφροσύνη τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶχε ξαναβρεῖ τὰ κλεμμένα χρήματα καὶ εἶχε συλλάβει τοὺς κακούργους.

—Στὸ ζήτημα αὐτὸ — ἐξήγησε ὁ Νὶκ Κάρτερ στὸ διευθυντὴ τῆς Τραπέζης, τὸ πᾶν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῆς ἐνεργείας μας. Ἂν ἀργούσαμε λίγο, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναβροῦμε τὶς 500.000 δολλάρια ποὺ σᾶς ἔκλεψαν...

—o—

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

—Ἕνας κύριος σᾶς θέλει, κύριε Κάρτερ, ἀνήγγειλε στὸ διάσημο ἀστυνομικὸ ὁ πιστός του ὑπηρέτης Ἰωσήφ.

Ὁ Νὶκ διάβαζε τὴν ὥρα ἐκείνη μιὰ ἐφημερίδα. Οἱ δυὸ βοηθοί του, ὁ Πάτσυ κι' ὁ Σίκ, ἄνοιγαν τὸ ταχυδρομεῖο, τὸ ὁποῖο παρουσίαζε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀσυνήθιστο ἐνδιαφέρον.

—Σοῦ ἔδωσε τὸ ἐπισκεπτήριό του ἢ σοῦ εἶπε τ' ὄνομά του; ρώτησε ὁ Νίκ.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Ἀλλὰ ἔχει πολὺ καλὸ παρουσιαστικὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἄφησα νὰ μπῆ μέσα.

—Ρώτησέ τον πῶς ὀνομάζεται καὶ τί θέλει, εἶπε ὁ Νίκ. Εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος σήμερα τὸ πρωῒ καὶ δὲν μπορῶ νὰ χάνω τὸν καιρό μου σὲ ζητήματα χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Ἦταν ἕνα πρωῒ τοῦ Δεκεμβρίου καὶ δυὸ μέρες μόλις εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Νὶκ Κάρτερ κι' οἱ βοηθοί του εἶχαν συλλάβει τὸ Γάστωνα Ντυπὸν καὶ τὴ συμμορία του.

Ὁ Ἰωσὴφ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ στιγμὲς ξαναγύρισε καὶ εἶπε στὸν κύριό του:

—Κύριε Κάρτερ, ὁ ἐπισκέπτης ἰσχυρίζεται ὅτι θέλει νὰ σᾶς δῆ γιὰ μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεσι κι' ἐπιμένει νὰ γίνη δεκτός.

—Ἐπιμένει; ἔκανε ὁ Νὶκ Κάρτερ. Σοῦ εἶπε τουλάχιστον τὸ ὄνομά του;

—Μάλιστα, κύριε. Μοῦ εἶπε πὼς ὀνομάζεται Γάστων Ντυπόν.

—Γάστων Ντυπόν;

Ὁ Νὶκ ἐπανέλαβε κατάπληκτος αὐτὸ τὸ ὄνομα.

—Διάβολε! φώναξε ὁ Σίκ. Δὲν εἶνε δυὸ μέρες τώρα ποὺ τὸν πιάσαμε. Σίγουρα θὰ πρόκειται περὶ φάρσας...

—Θὰ ἰδοῦμε! εἶπε ὁ Νίκ, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία εἶχε πάρει μιὰ ψυχρὰ ἔκφρασι. Πές, Ἰωσήφ, στὸν κύριο αὐτὸ νὰ περάση μέσα γιὰ νὰ δοῦμε τέλος πάντων περὶ τίνος πρόκειται.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ ἐπισκέπτης ἔμπαινε μέσα.

Ὁ Γάστων Ντυπὸν — γιατὶ αὐτὸς πράγματι ἦταν — προχώρησε χαμογελῶντας καὶ ὑποκλινόμενος καὶ ἅπλωσε τὸ γαντοφορεμένο χέρι του πρὸς τὸν ἀστυνομικό. Τὸ ντύσιμό του ἦταν ἄμεμπτο καὶ βλέποντάς τον κανείς, δὲν θὰ τὸν ξεχώριζε ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἀριστοκράτη. Τὸ ἐκφραστικὸ καὶ ἐνεργητικὸ πρόσωπό του, ἦταν φρεσκοξυρισμένο, πουδραρισμένο καὶ ζωηρό. Τὰ χαλύβδινα μάτια του λαμποκοποῦσαν ὅπως λαμποκοποῦσε κι' ἡ πολύτιμη καρφίτσα τοῦ λαιμοδέτη του.

Ὁ Νὶκ Κάρτερ τὸν δέχτηκε χωρὶς νὰ σηκωθῆ καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του, ψυχρὸς καὶ συνοφρυωμένος. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι στὸν κακοῦργο, ὁ ὁποῖος εἶπε μὲ πρόσχαρο τόνο:

—Ἆ! ἀγαπητέ μου κύριε Κάρτερ, τί εὐτυχία ποὺ σᾶς ξαναβλέπω. Εἶμαι καταγοητευμένος. Βλέπω ὅτι ξαφνιαστήκατε... ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησί σας; χωρὶς ἄλλο. Ἡ ἀνανέωσις μιᾶς παληᾶς γνωριμίας εἶνε πάντα εὐχάριστη. Ξέρετε, συνηθίζω νὰ προκαλῶ πάντα τέτοιες εὐχάριστες ἐκπλήξεις στοὺς φίλους μου. Ἆ! νὰ κι' οἱ ἀγαπητοί μου κ. κ. Σὶκ καὶ Πάτσυ. Εἶμαι κατενθουσιασμένος ποὺ τοὺς ξαναβλέπω.

Καὶ καθὼς μιλοῦσε, ὁ Ντυπὸν κάθησε μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι σὲ μιὰ πολυθρόνα, χωρὶς κανεὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτε.

Ὁ Νὶκ τὸν κύτταξε αὐστηρὰ καὶ τοῦ εἶπε:

—Τί ἦρθες νὰ κάνης ἐδῶ, Ντυπόν: Πῶς βγῆκες ἀπὸ τὴ **φυλακή;**

—Τί ἐρώτησις εἶνε αὐτή, ἀγαπητέ μου κ. Κάρτερ!... Ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ μοῦ ζητούσατε συγνώμη γιατὶ μὲ στείλατε στὸ βρωμερὸ ἐκεῖνο μέρος. Ἆ! κύριε Κάρτερ, εἶμαι πολὺ λεπτὸς καὶ δὲν μπορῶ νὰ μείνω περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες στὴ φυλακή.

Ὁ Νὶκ Κάρτερ, χωρὶς νὰ θέλη, χαμογέλασε μὲ τὸ μεγάλο αὐτὸ θράσος τοῦ κακούργου.

—Πάντως, κύριε Κάρτερ, ἐξακολούθησε ὁ Ντυπόν, δὲν ἦρθα ἐγὼ γιὰ ν' ἀντεκδικηθῶ.

—Σοῦ εἶμαι ὑπόχρεως. Πάντως δὲν μοῦ ἀπάντησες στὴν ἐρώτησί μου.

—Ποιὰ ἐρώτησί σας;

—Σὲ ρώτησα πῶς βγῆκες ἀπὸ τὴ φυλακή;

Ὁ Ντυπὸν ἄρχισε νὰ γελάη κι' ἀπάντησε:

—Πληρώνοντας μιὰ τεραστία ἐγγύησι, ἀγαπητέ μου κ. Κάρτερ. Ἐξασφάλισα τὴν ὑποστήριξι ἑνὸς περιφήμου δικηγόρου... τοῦ κ. Μπράντλεϋ.

Πράγματι ὁ κ. Μπράντλεϋ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους δικηγόρους τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Τώρα ποὺ βγῆκα ἀπὸ τὴ φυλακή, ἐξακολούθησε ὁ Ντυπόν, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ξαναπάω πειὰ σ' αὐτή.

—Καλὰ θὰ κάνης νὰ μὴ τὸ πιστεύης αὐτό, τοῦ ἀπάντησε μὲ γαλήνη ὁ Νίκ. Πές μου ὅμως τώρα τί ἦρθες νὰ κάνης ἐδῶ;

—Ἦρθα γιὰ μιὰ σπουδαιοτάτη ὑπόθεσι... Πρόκειται γιὰ ἕνα θαυμάσιο σχέδιο ποὺ συμφέρει ἐξαιρετικὰ καὶ στοὺς δυό μας.

—Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ σχέδιο αὐτό;

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ, κύριε Κάρτερ, ὄχι ὅμως μπροστὰ στοὺς βοηθούς σας...

—Μήπως κατὰ τύχην ἔχεις κανένα περίστροφο στὴν τσέπη σου; τὸν ρώτησε ὁ Κάρτερ.

—Ὄχι! Ὄχι! ἀπάντησε ὁ Ντυπόν. Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος φιλήσυχος καὶ φρόνιμος. Ἅμα ἔχει κανεὶς μαζύ του ὅπλα, παρασύρεται σὲ παράτολμα διαβήματα. Γι' αὐτὸ δὲν παίρνω περίστροφο μαζύ μου. Ἀλήθεια ὅμως, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σᾶς βλέπω νὰ φοβᾶστε.

—Ἄλλο φόβος καὶ ἄλλο προφύλαξις.

—Μὲ συγχωρεῖτε. Ἔχετε δίκηο... Ξέχασα ὅτι ὁ Νὶκ Κάρτερ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ φόβος.

—Αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, ἀχρεῖε!... φώναξε ὁ ἀστυνομικός. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς βοηθούς του, τοὺς εἶπε:

—Πάτσυ Σίκ, περάστε στὴ βιβλιοθήκη.

Ἀμέσως οἱ δυὸ βοηθοὶ τοῦ Νὶκ Κάρτερ ἀπεσύρθησαν, ἀφίνοντάς τον μόνο μὲ τὸν κακοῦργο.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἀλληλοκυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλοί.

—Λοιπόν, Ντυπόν, εἶπε σὲ λίγο ὁ ἀστυνομικός, πές μου τὸ σχέδιό σου! Βιάζομαι καὶ δὲν μπορῶ νὰ χάνω τὸν καιρό μου σὲ ἀτελείωτες συζητήσεις. Ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σου;

—Ν' ἀποφύγουμε στὸ μέλλον, ἂν αὐτὸ γίνεται, τὶς δυσάρεστες προστριβὲς μεταξύ μας.

—Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό...

—Ἀκοῦστε, κύριε Κάρτερ, εἶπε ὁ Ντυπόν, παίρνοντας μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι, τὸν τελευταῖο καιρὸ μοῦ γίνατε πολὺ ἐνοχλητικός. Μὲ στενοχωρεῖτε. Ἀνακατεύεστε στὶς δουλειές μου καὶ μοῦ τὶς καταστρέφετε. Ἐξ αἰτίας σας πολλοὶ σύντροφοί μου βρίσκονται στὴ φυλακή. Φτάσατε ὥς τὸ σημεῖο νὰ πιάσετε καὶ μένα, νὰ μ' ἐξευτελίσετε, νὰ μὲ κάνετε νὰ χάσω τὴν ἐλευθερία μου.

—Ἆ! ὅσο γι' αὐτὸ θὰ ἐπαναληφθῆ πολὺ γρήγορα!...

—Ὄχι! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση!...

—Τί;

—Ἡ καταδιώξεις σας ἐναντίον μου. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἄρχισα τὸ σχέδιό μου, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀπευθύνομαι σὲ ἀστυνομικό, ὅπως κάνω τώρα. Ἐν τούτοις μπερδεύτηκα πολλὲς φορὲς μὲ ἀστυνομικοὺς παγκοσμίου φήμης. Στὸ Λονδῖνο τὰ ἔβαλα μὲ τὸ Σέρλοκ Χόλμς.

—Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἀχρεῖε, δὲν ἀστειεύεται. Ἀπορῶ πῶς τοῦ ξέφυγες.

—Δὲν τοῦ ξέφυγα. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μ' ἔστειλε κι' αὐτὸς στὴ φυλακή. Ἀλλὰ μὲ τὰ ἄφθονα μέσα ποὺ διαθέτω, κατώρθωσα νὰ ἀποφυλακιστῶ μὲ ἐγγύησι καὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ μένω στὴν ἴδια πόλι μὲ τὸν Σέρλοκ Χόλμς.

—Ὡστόσο δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμα ποιὸ εἶνε τὸ περίφημο σχέδιό σου.

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως. Σὲ λίγες μέρες, σκοπεύω νὰ κάνω ἕν' ἀπ' τὰ μεγαλείτερα πραξικοπήματά μου, ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἀπὸ σᾶς. Ἂν δηλαδὴ δὲν ἐπεμβεῖτε σεῖς, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ κόλπο μου θὰ πετύχη. Βλέπετε ὅτι εἶμαι μετριόφρων κι' ἀναγνωρίζω τὴν ὑπεροχή σας καὶ τὴν ἀναμφισβήτητη ἱκανότητά σας. Λοιπόν, θὰ σᾶς κάνω μιὰ προσφορά.

ΕΛΕΓΕΙΟ ΣΕ ΚΟΡΗ

Ὤ, τί χαλασμὸς ἐκεῖνος,
Τί χαμός!
Ἄσπρος τόσο, μήτε κρίνος—
Ὁ λαιμός,

Μήτε ἀνθόφυλλα τ' Ἀπρίλη,
Τόσο ἁβρά,
Σὰν τὰ κόκκινα τὰ χείλη,
Τὰ λαμπρά.

Στῶν μαλλιῶν της μπρὸς τὸ (πλῆθος,
Ποιὰ νυχτιὰ
Τόσο μαύρη, καὶ ποιὸ βύθος
Στὴ ματιά,

Μὰ καὶ ποιὸ μαργαριτάρι
Ποὺ θὰ δῆς
Σὰν τὸ πρόσωπό της, χάρι
Τῆς αὐγῆς!

Ἄπλερο ἕνα κυπαρίσσι
Θὰ βρεθῆ
Τόσο ὡραῖα νὰ λυγίση,
Νὰ σταθῆ,

Καὶ νερὸ ποὺ κελαρίζει
Χαρωπὸ
Τῆς φωνῆς της νὰ θυμίζη
Τὸ σκοπό;

Ὤ, τί χαλασμός! Κι' ἐκεῖνος
Ὁ κρυφὸς
Τῆς ψυχῆς της—ἄλλος κρίνος,
Ὅλο φῶς!...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

—Τί εἴδους προσφορά; ρώτησε ὁ Νὶκ μὲ περιέργεια.

—Μιὰ προσφορὰ ποὺ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀποκρούσετε. Θὰ πληρώσω γενναῖα, βασιλικά, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχο καὶ νὰ μὴν ἀνακατευθεῖτε στὶς δουλειές μου. Ὅ,τι ἔγινε ὥς τώρα, ἔγινε. Ἂς ξεχάσουμε πειὰ τὸ παρελθόν.

—Μ' ἄλλα λόγια, Ντυπόν, εἶπε ὁ Νίκ, ἦρθες ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξαγοράσης τὴ συνείδησί μου. Τὸ θράσος σου εἶνε ἀφάνταστο.

—Ἀφῆστε με νὰ τελειώσω, εἶπε ὁ Ντυπόν. Θὰ σᾶς δώσω μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια μετρητά, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς πληρώσω μόλις κλείσουμε τὴ συμφωνία μας.

—Φτάνει! φώναξε ὁ Νίκ. Ἀρκετά, Ντυπόν, μ' ἔκανες νὰ χάσω τὸν καιρό μου.

—Ὥστε ἀπορρίπτετε τὴν προσφορά μου;

—Οὔτε συζήτησις νὰ γίνεται. Καὶ δέκα ἑκατομμύρια δολλάρια ἂν μοῦ προσφέρεις, πάλι θ' ἀρνηθῶ. Ὁ Νὶκ Κάρτερ δὲν ἐξαγοράζεται!...

Ὁ κακοῦργος ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἔξαφνα, ἡ φυσιογνωμία του ἄλλαξε ἔκφρασι. Τὰ ἐγκληματικὰ ἔνστικτα ξύπνησαν μέσα του καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἄγρια.

—Καταλαβαίνετε, κ. Κάρτερ, εἶπε, τί σημαίνει γιὰ σᾶς ἡ ἄρνησις αὐτή; Θὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ τὸ δρόμο μου.

—Ἀλήθεια, ἔκανε εἰρωνικὰ ὁ ἀστυνομικός.

—Ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας πρέπει νὰ λείψη ἀπ' τὴ μέση, εἶπε ὁ κακοῦργος. Κι' αὐτὸς ποὺ θὰ λείψη θὰ εἴσαστε σεῖς. Θὰ σᾶς χτυπήσω σὲ στιγμὴ ποὺ οὔτε θὰ τὸ φανταζόσαστε κάν.

—Ἂν δὲν ἔχεις νὰ προσθέσης τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὶς ἀπειλές σου, εἶπε μὲ σοβαρότητα ὁ Νίκ, σὲ παρακαλῶ νὰ θεωρήσης τὴ συζήτησί μας λήξασα.

—Πολὺ καλά! Πολὺ καλά! ἀγαπητέ μου κύριε Κάρτερ! εἶπε ὁ Ντυπόν, παίρνοντας πάλι τὸ γελαστὸ καὶ εἰρωνικὸ ὕφος του.

Καί, ἀφοῦ φόρεσε τὰ γάντια του, πρόσθεσε:

—Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω τόσο...

—Δὲν μ' ἐνοχλεῖς γιὰ πρώτη φορά. Πήγαινε ἔξω!...

Ὁ Ντυπὸν διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Μόλις ἔφτασε μπροστὰ σ' αὐτή, εἶπε:

—Καλὴ ἀντάμωσι, κ. Κάρτερ. Πολὺ γρήγορα θὰ συναντηθοῦμε καὶ πάλι, ὑπὸ διαφορετικὲς ὅμως συνθῆκες. Ὠρεβουάρ!...

Ὁ Νὶκ Κάρτερ δὲν ἀπάντησε. Οὔτε καταδέχτηκε νὰ κυττάξη τὸν κακοῦργο...

—o—

Η ΦΩΝΗ

Ὁ Νὶκ Κάρτερ ἀναγνώριζε ὅτι ὁ Ντυπὸν ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος κι' ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ σὲ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Ἀλλὰ ἦταν συνηθισμένος νὰ ζῆ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ κινδύνου. Ὡστόσο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πρόσεχε πολὺ στὶς κινήσεις του. Τίποτε ὅμως τὸ ἀνησυχαστικὸ δὲν εἶχε συμβεῖ.

—Ὅλα ἔδειχναν ὅτι ὁ κακοῦργος εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Στὴ δίκη του, ἡ ὁποία ἔγινε σὲ λίγο καιρὸ δὲν εἶχε παρουσιαστεῖ κι' ἐπειδὴ καταδικάστηκε σὲ πολυετῆ φυλάκισι, ἐξεδόθησαν ἐντάλματα συλλήψεως ἐναντίον του. Ἡ ἀστυνομία ὁλόκληρη ἀναστατώθηκε, μὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν συλλάβη.

. . . .

Τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη βραδειά, ὁ Νὶκ Κάρτερ εἶχε πάει στὴν Ὄπερα συνοδεύοντας δυὸ κυρίες. Ὁ Σὶκ βρισκόταν μαζύ του κι' ὅλη ἡ συντροφιὰ καθόταν σ' ἕνα θεωρεῖο μπροστὰ στὴ σκηνή.

Τὸ θέατρο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ τὸν ἐκλεκτότερο κόσμο τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ἡ κυρίες συναγωνιζόντουσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη στὴν πολυτέλεια τῶν τουαλεττῶν καὶ στὸν πλοῦτο τῶν κοσμημάτων.

Ἡ δευτέρα πρᾶξις εἶχε ἀρχίσει καὶ ἡ κ. Ἀρόνι, ἡ περίφημη ὑψίφωνος, εἶχε ἀρχίσει νὰ τραγουδάη. Ὁ Νίκ, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴ μουσική, παρακολουθοῦσε τὸ τραγοῦδι της, ὅταν ἔξαφνα, ἕνα ἐπεισόδιο ἀπέσπασε τὴν προσοχή του.

Εἶχε ἀκούσει στὸ διάδρομο ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' τὸ θεωρεῖο του δυὸ ἄνδρες νὰ κουβεντιάζουν.

—Εἶσαι βέβαιος πὼς εἶνε αὐτός; ἔλεγε ὁ ἕνας.

—Μάλιστα, ἀπολύτως βέβαιος, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Ὁ Νὶκ Κάρτερ ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴ φωνὴ τοῦ δευτέρου καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ὁρκιστῆ ὅτι εἶχε μιλήσει ὁ Ντυπόν. Σηκώθηκε λοιπὸν ἀμέσως ἀπ' τὴ θέσι του καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ θεωρεῖο. Μὰ ὁ στενὸς διάδρομος ἦταν ἔρημος καὶ κανεὶς δὲν φαινόταν σ' αὐτόν...

—Παράξενο! σκέφτηκε ὁ Νὶκ Κάρτερ. Πῶς μπόρεσαν νὰ φύγουν τόσο γρήγορα. Ἴσως ὁ κακοῦργος νὰ βρίσκεται στὸ διπλανὸ θεωρεῖο κι' ἀπὸ κεῖ ἄκουσα τὴ φωνή του.

Ὁ ἀστυνομικὸς πλησίασε στὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ θεωρείου. Τὴν ἄνοιξε ἀθόρυβα καὶ κύτταξε μέσα. Εἶδε τέσσερες κυρίες κι' ἕναν ἄντρα μεγαλόσωμο, φαλακρό, μὲ πλατεῖς ὤμους. Μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ὁ Νὶκ ἔρριξε στὸν ἄντρα αὐτό, βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἦταν ὁ Ντυπόν. Ὁ περίφημος κακοῦργος ἦταν βέβαια ἀσύγκριτος στὴν τέχνη τῶν μεταμορφώσεων, μὰ μιὰ τέτοια μεταμφίεσις ἦταν ἀδύνατος.

Ὁ Νὶκ ξανάκλεισε τὴν πόρτα κι' ἀποτραβήχτηκε πάλι στὸ διάδρομο.

—Θὰ μποροῦσα νὰ ὁρκιστῶ, ἔλεγε μέσα του, ὅτι ἄκουσα τὴ φωνὴ αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου. Θὰ περιμένω λίγο ἐδῶ. Ποιὸς ξέρει;... Μπορῶ νὰ ἰδῶ, ν' ἀνακαλύψω τίποτε.

Σὲ λίγο, βλέποντας μιὰ πόρτα στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, συλλογίστηκε:

—Ἡ πόρτα αὐτὴ βγάζει στὴ σκηνή. Σίγουρα ὁ κακοῦργος θὰ πέρασε ἀπ' αὐτή. Ἴσως νὰ ξέρη κανένα ἠθοποιό. Ἂν εἶν' ἐκεῖ, πρέπει νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγη.

Ὁ ἀστυνομικὸς πλησίασε στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ προχώρησε χωρὶς δισταγμὸ πρὸς τὰ παρασκήνια. Στὴ σκηνὴ ἐπικρατοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μεγάλη ἀταξία. Ἡ δευτέρα πρᾶξις εἶχε τελειώσει κι' ἡ αὐλαία εἶχε πέσει. Οἱ μηχανικοὶ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ σκηνικά, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὴν πλατεῖα κι' ἀπὸ τὰ θεωρεῖα οἱ θεαταὶ ἀνακαλοῦσαν μ' ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίες τὴν πρωταγωνίστρια στὴ σκηνή.

Ὁ Νὶκ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος, σκεπτόμενος τί νὰ κάνη. Τὰ παρασκήνια ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ ἠθοποιούς, μηχανικοὺς κι' ὑπαλλήλους. Πῶς ν' ἀνακαλύψω μέσα στὸ πλῆθος ἐκεῖνο τὸν Ντυπόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἦταν σίγουρα μεταμφιεσμένος;

Ἔξαφνα, στὸ βάθος τῆς σκηνῆς, ὁ ἀστυνομικὸς διέκρινε δυὸ ἄτομα, τὰ ὁποῖα διευθυνόντουσαν πρὸς τὸ διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὰ καμαρίνια καὶ ὅπου ἐξαφανίστηκαν.

Ὁ Νὶκ διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκε μιὰ σπαραχτικὴ φωνή, δεσπόζοντας τοῦ θορύβου ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴ σκηνή.

—Βοήθεια! Βοήθεια! Δολοφόνος!...

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν γυναικεία κι' ἀμέσως ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε ἀκουστεῖ ἡ κραυγή, πρὸς τὴν ἄλλη δηλαδὴ πλευρὰ τῆς σκηνῆς.

Ὁ Νὶκ Κάρτερ, μέσα στὴν ἀναστάτωσι ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ δῆ τί συνέβαινε καὶ δυσκολευόταν πολὺ ν' ἀνοίξη δρόμο μέσ' ἀπ' τὸ πλῆθος. Ἔξαφνα ἕνας ὅμιλος ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ ἀνθρώπους τὸν παρέσυρε ὁρμητικὰ πρὸς τὸ διάδρομο ἀπ' τὸν ὁποῖο εἶχαν ἐξαφανιστεῖ προηγουμένως τὰ δυὸ ἄτομα. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἕνας κύριος μὲ φράκο ποὺ κρατοῦσε περίστροφο στὸ χέρι, ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, φωνάζοντας.

—Ἆ! τί τύχη!... Ἀκολουθῆστε με, κύριε Κάρτερ! Μοῦ χρειάζεται ἡ συνδρομὴ ἑνὸς ἀνθρώπου σὰν κι' ἐσᾶς.

Τὸ ἄτομο αὐτὸ ἦταν ἄγνωστο στὸ Νὶκ Κάρτερ, ὁ ὁποῖος ὡστόσο, βλέποντάς τον μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, ὑπέθεσε ὅτι κατεδίωκε τὸν δολοφόνο ἢ τοὺς δολοφόνους.

—Τί τρέχει; τὸν ρώτησε. Ποιὸς εἶστε;

Τότε τὸ ἄτομο αὐτό, ἄνοιξε τὸ σακκάκι του καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ πλάκα ποὺ πιστοποιοῦσε τὴν ταυτότητά του ὡς ἀστυνομικοῦ.

—Εἶμαι ὁ Χόμπεϋ, τῆς ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, τοῦ ἀπάντησε. Ἐσεῖς, ἴσως δὲν μὲ γνωρίζετε ἐξ ὄψεως. Μὰ ἐγὼ σᾶς ξέρω πολὺ καλά. Εἶν' εὐτύχημα τὸ ὅτι βρισκόσαστε ἐδῶ... Τοὺς εἴδατε; Ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ.

—Μὰ τί συνέβη; ρώτησε ὁ Νίκ.

—Δυὸ ἄγνωστοι δολοφόνησαν τὸν φύλακα τῶν κοσμημάτων τῆς κ. Ἀρόνι, πῆραν τὰ κοσμήματά της κι' ἔφυγαν.

Ὁ Νὶκ κατάλαβε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Τὰ κοσμήματα τῆς κ. Ἀρόνι ἦσαν παγκοσμίου φήμης γιὰ τὴν ἀξία τους καὶ ὁ Ντυπὸν ἦταν εἰδικὸς στὴν κλοπὴ κοσμημάτων. Ὁ Νὶκ θυμήθηκε τότε τὸ καταπληκτικὸ «κόλπο» γιὰ τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ κακοῦργος κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του στὸ σπίτι του. Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ πρωΐ, ἡ ἐφημερίδες εἶχαν γράψει ὅτι τὸ ἴδιο βράδυ ἡ μεγάλη ἀοιδὸς θὰ φοροῦσε κατὰ τὴν ἐμφάνισί της στὴν Ὄπερα ὅλα τὰ κοσμήματά της, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία περνοῦσε τὸ μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ὁ δράστης τῆς κλοπῆς ἦταν ὁ Ντυπόν.

Ὁ Νὶκ Κάρτερ δὲν εἶχε πειὰ λόγους νὰ μὴ βοηθήση τὸν ἀστυνομικὸ Χόμπεϋ στὴν καταδίωξι τῶν κακούργων. Διέσχισε λοιπὸν μαζύ του τὸν ἔρημο διάδρομο καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν μπρὸς στὸ θυρωρό, τὸν ὁποῖο ὁ Χόμπεϋ ρώτησε:

—Ἀπὸ ποῦ πῆγαν οἱ δυὸ κύριοι ποὺ βγῆκαν πρὸ ὀλίγου ἀπὸ δῶ.

—Ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο, ἀπάντησε ὁ θυρωρός, δείχνοντας τὴν ὁδό.

—Πόση ὥρα ἔχει περάσει ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγαν;

—Τρία λεπτά.

—Ἔτρεχαν;

—Μάλιστα. Ὅταν ἔφτασαν στὴ γωνία τοῦ δρόμου, μπῆκαν σ' ἕν' αὐτοκίνητο κι' ἐξαφανίστηκαν...

—Ἐλᾶτε! φώναξε ὁ Χόμπεϋ πρὸς τὸν Νὶκ Κάρτερ. Θὰ πάρουμε ἕν' ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ θὰ τοὺς καταδιώξουμε...

Ὁ Νὶκ ἀκολουθῶντας τὸ Χόμπεϋ, βγῆκε ἔξω. Ἡ ὥρα θὰ ἦταν περίπου ἐννηάμιση καὶ τ' αὐτοκίνητα δὲν εἶχαν μαζευτεῖ ἀκόμα μπροστὰ στὸ θέατρο. Μονάχα στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο βρισκόταν ἕνα περιηγητικὸ αὐτοκίνητο. Στὴ θέσι τοῦ σωφὲρ καθόταν ἕνας ἀδύνατος ἄνδρας τυλιγμένος μὲ γοῦνα. Ὁ Χόμπεϋ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Νίκ, διέσχισε τὸ δρόμο καὶ ρώτησε τὸ σωφέρ:

—Εἴδατε πρὸ μιᾶς στιγμῆς δυὸ κυρίους νὰ περνοῦν ἀπὸ δῶ μ' ἕν' αὐτοκίνητο;

—Μάλιστα, κύριε... Φαινόντουσαν μάλιστα ταραγμένοι. Γιατί; Μήπως συνέβη τίποτε;

—Μιὰ κλοπὴ καὶ μιὰ δολοφονία.

—Ἀλήθεια;

—Ναί. Καὶ ποιὸ δρόμο πῆραν;

—Προχώρησαν στὴ λεωφόρο κι' ἀπὸ κεῖ ἔστριψαν στὴ δεύτερη γωνία ἀριστερά. Ὁ σωφὲρ φαινόταν πὼς τοὺς περίμενε γιατὶ μόλις ἔφτασαν εἶχε ἕτοιμη τὴ μηχανή του καὶ ξεκίνησε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

Η ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΕΣ ΜΟΝΑΧΕΣ

Τὸ ὑπερωκεάνειο εἶχε σταθεῖ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ ρίξουν οἱ ναῦτες στὴ θάλασσα τὴ σωρὸ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ ποὺ εἶχε πεθάνει ἀπὸ κίτρινο πυρετό. Ἔπειτα, ξεκίνησε πάλι μέσα στὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν Τροπικῶν...

Τὸ κατάστρωμα ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ στρατιωτικοὺς καὶ ἀποίκους ποὺ γυρίζανε στὴν Εὐρώπη, ἀφίνοντας πίσω τους τὰ ἐφιαλτικὰ τοπεῖα τῆς Κίνας. Οἱ περισσότεροι ἦσαν ἄρρωστοι...

— Θὰ φτάσουμε ἄραγε ποτέ; ψιθύρισε ἕνας ἡλιοκαμένος ἀξιωματικός, τρέμοντας ἀπὸ τὸν πυρετό.

— Ποιὸς ξέρει;... τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἄποικος. Ρίξαμε τόσους νεκροὺς στὴ θάλασσα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ φύγαμε ἀπὸ τὸ Τογκίνο... Θυμᾶμαι ἀκόμη τὸ τραγικὸ τέλος ἑνὸς δεκανέα, ἑνὸς γίγαντα ποὺ πέθανε στὸ καράβι. Τὸν ρίξαμε στὴ θάλασσα, μὰ τ' ἀγριεμένα κύματα τὸν τίναξαν ψηλὰ καὶ τὸν κάρφωσαν στὴν ἄγκυρα... Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα μεγάλο κῦμα τὸν ἅρπαξε πάλι καὶ τὸν πέταξε στ' ἀνοιχτά. Σὲ λίγο ὅμως ἕνα ἄλλο κῦμα πλημμύρισε τὸ κατάστρωμα καὶ τὸν ξανάφερε στὴ γέφυρα, μὲ τὰ χέρια μπροστὰ καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα. Οἱ ναῦτες τότε τὸν ἔβαλαν πάλι σ' ἕνα σακκὶ κι' ἔρραψαν μαζὺ ἕνα διπλὸ βαρίδι... Ἔτσι μονάχα ὁ τραγικὸς ἐκεῖνος γίγαντας πῆγε στὸν πάτο τῆς θάλασσας...

— Ἐγὼ φοβᾶμαι αὐτὸ τὸν ὑγρὸ τάφο, εἶπε μὲ σβυσμένη φωνὴ ἕνας σημαιοφόρος, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω μέσα στοὺς ριζῶνες τῆς Κίνας...

— Εἶνε μιὰ σωστὴ Κόλασι, ἐκεῖ κάτω!... τοῦ ἀπάντησε μὲ φρίκη ἕνας λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ βομβαρδίζαμε τὸ Τιὲν Τσὶν θυμᾶμαι ὅτι ἀναγκαστήκαμε νὰ φυλᾶμε τὸ νεκροταφεῖο!... Ὁ Τάο—Τάϊ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κινέζων, ἔδινε ἕνα τάλληρο γιὰ κάθε κεφάλι εὐρωπαίου στρατιώτη καὶ δυὸ τάλληρα γιὰ κάθε χρυσὸ γαλόνι... Ἐκεῖνα τὰ παληόσκυλα λοιπὸν ἄνοιγαν τὰ τμήματα κι' ἔκοβαν τὰ κεφάλια τῶν νεκρῶν... Φυσικά, ἔψαχναν νὰ βροῦν καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς γιὰ νὰ τοὺς πάρουν τὰ γαλόνια... Μιὰ ἡμέρα, βρήκαμε κατακομματιασμένο τὸν ταγματάρχη Κλάρενς ποὺ τὸν εἴχαμε θάψει δυὸ ἡμέρες πρίν... Διάβολε! Εἶχε τέσσερα χρυσᾶ γαλόνια!... Οἱ Κινέζοι τοῦ εἶχαν κλέψει ἀκόμη καὶ τὴν καρδιά... Κι' ὅμως ὁ ταγματάρχης Κλάρενς ἦταν ἕνας ἥρως. Ξέρετε τὴν ἱστορία του;... Ἔ, λοιπόν, θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ, γιὰ νὰ δῆτε τί ἄνθρωπος ἦταν!...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶχε μερικὲς παραξενιές... Ἦταν δυνατός, ὄμορφος κι' εἶχε ζωηρὰ κι' ἔξυπνα μάτια. Ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὶς περιπέτειες καὶ γι' αὐτὸ μιὰ ἡμέρα εἶχε γίνει ἄφαντος ἀπὸ τὴ Γαλλία... Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἕνας φίλος του τὸν ξαναεῖδε στὴ Σενεγάλη. Ὁ Κλάρενς ἦταν παντρεμμένος μὲ μιὰ ξανθιὰ γυναῖκα, ὄμορφη σὰν ἄγγελο... Δὲν ἔζησε ὅμως πολὺν καιρὸ μαζύ του, γιατί ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ζήτησε διαζύγιο. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ γιὰ ποιὸ λόγο. Ἔλεγαν ὡστόσο ἕνα σωρὸ παράξενες ἱστορίες... Ὁ Κλάρενς τότε ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ κι' ἦρθε στὴν Κίνα. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ Μπόξερ ἀφάνιζαν τὸ Τιὲν—Τσὶν καὶ τὶς ὄχθες τοῦ Πάϊ-Χό. Ὁ ἀρχηγός τους ἦταν ἕνας τρομερὸς κακοῦργος μ' εὐαίσθητη καρδιά.

Ὁ Κλάρενς κι' ἐγὼ εἴχαμε μαζύ μας καμμιὰ ἑκατοστὴ στρατιῶτες... Κυνηγούσαμε λοιπὸν τοὺς ἐπαναστάτες καὶ μερικὲς ἡμέρες δὲν συναντούσαμε τίποτ' ἄλλο παρὰ λεηλατημένα χωριὰ καὶ πυρπολημένες φυτεῖες... Κάθε τόσο βρίσκαμε ἀνθρώπινα κεφάλια καρφωμένα ἀπάνω στὰ μπαμπού.

Εἴχαμε ἀπελπιστεῖ λοιπὸν κι' ἑτοιμαζόμαστε νὰ γυρίσουμε πίσω, ὅταν ἄξαφνα, εἴδαμε νὰ ἔρχωνται μέσα ἀπὸ ἕνα ριζῶνα μερικοὶ καταματωμένοι διάβολοι ποὺ ἔπεσαν μπροστὰ στὰ πόδια μας καὶ φιλούσανε τὸ χῶμα. Ἦταν Κινέζοι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τοὺς Μπόξερ ποὺ ρημάζανε ἕνα γειτονικὸ χωριό, στὶς ὄχθες τοῦ Πάϊ—Χό. Οἱ Μπόξερ εἶχαν σφάξει τοὺς κατοίκους, εἶχαν αἰχμαλωτίσει τὶς μοναχὲς ἑνὸς καθολικοῦ μοναστηριοῦ κι' εἶχαν ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο τους μέσα στὴν ἐκκλησία...

Ὅταν λοιπὸν ὁ ταγματάρχης Κλάρενς ἄκουσε ὅτι ἡ μοναχὲς εἴχανε πέσει στὰ χέρια τῶν ληστῶν, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλός:

— Πρέπει νὰ τὶς ἐλευθερώσουμε ἀμέσως!... Ἀκοῦτε; Πρέπει νὰ τρέξουμε νὰ τὶς ἐλευθερώσουμε...

Κι' ἔδωσε δυὸ δυνατὲς σπηρουνιὲς στ' ἄλογό του. Ἐγὼ κι' οἱ στρατιῶτες τὸν ἀκολουθήσαμε. Σὲ λίγη ὥρα εἴχαμε φτάσει κιόλας στὸ χωριό. Οἱ Κινέζοι δὲν μᾶς εἶχαν πεῖ ψέμματα. Στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ βρήκαμε πολλοὺς καθολικούς, θαμένους ζωντανοὺς ὥς τὸ λαιμὸ μέσα στὸ χῶμα... Τὸ μοναστῆρι βρισκόταν ἐκεῖ, στὴν ἄκρη. Ἦταν μεγάλο καὶ τριγυρισμένο σὰν φρούριο ἀπὸ ἕνα ψηλὸ τοῖχο. Οἱ Μπόξερ ὅμως τὸν εἶχαν γκρεμίσει σὲ πολλὲς μεριὲς κι' εἴχανε στήσει τὰ κανόνια τους ἀπάνω στὴ στέγη τοῦ μοναστηριοῦ. Ὅταν μᾶς εἶδαν, ἄρχισαν ἀμέσως νὰ μᾶς ρίχνουν.

Ἐμεῖς ὡστόσο ὅλο καὶ προχωρούσαμε καὶ τοὺς ζώναμε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Ὁ ταγματάρχης Κλάρενς τραβοῦσε μπροστὰ δίχως νὰ φοβᾶται τὶς μπόμπες ποὺ ἔσκαγαν τριγύρω του.

Ἔξαφνα ὅμως οἱ Μπόξερ σταμάτησαν τὸ τουφεκίδι καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας πανύψηλος Κινέζος, ὁ ἀρχηγός τους δίχως ἄλλο, ἄρχισε νὰ κουνάῃ μιὰ ἄσπρη σημαία. Θέλανε νὰ συνθηκολογήσουμε. Ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ λησταὶ εἶχαν γίνει ἄφαντοι. Ὁ Κλάρενς κι' ἐγὼ τότε προχωρήσαμε καὶ μπήκαμε ἀπὸ ἕνα γκρέμισμα στὸν κῆπο τοῦ μοναστηριοῦ. Ἀπὸ πίσω μας ἐρχόντουσαν οἱ δικοί μας. Μόλις ὅμως κάναμε τὸ πρῶτο βῆμα, ἕνα οὔρλιασμα φρίκης ξέσχισε τὸ λαιμό μας. Ἐγὼ ἀνατρίχιασα σύγκορμος, ἐνῶ ὁ Κλάρενς ἄρχισε νὰ μουγκρίζῃ σὰν τρελλός.

— Ἄ! Τὰ τέρατα!... Τὰ τέρατα!...

Μπροστὰ στὸ μοναστῆρι ὑψωνόντουσαν καμμιὰ δεκαριὰ μεγάλοι σταυροὶ ἀπὸ μπαμποῦ σὲ σχῆμα Α. Ε., κι' ἀπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς σταυρούς, ποὺ λυγίζανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ ἡλιοβασίλεμα, ἦταν δεμένες ὁλόγυμνες ἡ μοναχές!...

Τὰ κεφάλια τους ἔγερναν βαρειὰ ἀπάνω στὸ στῆθος καὶ τὸ πρόσωπό τους ἤτανε φλογισμένο ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ ντροπή. Τριγύρω τους, ἀπάνω ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἔβγαιναν ἡ λόγχες τῶν ληστῶν ποὺ ἦσαν κρυμμένοι ἐκεῖ μέσα κι' ἕτοιμοι νὰ τὶς καρφώσουν ἂν κάναμε ἀκόμη ἕνα βῆμα. Ἀπὸ τὰ παράθυρα πάλι οἱ Μπόξερ εἶχαν βγάλει τὶς κάννες τῶν τουφεκιῶν τους καὶ τὶς σημάδευαν...

Ἄξαφνα, μέσα σ' ἐκείνη τὴν τραγικὴ σιωπή, ἄκουσα ἕνα τρομαχτικὸ οὐρλιασμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ παγώσω. Ἦταν ὁ Κλάρενς! Μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ μὲ τὰ μάτια ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες, κύτταζε τὶς σταυρωμένες μοναχὲς καὶ οὔρλιαζε, οὔρλιαζε σὰν θηρίο.

Οἱ Κινέζοι τρόμαξαν καὶ κρύφτηκαν μέσα στὸ μοναστῆρι. Ἡ βραδυνὴ αὔρα ἔκανε τοὺς σταυροὺς νὰ λυγίζουν ἀλαφριά, σὰν καλάμια... Ἡ μαρτυρικὲς μοναχὲς εἶχαν σηκώσει τὸ κεφάλι τους καὶ μιὰ ἀπ' αὐτές, ἐκείνη ποὺ ἦταν στὴ μέση, εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια της καὶ κύτταζε τὸν Κλάρενς. Ἦταν τόσο ἄσπρη, τόσο ξανθιά, τόσο ἀγγελικὰ ὄμορφη, ποὺ στάθηκα καὶ τὴν κυττοῦσα θαμπωμένος. Ἐκείνη ὅμως κύτταζε παράξενα τὸν Κλάρενς. Κι' ὁ Κλάρενς εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του ἀπάνω της καὶ οὔρλιαζε...

Ἔπειτα, ἁρπάζοντας τὴ σημαία μας ἀπὸ τὸ σημαιοφόρο, ὥρμησε σὰν τρελλὸς καὶ τὴν ἐπέταξε ἀπάνω της, γιὰ νὰ τὴ σκεπάσῃ.

Τὸ τρίχρωμο ἐκεῖνο ὕφασμα τὴν ἐτύλιξε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἔπεσε καταγῆς ξεσκισμένο ἀπὸ τὶς λόγχες τῶν Κινέζων. Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ λόγχη κάρφωσε τὸν Κλάρενς στὸν ὦμο καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ χέρι...

Ἐκεῖνος ὅμως, δίχως νὰ νοιώθῃ τὸν πόνο, γονάτισε μπροστὰ στὸ σταυρὸ καὶ φώναξε:

— Ἑλένη, Ἑλένη, συγχώρεσέ με!

Ὁ σταυρὸς μὲ τὴν ἀγγελικὴ γυναῖκα λύγισε κι' ἔπειτα πάλι ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω. Ὁ Κλάρενς εἶχε στὸ πρόσωπό του μιὰ παράξενη λάμψι κι' ἔλεγε:

— Ἑλένη, Ἑλένη, γυναῖκα μου, μπροστὰ στὸ Θεό, συγχώρεσέ με!

Ἡ σταυρωμένη τότε τοῦ ἀπάντησε:

— Εἶνε τόσος καιρὸς ποὺ σ' ἔχω συγχωρέσει!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως μιὰ κινέζικη λόγχη τῆς ξέσχισε τὸ πόδι. Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ποτάμι...

— Κλάρενς, σκότωσέ με! τὸν ἱκέτευσε ἡ γυναῖκα του.

— Ἑλένη, εἴμαστε ἑνωμένοι στὸ θάνατο! τῆς ἀπάντησε.

Καὶ μὲ τὸ χέρι ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει, πυροβόλησε τὴ γυναῖκα του... Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ σταυρὸς ἔσπασε μ' ἕνα ἀπαίσιο τρίξιμο κι' ἔπεσε καταγῆς...

Ἐγὼ κι' οἱ στρατιῶτες ὡρμήσαμε σὰν τρελλοὶ γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὶς ἄλλες μοναχές. Βλέπω ἀκόμη μπροστὰ στὰ μάτια μου τὸν Κλάρενς νὰ παλεύῃ μ' ἐκεῖνο τὸν Κινέζο γίγαντα ποὺ κουνοῦσε τὴν ἄσπρη σημαία... Ἔπειτα, μιὰ λόγχη καρφώθηκε ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ στῆθος. Οἱ στρατιῶτες μας σὲ λίγο εἶχαν κυριέψει τὸ μοναστῆρι.. Οἱ Κινέζοι εἶχαν πετάξει τὰ ὅπλα τους... Ἡ σταυρωμένες μοναχὲς εἶχαν σωθεῖ!... Ἐκεῖ κοντὰ βρήκαμε τὸν ταγματάρχη Κλάρενς νεκρὸ ἀπάνω στὸ πτῶμα τῆς γυναίκας του. Τοὺς θάψαμε λοιπὸν τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο. Μὰ σᾶς εἶπα πὼς αὐτὰ τὰ τσακάλια οἱ Κινέζοι δὲν τοὺς ἄφησαν ἑνωμένους οὔτε μέσα στὸν τάφο... Ξέθαψαν τὸν Κλάρενς γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὰ χρυσᾶ γαλόνια καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ τοῦ κλέψανε καὶ τὴν καρδιά...»

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

Μπροστὰ στὸ μοναστῆρι ὑψωνόντουσαν καμμιὰ δεκαριὰ μεγάλοι σταυροί.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΘΟΝΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

„ΦΙΛΗΘΗΤΕ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΠΑΘΟΣ!"

Τὰ καλλιτεχνικὰ φιλήματα καὶ τὰ ἀπρόοπτά τους. Ἡ Ἀνίτα Πέϊτζ κι' ὁ ἀντιπαθητικός της «ζὲν-πρεμιέ». Ὅπου ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια προκαλεῖ τὴν ἐπέμβασι τῆς λογοκρισίας. Τὰ φιλήματα τῆς Νόρμας Ταλμάτζ. Ἡ ἀντιπάθειες τῆς Τζόαν Κράουφορντ. Ἕνα ταιριασμένο ζευγάρι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Φιληθῆτε! διατάζει ὁ σκηνοθέτης, ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς τῶν στούντιο, ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο ὅλοι, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἀστέρος, μέχρι τοῦ κατωτάτου βοηθοῦ μηχανικοῦ, ὀφείλουν νὰ ὑπακούουν χωρὶς συζητήσεις, χωρὶς ἀντιρρήσεις.

Ἂν τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι ποὺ λαβαίνει τὴν παραπάνω...ἐντολή, δὲν παίξει τὸν ρόλο του μὲ πάθος καὶ ἐνθουσιασμό, θὰ ὑποχρεωθῇ ἀφ' ἑνὸς νὰ ξαναγυρίσῃ τὴ σκηνὴ τοῦ φιλήματος καὶ ἀφ' ἑτέρου ν' ἀκούσῃ τὰ παράπονα καὶ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ σκηνοθέτου:

— Γιατί εἶστε τόσο ψυχροί;... Φιληθῆτε λοιπὸν μὲ περισσότερη θέρμη, μὲ μεγαλείτερο πάθος... Ξεχάσατε ὅτι στὸ φίλμ αὐτὸ παίζετε τὸν ρόλο τῶν ἐρωτευμένων;... Ἐσεῖς ὅμως φιλιόσαστε κρύα κι' ἀνόρεχτα, σὰν νὰ σᾶς ἔβαλαν νὰ κάνετε μιὰ ἀγγαρεία!.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι κάθε σκηνοθέτης θέλει νὰ παρουσιάσῃ τὴν ταινία του ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ζωντανὴ καὶ ἰδίως στὶς ἐρωτικὲς σκηνές της, στὶς σκηνὲς δηλαδὴ ποὺ προκαλοῦν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρο τοῦ Κοινοῦ. Τί γίνεται ὅμως ὅταν τὸν ρόλο τῶν ἐρωτευμένων ὑποδύονται δύο καλλιτέχναι ποὺ αἰσθάνονται ἀνεξήγητη ἀντιπάθεια μεταξύ τους; Καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὅσο καλὴ θέλησι καὶ ἂν ἔχουν, δὲν μποροῦν νὰ φιληθοῦν μὲ πάθος καὶ θέρμη, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ σκηνοθέτης... Καὶ ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ δημιουργεῖ συχνὰ στὰ στούντιο μικρὰ δραματάκια μεταξὺ ἠθοποιῶν ποὺ δὲν μποροῦν νὰ χωνέψουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ποὺ καταδικάζονται ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη καὶ τὸν σεναρίστα νὰ κάνουν τοὺς ἐρωτευμένους κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς ὁλοκλήρου φίλμ καὶ ν' ἀνταλλάσσουν, μάλιστα, περιπαθεῖς ἀσπασμούς!

Γενικά, ὅμως, ἀνεξαρτήτως τῶν συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, τί στάσι τηροῦν οἱ θήλεις ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου ἀπέναντι τῶν ἐπιθετικῶν διαθέσεων τῶν ἀρρένων συναδέλφων τους, ὅταν ἐκεῖνοι ζητοῦν νὰ παίξουν ἐκ τοῦ πραγματικοῦ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνὴ καὶ νὰ δώσουν φιλιὰ ὄχι εἰκονικά, ἀλλὰ πραγματικά;

Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα, γιὰ νὰ δῆτε πῶς ἀντιμετωπίζουν ἡ καλλιτέχνιδες τῆς ὀθόνης τὸ πρόβλημα αὐτό.

***

Κάποτε, ἡ γοητευτικὴ Ἀνίτα Πέϊτζ εἶχε «παρτεναίρ» σὲ μιὰ ταινία ἕνα ζὲν πρεμιὲ γιὰ τὸν ὁποῖο αἰσθανόταν ἀνέκαθεν ξεχωριστὴ ἀντιπάθεια. Τὸ τρομερὸ ὅμως γιὰ τὸν νεαρὸ καλλιτέχνη ἦταν πὼς ἐκεῖνος ἀγαποῦσε κρυφά, ἀπὸ καιρό, τὴν Ἀνίτα!... Ὅταν, λοιπόν, ὁ σκηνοθέτης τὸν ἔβαλε νὰ «κάνῃ» τὸν ἐρωτευμένο μὲ τὴν πρωταγωνίστρια, ὁ ζὲν πρεμιὲ ζήτησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς μοναδικῆς εὐκαιρίας ποὺ τοῦ παρουσιαζότανε, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐρωτικῆς σκηνῆς, καὶ κόλλησε μὲ μανία τὰ χείλη του στὰ κερασένια χείλη τῆς ἀγαπημένης του. Καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι ἡ Ἀνίτα ἦταν ἀγαπημένη του τόσο στὴν ὀθόνη ὅσο καὶ στὴν πραγματικότητα.

Γιὰ τὴν τόλμη του αὐτή, ὁ ζὲν πρεμιὲ δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια τοῦ σκηνοθέτου, ὁ ὁποῖος ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ «τὴ φυσικότητα» τῆς σκηνῆς. Τὸν ἐνθουσιασμὸ ὅμως αὐτὸν δὲν τὸν συμμεριζόταν καθόλου ἡ Ἀνίτα Πέϊτζ. Καὶ ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις, μένεα πνέουσα κατὰ τοῦ ἀσυνειδήτου συναδέλφου της καὶ ἀποφασισμένη νὰ καταστρέψῃ τὴν καλὴ ἐντύπωσι ποὺ θὰ ἔκανε στὸ Κοινὸν ἡ σκηνὴ ἐκείνη, ἔβαλε ἕνα σημαίνοντα φίλο της νὰ ὑποδείξῃ στὴν ἀμερικανικὴ λογοκρισία ὅτι ἡ σκηνὴ τοῦ φιλήματος ἦταν πολὺ τολμηρὴ κι' ἔπρεπε νὰ περικοπῇ.

Ἔτσι ἡ σκηνὴ ἐκείνη δὲν προεβλήθη στὴν ὀθόνη. Ὁ ζὲν πρεμιὲ λύσσαξε ἀπ' τὸ κακό του καὶ ἡ Ἀνίτα Πέϊτζ ἦταν κατευχαριστημένη ἐπειδὴ τοῦ στέρησε τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὸν δοῦν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι νὰ τὴν φιλάῃ μὲ τόσο ἀδιάντροπο πάθος.

***

Μιὰ μέρα, ἕνας σκηνοθέτης πρότεινε τοῦ Θωμᾶ Μέϊαν, ἑνὸς νεοφανοῦς ζὲν πρεμιὲ ποὺ ἔχε ξετρελλάνει τὶς ἀμερικανίδες μὲ τὴν...ἄσχημη ὠμορφιά του, νὰ παίξῃ σὲ μιὰ ταινία μὲ τὴ Νόρμα Ταλμάτζ.

— Μήπως θὰ παρουσιαστῇ ἀνάγκη νὰ τὴν φιλήσω; ρώτησε ὁ Μέϊαν τὸν σκηνοθέτη.

— Ἐννοεῖται! τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Ἐν τοιαύτη περιπτώσει ἀρνοῦμαι νὰ παίξω μαζὺ μὲ τὴ Νόρμα!

— Γιατί;

— Γιατί... ἄκουσα πολλοὺς συναδέλφους μου νὰ λένε ὅτι τὰ φιλιὰ τῆς γυναίκας αὐτῆς ξετρελλαίνουν... Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ χάσω τὸ μυαλό μου!...

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἀρνεῖται πάντοτε νὰ παίξῃ μὲ ἠθοποιοὺς ποὺ τῆς εἶνε ἀντιπαθητικοί, γιὰ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλο λόγο. Κι' ἐπειδὴ ἔχει πάρει σήμερα μεγάλη θέσι στὸν κινηματογράφο μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὶς ἀξιώσεις της στοὺς σκηνοθέτας.

Τελευταῖα, τὴν ἔβαλαν νὰ παίξῃ σὲ μιὰ ταινία μ' ἕνα ἠθοποιὸ τοῦ θεάτρου, ποὺ ἔκανε τὰ πρῶτα του βήματα ὡς καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου. Ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ κατακτήσῃ τὴν συμπάθεια τῆς Τζόαν. Κι ὅταν, σὲ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή, ἔκανε τὴν ἀπρονοησία νὰ φιλήσῃ πραγματικὰ τὴν ἰδιότροπη πρωταγωνίστρια, ἐκείνη τὸ θεώρησε αὐτὸ μεγάλη προσβολή... Ἀπέφυγε ὅμως νὰ δημιουργήσῃ σκηνές. Μὰ ἔκανε κάτι τρομερώτερο. Παρουσιάστηκε στὴ διεύθυνσι τῆς κινηματογραφικῆς εταιρείας καὶ ἀξίωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ στούντιο ὁ αὐθάδης παρτεναίρ της. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπαίτησίς της αὐτὴ διετυπώθη σὲ τόνο λιγάκι ἀπειλητικό, ὁ διευθυντὴς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ... Καὶ τὴν ἐπομένη, ὁ ἄφρων ἠθοποιός... ξαναγύρνουσε στὸ θέατρό του!

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι ἡ μεγάλες καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου δὲν ἔχουν τὴν τύχη νὰ παίζουν πάντοτε μὲ παρτεναίρ ποὺ τοὺς συμπαθοῦν.

Ἡ Μπίλλυ Ντὸβ ἔλεγε μιὰ μέρα, ἀναστενάζοντας:

— Ἔπαιξα ὥς τώρα μ' ὅλους σχεδὸν τοὺς καλλιτέχνας τοῦ Χόλλυγουντ, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν—ἐκεῖνον ἀκριβῶς ποὺ θὰ ἤθελα νὰ ἔχω παρτεναίρ!

Ποιὸς ἦταν αὐτός; Ἡ Μπίλλυ ἀπέφυγε ν' ἀνακοινώσῃ τ' ὄνομά του... Ἕνα κρυφὸ αἴσθημα μήπως; Δὲν ἀποκλείεται...

Ἡ Ταλλούλα Μπάνκετ, ἡ τετραπέρατη Ἀγγλὶς καλλιτέχνις, ἡ γυναῖκα τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ ἕνα σκανδαλιστικώτατο μυθιστόρημα... — ἀπαιτεῖ πάντοτε νὰ διαλέγῃ μόνη της τὸ σενάριο κάθε φίλμ καὶ τὸν παρτεναίρ της.

—Τί τὰ θέλετε—λέει, ἐξηγῶντας αὐτὴ τὴν ἐπιμονή της—ὅταν παίζω σ' ἕνα μέτριο ἔργο καὶ μ' ἕνα ἠθοποιὸ ποὺ δὲν τὸν συμπαθῶ, τὰ αἰσθήματά μου παραλύουν καὶ δὲν μπορῶ νὰ φανῶ θερμή... Πῶς εἶνε δυνατὸ —συμπληρώνει ἀφελέστατα—νὰ φιλήσω ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν μοῦ ἀρέσει;...

***

Ὁ Νὶλς Ἄστερ, ὁ φερόμενος ὡς διάδοχος τοῦ Βαλεντῖνο, φαίνεται ὅτι ξέρει νὰ φιλάῃ πολὺ γλυκά, γιατί ὅλες ἡ καλλιτέχνιδες ζητοῦν νὰ παίξουν μαζύ του καί, μάλιστα, σὲ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερες ἐρωτικὲς σκηνές... Μὰ ὁ ταλαίπωρος ὁ Νὶλς δὲν μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν καλλιτεχνιδῶν του, γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ γύριζε σ' ἕνα φίλμ, ἡ γυναῖκα του καθότανε σ' ἕνα σκαμνί, δίπλα στὸν σκηνοθέτη καὶ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἄγρυπνο ὄμμα!... Ἡ ζήλεια αὐτὴ ἔγινε συχνὰ ἀφορμὴ νὰ προκληθοῦν μέσα στὸ στούντιο ἐπικὲς σκηνὲς συζυγικοῦ καυγᾶ μεταξὺ τοῦ Νὶλς Ἄστερ καὶ τῆς γυναίκας του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βαρεθῇ μιὰ μέρα ὁ καλλιτέχνης καὶ νὰ πάρῃ διαζύγιο ἀπὸ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ μπορῇ νὰ φιλάῃ ἐλεύθερα ὅλες τὶς παρτεναίρ του.

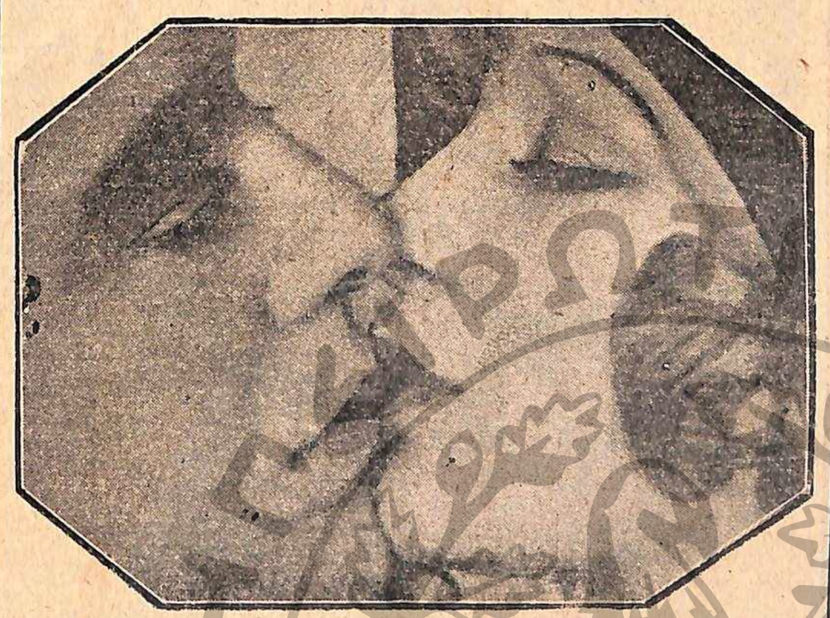

Ἡ Γκρέτα Νίσσεν καὶ ὁ Τζὰκ Μούλχαλ, σὲ μιὰ σκηνὴ φιλήματος.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Θεόδωρος καὶ Φραγκλῖνος Ρούζβελτ. Τὰ ἐννέα κοινὰ σημεῖα τους. Ὁ ρωμαλεώτερος ἀχθοφόρος τῆς ὑφηλίου. Ἡ δόξα καὶ ἡ ἀτυχία ἑνὸς λαοφιλήτου Ἄγγλου πρωτοπυγμάχου. Ἡ μεγαλείτερη σ' ἔντασι καὶ διάρκεια πυρκαϊὰ τοῦ αἰῶνος μας. Ὁ μεγαλείτερος σουγιᾶς τοῦ κόσμου. Ὁ σκύλος μὲ τὴ γάτα στὴ ράχη του, κτλ. κτλ.

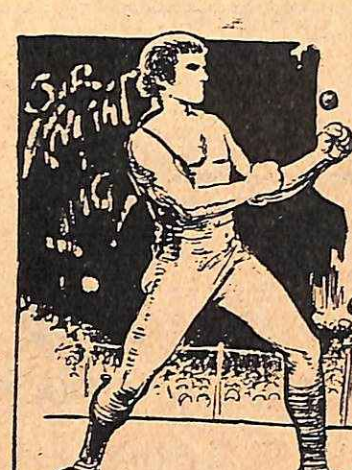

Ὁ Ντὰν Λόνελυ, ὁ «ἱππότης» πυγμάχος.

Ὁ νέος Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Φραγκλῖνος Ντέλαιο Ρούζβελτ δὲν ἔχει καμμιὰ συγγένεια μὲ τὸν περίφημο συνώνυμό του καὶ συνάδελφό του, τὸν παγκοσμίως γνωστὸν Θεόδωρο Ρούζβελτ, ὁ ὁποῖος εἶχε χρηματίσει ἐπίσης Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ δυὸ συνεχεῖς τετραετίες, ἀπ' τὸ 1901 ὥς τὸ 1909. Ὡστόσο ἔχουν πολλὰ κοινὰ σημεῖα μεταξύ τους.

Ἐν πρώτοις εἶνε κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴν ἴδια γενεά. Εἶνε ἔγγονοι 7ης γενεᾶς — μὲ ἄλλους λόγους δισέγγονοι τῶν δισεγγόνων—τοῦ ἰδίου ἀνθρώπου, τοῦ Κλὰς Μάρτενσεν βὰν Ρούζβελτ, ἑνὸς Ὀλλανδοῦ ἀποίκου, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταναστεύσει ἀπ' τὴν πατρίδα του στὴν Ἀμερικὴ ἐδῶ καὶ διακόσια πενῆντα χρόνια. Δεύτερον ἐσπούδασαν κι' οἱ δυό τους στὸ περίφημο ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ. Τρίτον καὶ ὁ Θεόδωρος Ρούζβελτ καὶ ὁ Φραγκλῖνος Ρούζβελτ χρηματίσανε στὴ νεότητά τους, ὅταν δηλαδὴ σπουδάζανε, στὸ Χάρβαρντ, διευθυνταὶ τῆς ἰδίας ἐφημερίδος—τῆς ἐφημερίδος τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ. Τέταρτον, χρηματίσανε κι' οἱ δυό τους μέλη τοῦ νομοθετικοῦ συμβουλίου (τοπικῆς Βουλῆς) τῆς πολιτείας Νέας Ὑόρκης.

Πέμπτον, χρηματίσανε ὑφυπουργοὶ τῶν Ναυτικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἕκτον ἐξελέγησαν κι' οἱ δυὸ κυβερνῆται τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἕβδομον, ὑπῆρξαν ὑποψήφιοι γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὄγδοον καὶ ἐναντίον τοῦ Θεοδώρου Ρούζβελτ καὶ ἐναντίον τοῦ Φραγκλίνου Ρούζβελτ ἔγιναν ἀπόπειρες δολοφονίας καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀνισορρόπους ἀναρχικούς. Καὶ τέλος, καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἐξελέγηταν Πρόεδροι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

***

Ὁ ἱκανώτερος καὶ ρωμαλεώτερος ἀχθοφόρος τῆς ὑφηλίου εἶνε ἀσφαλῶς ὁ Σέρο Κάνι, ἕνας Ἰνδὸς ἀπ' τὴν ἐπαρχία τῆς Ραϋπούρ.

Πρὸ δυὸ ἐτῶν, ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμων πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ γιὰ πολὺν καιρὸ σ' ἕνα ἀστρονομικὸ παρατηρητήριο ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ βουνοκορυφὴ σχεδὸν ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῆς Ραϋπούρ. Ἡ βουνοκορυφὴ αὐτὴ ἔχει ὕψος 1.400 μέτρων πάνω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ γιὰ νὰ φθάση κανεὶς ὥς τὸ παρατηρητήριο της πρέπει ν' ἀνεβῆ ἕνα μονοπάτι πάρα πολὺ ἀνηφορικό, μήκους ὀχτὼ ἀγγλικῶν μιλλίων, δηλαδὴ 14 περίπου χιλιομέτρων.

Κι' ἐπειδὴ σ' ἕνα τέτοιο μονοπάτι δὲν μποροῦνε ν' ἀνεβοῦν φορτωμένα ἄλογα ἢ γαϊδούρια, ἡ ἀποσκευὲς τοῦ Ἄγγλου ἐπιστήμονος μετεφέρθησαν ἀπὸ ἀχθοφόρους. Ἀλλὰ μαζὺ μὲ ἄλλες ἀποσκευὲς ἦταν κι' ἕνα τεράστιο κιβώτιο, γεμᾶτο βιβλία, ποὺ ζύγιζε 380 λίτρες, δηλαδὴ 127 ὀκάδες.

Τὸ κιβώτιο αὐτὸ κανένας ἀπ' τοὺς ἀχθοφόρους δὲν μποροῦσε νὰ τὸ στηκώση στὴν πλάτη του, οὔτε ἐπίσης ἦταν δυνατὸν νὰ τὸ μεταφέρουν δυὸ ἢ τρεῖς μαζὺ σ' ἕνα τόσο ἀνηφορικὸ μονοπάτι.

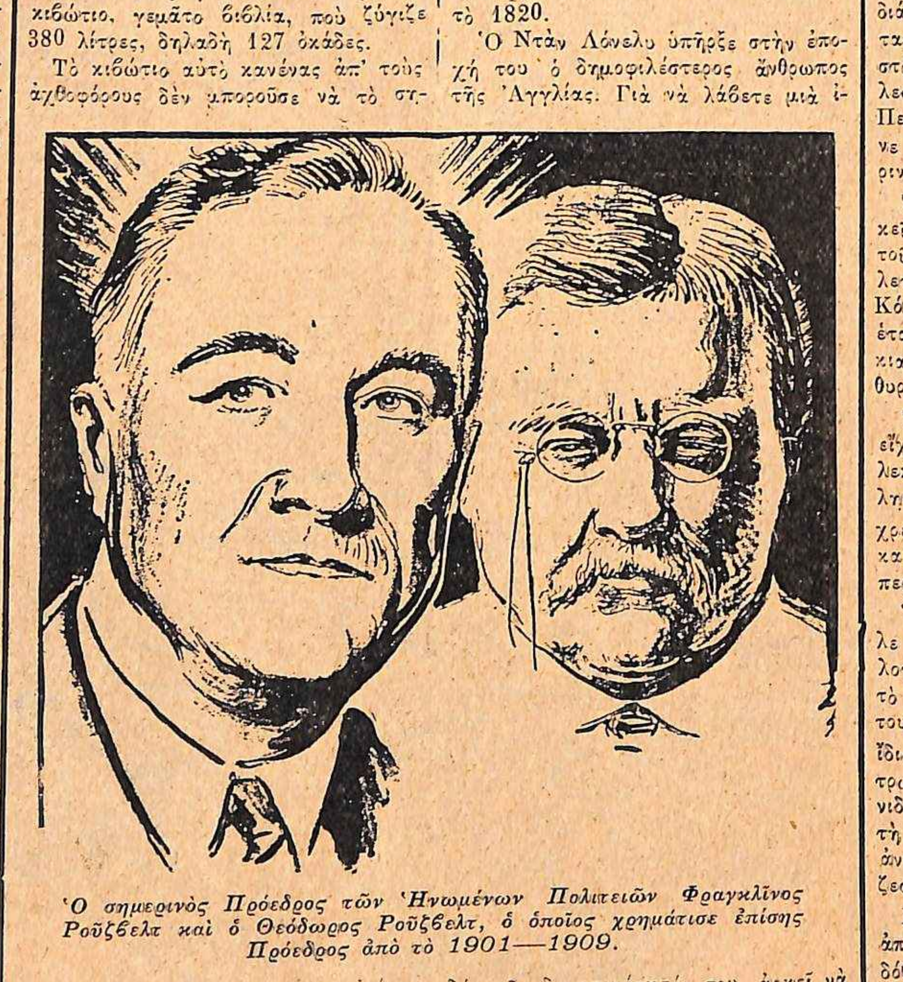

Ὁ σημερινὸς Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Φραγκλῖνος Ρούζβελτ καὶ ὁ Θεόδωρος Ρούζβελτ, ὁ ὁποῖος χρημάτισε ἐπίσης Πρόεδρος ἀπὸ τὸ 1901—1909.

Τότε φωνάξανε τὸν Σέρο Κάνι, ποὺ εἶνε ὁ ρωμαλεώτερος ἄνθρωπος τῆς Ραϋπούρ. Καὶ ὁ μεγαλόσωμος ἀχθοφόρος φορτώθηκε τὸ τεράστιο κιβώτιο στὴν πλάτη του καὶ τὸ κουβάλησε ὥς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, βαδίζοντας τρεῖς ὧρες συνεχῶς, σιγὰ-σιγά, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ σταθῆ οὔτε στιγμή!...

***

Ἡ πυγμαχία θεωρεῖται ἀπ' τὸν πολὺ κόσμο ὡς τὸ πιὸ βάναυσο καὶ τὸ πιὸ πρόστυχο ἀπ' ὅλα τὰ σπὸρ τοῦ κόσμου. Καὶ κανένας ἀπ' τοὺς ἀναγνῶστες μας δὲν θ' ἀνεχότανε νὰ θεωρήση εὐπατρίδη ἕναν πρωτοπυγμάχο τοῦ μπόξ.

Ὡστόσο, στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος, σ' ἕναν διάσημο πυγμάχο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ ἱππότη μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἦταν πρωταθλητὴς τοῦ μπόξ, μολονότι δὲν εἶχε κανένα ἄλλο προσόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰρλανδὸς πρωτοπυγμάχος Ντὰν Λόνελυ, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1786 καὶ πέθανε τὸ 1820.

Ὁ Ντὰν Λόνελυ ὑπῆρξε στὴν ἐποχή του ὁ δημοφιλέστερος ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας. Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τῆς δημοτικότητός του, ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἀναφέρουμε ὅτι σὲ κάθε μὰτς ποὺ ἔδιναν στὶς πρῶτες σειρὲς τῶν θεατῶν, ἦσαν ὅλοι οἱ Ἄγγλοι μεγιστᾶνες καὶ αὐλικοί, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Γεώργιο 4ον, τότε διάδοχο ἀκόμα καὶ ἀντιβασιλέα.

Ὁ Γεώργιος 4ος τόσο πολὺ ἐθαύμαζε τὸν Λόνελυ, ὥστε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα δραματικὸ μὰτς μὲ κάποιον ἀμερικανὸ πρωτοπυγμάχο, τὸν ὠνόμασε εὐπατρίδη καὶ τοῦ ἀπένειμε τὸν τίτλο τοῦ ἱππότη. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ τιμὴ ἐκείνη ἔφερε ἀτυχία στὸν Ντὰν Λόνελυ, γιατὶ ἔπειτ' ἀπὸ λίγες βδομάδες, σ' ἕνα ἄλλο μάτς, ὁ ἀντίπαλός του — πολὺ κατώτερος ἐν τούτοις ἀπ' αὐτὸν—κατώρθωσε νὰ τοῦ καταφέρη 47 γροθιὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες ἀρρώστησε καὶ πέθανε σὲ δυὸ μέρες.

Ὁ μεγαλείτερος σουγιᾶς τοῦ κόσμου.

Ὁ ἀχθοφόρος Σέρο Κάνι, κατὰ τὴν ἀνάβασί του στὸ παρατηρητήριο τῆς Ραϋπούρ.

***

Ἡ μεγαλείτερη σ' ἔκτασι καὶ σὲ διάρκεια, πυρκαϊὰ τοῦ αἰῶνος μας ἦταν ἐκείνη ποὺ ἐξερράγη τὸ 1918, στὰ πρόθυρα τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Κόνιελλσβιλλ, τῆς πολιτείας Πενσυλβάνια καὶ στὴν ὁποία καήκανε 1.500 τόννοι ἀτσαλοτρίμματα, ἢ ρινίδια χάλυβος, ὅπως λέγονται.

Τὰ ρινίδια αὐτὰ εἶχαν μαζευτεῖ ἐκεῖ ἀπὸ χρόνια ἀπ' τὴν κατεργασία τοῦ χάλυβος στὰ ἐργοστάσια τῆς Ἠλεκτροχαλυβουργικῆς Ἑταιρίας τῆς Κόνιελλσβιλλ. Κάθε τόσο, ἐργάτες τῆς ἑταιρίας τὰ μεταφέρνανε μὲ βαγονάκια σ' ἕνα ἀπέραντο γήπεδο, στὰ πρόθυρα τῆς πόλεως.

Τὸν Γενάρη τοῦ 1918, ὅταν πειὰ εἴχανε μαζευτεῖ 1.500 τόννοι, ἡ Ἠλεκτροχαλυβουργικὴ Ἑταιρία τὰ πούλησε σὲ μιὰ ἄλλη ἑταιρία ποὺ τὰ χρειαζότανε γιὰ νὰ τὰ μεταβάλη σὲ καύσιμο ὕλη, γιατὶ τὰ ρινίδια αὐτὰ περιέχουν 40 ὥς 50 ο)ο κάρβουνο.

Ἡ ἑταιρία ποὺ τ' ἀγόρασε, ἔστειλε καμμιὰ ἑκατοστὴ ἐργάτες μὲ ἀνάλογα αὐτοκίνητα γιὰ ν' ἀρχίση ἀπ' τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης ἡ μεταφορά τους. Οἱ ἐργάτες κατασκηνώσανε στὸ ἴδιο γήπεδο, σ' ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπ' τὸν τεράστιο ὄγκο τῶν ρινιδιῶν κι' ἐπειδὴ ἔκανε πολὺ κρύο, τὴ νύχτα ἐκείνη, μαζέψανε ξύλα κι' ἀνάψανε μιὰ μεγάλη φωτιὰ γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

Μά, ἀπὸ ἀπροσεξία τους, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα, ἡ φωτιὰ μεταδόθηκε στὰ ρινίδια ποὺ ἄρχισαν νὰ καίγωνται σὰν κάρβουνο. Ὅταν τὸ καταλάβανε οἱ ἐργάτες προσπαθήσανε νὰ σβύσουνε τὴν πυρκαϊά, μὰ στάθηκε ἀδύνατον. Εἰδοποιήσανε ἀμέσως τὸν πυροσβεστικὸ λόχο καὶ σὲ λίγο φτάσανε πολυάριθμες ἀντλίες. Μὰ τοῦ κάκου.

Δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες ἐπάλευαν οἱ πυροσβέστες χωρὶς νὰ κατορθώσουν τίποτε καὶ στὸ τέλος ἀπηυδησμένος ὁ διοικητής τους, τοὺς διέταξε ν' ἀποτραβηχθοῦνε. Ἔτσι ἀφήσανε τὴ φωτιὰ ἡ ὁποία συνεχίσθηκε ἐπὶ ἔξη μῆνες. Καὶ τόση ἦταν ἡ ἔντασίς της, ὥστε οἱ κάτοικοι τῶν πιὸ κοντινῶν συνοικιῶν τῆς Κόνιελλσβιλλ ἦταν πειὰ ἀδύνατο νὰ ζήσουν ἀπ' τὴ ζέστη. Ὁ δῆμος μάλιστα ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς φτειάξη ξύλινα παραπήγματα, σ' ἄλλη συνοικία, ὅπου μετεφέρθησαν προσωρινῶς, ὥς ὅτου πειὰ κατὰ τὰ τέλη

Ἰουλίου, ἔσβυσε ἡ τεράστια ἐκείνη φωτιά.

***

Τὸ περίεργο αὐτὸ ἀντικείμενο ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας καὶ ποὺ μοιάζει σὰν δυὸ ἄστρα τὰ ὁποῖα συνδέονται μεταξύ τους, τί νομίζετε πὼς εἶνε;

Μὴν παιδεύεσθε γιατὶ δὲν θὰ τὸ βρῆτε. Εἶνε ἕνας... σουγιᾶς. Ὁ μεγαλείτερος σουγιᾶς τοῦ κόσμου. Ἔχει τρακόσες ὀγδόντα τέσσερες (384) λεπίδες καὶ διάφορα ἄλλα ἐξαρτήματα, καθένα ἀπ' τὰ ὁποῖα προορίζεται γιὰ ἰδιαίτερη χρῆσι.

Ἐννοεῖται ὅτι κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ κουβαλήση, ὄχι στὴν τσέπη του, ἀλλὰ οὔτε στὴν πλάτη του τὸν σουγιᾶ αὐτόν, διότι ἁπλούστατα εἶνε τεράστιος. Ἂν τὸν στήσετε ὄρθιον ἔχει ὕψος καὶ πλάτος, ὅσο καὶ τὸ ἀνάστημα ἑνὸς κανονικοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ζυγίζει ἑνάμισυ τόνο, δηλαδὴ χίλιες ὀκάδες περίπου.

Θὰ ρωτήσετε φυσικά, ἀφοῦ εἶνε τόσο μεγάλος καὶ τόσο βαρύς, σὲ τί μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ;

Σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ ρεκλάμα. Τὸν εἶχε κατασκευάσει, ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, τὸ μεγάλο ἐργοστάσιο Τζὼν Χάϊης, τῆς Ἰρλανδίας, καὶ τὸν εἶχε τοποθετήσει πάνω ἀπ' τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ κτιρίου.

Τώρα τὸ ἐργοστάσιο διαλύθηκε κι' ἔβγαλε στὸ ξεπούλημα ὅλα τὰ πράγματά του. Καὶ ἐπειδὴ γιὰ τὸν μοναδικὸ αὐτὸ σουγιᾶ δὲν βρίσκεται ἀγοραστής, ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐργοστασίου τὸν χάρισε στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο, ὅπου μεταφέρθηκε πρὸ ἡμερῶν.

***

Πολλὲς φορὲς ἔχει γραφεῖ ὅτι ἡ Φύσις ἀρέσκεται κάπου-κάπου νὰ σκαρώνη τὶς πιὸ περίεργες συμπτώσεις καὶ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα κατασκευάσματα. Περισσότερο ὅμως ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἐφαρμόζεται στὴν περίπτωσι ἑνὸς σκύλου ποὺ βρίσκεται στὴν κατοχὴ κάποιου Λονδρέζου ἐμπόρου μίστερ Κράϊμερ.

Ὁ σκύλος αὐτὸς εἶνε ἄσπρος μὲ μερικὲς μικρὲς βοῦλες. Καὶ μιὰ ἀπ' τὶς βοῦλες ποὺ βρίσκεται πάνω στὴ ράχη του ἔχει σχῆμα... γάτας. Ἔτσι ὅταν τὸν βλέπει κανεὶς ἀπὸ μακρυά, νομίζει ὅτι στὴ ράχη τοῦ σκύλου εἶνε καβάλλα κάποια γάτα.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ

Μὰ γὼ θωρῶ τὴν τάβλα σας κι'
(εἶνε καλὰ στρωμένη
μὲ μόσκους καὶ μὲ ζάχαρη περι
(τριγυρισμένη.
Ἂς εἶν' καλὰ ὁ ποὔστρωσε κι' ὁ
(ποὔβαλε μαντῆλι
Κι' ἔκατσαν γύρω-τριγύρω κι' οἱ
(ἐδικοὶ κι' οἱ φίλοι,
κι' ὁ ποὺ τὴν ἐμαργέλωνε τρεῖς
(γύρους μὲ τὰ πιάτα
μὲ τὶς κανάτες τὸ κρασί, μὲ τὰ
(ψωμιὰ τ' ἀφράτα...
Στὴ μέση βάνε βάλσαμο, στὸ γύ
(ρο μόσκο βάνε
νὰ τρῶν οἱ νειοὶ νὰ χαίρωνται
(καὶ νὰ χαροκοπᾶνε.

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ

Σὲ τί μέσα κατέφευγαν οἱ Πάπαι γιὰ νὰ ἑδραιώνουν τὴν ἐξουσία τους. Τὸ μῖσος τοῦ Πάπα Στεφάνου ἐναντίον ἑνὸς νεκροῦ καρδιναλίου. Ἡ δίκη καὶ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἑνὸς πτώματος. Ὅπου ὁ Πάπας ξεθάβει τὸν πατέρα του. Καταδίκες βασιλέων.

Τὰ παρακάτω ἐξακριβωμένα ἱστορικὰ ἀνέκδοτα εἶνε χαρακτηριστικώτατα τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς ποὺ ἐξασκοῦσαν ἄλλοτε οἱ Πάπαι στοὺς ἄρχοντες καὶ τῶν μέσων στὰ ὁποῖα κατέφευγαν γιὰ νὰ ἑδρεώσουν τὴν παντοδυναμία τους.

Ἂς ἀρνίσουμε. λοιπόν, ἀπὸ τὸν Πάπα Στέφανο. Ὁ Πάπας αὐτὸς εἶχε κοπιάσει πολὺ γιὰ νὰ φτάση ὡς τὸ ἀνώτατο ἱερατικὸ ἀξίωμα, γιατὶ εἶχε ἕναν φοβερὸ ἀντίπαλο στὸ πρόσωπο τοῦ καρδιναλίου Φορμόζι, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ διέθετε μεγάλα μέσα, κατώρθωνε νὰ τὸν ὑποσκελίζη διαρκῶς.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὸν ξαφνικὸ θάνατο τοῦ Φορμόζι ὁ ἐπίσκοπος Στέφανος κατώρθωσε ν' ἀνέλθη στὸν παπικὸ θρόνο. Ὡστόσο διατηροῦσε ἀκόμα τὸ παλαιὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ νεκροῦ πλέον ἀντιπάλου του. Ἱκανοποίησε μάλιστα τὸ μῖσος του αὐτὸ κατὰ τὸν ἑξῆς καταπληκτικὸ τρόπο: Διέταξε νὰ ἐκταφῆ τὸ πτῶμα τοῦ Φορμόζι καὶ νὰ μεταφερθῆ σὲ εἰδικὸ δικαστήριο, ὅπου θὰ δικαζόταν «γιὰ τὴν ὑφαρπαγὴ ἀξιώματος, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν ἐνδεδειγμένος».

Ἡ δίκη ἔγινε πράγματι ἐνώπιον τοῦ Πάπα καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀνωτάτων κληρικῶν, τὸ πτῶμα τοῦ Φορμόζι, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀποσυντίθεται, κατεδικάσθη σὲ...θάνατο. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς πρωτάκουστης αὐτῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἔγινε κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Πρῶτα—πρῶτα ἔκοψαν τὰ τρία δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ τοῦ πτώματος, μὲ τὰ ὁποῖα «ἐμούντζωνε τὸ ἐκκλησίασμα»—ὅπως ἔλεγε ἡ ἀπόφασις. Ὕστερα τοῦ ἔκοψαν τ' κεφάλι καὶ τὸ ἔρριξαν μαζὺ μὲ τὸ ὑπόλοιπο πτῶμα του στὸν Τίβερι.

***

Ὁ Πάπας Πασκὰλ ὁ Β΄., ἐξ ἄλλου, θέλοντας κάποτε νὰ ἐξυπηρετήση ἀτομικά του συμφέροντα, διέταξε νὰ ξεθάψουν τὸ βαλσαμωμένο πτῶμα τοῦ πατέρα του καὶ νὰ τὸ ἐκθέσουν σὲ κοινὴ θέα ἐπὶ πέντε χρόνια. Καὶ μόνον μετὰ τὴν παρέλευσι τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος, ὁ ἀξιοθαύμαστος αὐτὸς υἱὸς θυμήθηκε νὰ ξαναδώση τὴν ἡσυχία τοῦ τάφου στὸ πτῶμα τοῦ πατέρα του.

***

Ὁ Πάπας Οὐρβανὸς κάποτε πάλι συνέστησε ἐκκλησιαστικὸ δικαστήριο ἀπὸ χίλιους κληρικοὺς καὶ διακόσιους ἐπισκόπους, γιὰ νὰ δικάση τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης Ἐρρῖκο. Ἡ κατηγορία ποὺ ἀπηγγέλθη ἐναντίον τοῦ Ἐρρίκου ἦταν ὅτι «παρὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις ἐγκατέλειψε τὴν σύζυγό του κι' ἀρραβωνιάστηκε μιὰ Ρωσσίδα, τὴν πριγκήπισσα Εὐπραξία...»

Καὶ τὸ παντοδύναμο ἐκκλησιαστικὸ δικαστήριο μὲ πρόεδρο

τὸν Πάπα Οὐρβανὸ ἐπέβαλε στὸν βασιλέα νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ἔδαφος τοῦ κράτους του καὶ νὰ αὐτοεξοριστῆ σὲ ξένη χώρα, ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα.

***

Εἶνε ἐπίσης γνωστὸς ὁ Πάπας Γρηγόριος, ὁ ὁποῖος ἀφώριζε κατὰ χιλιάδας τοὺς νεκρούς, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς ἀξίωμα τῆς ζωῆς του τὸ «ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος καὶ ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ».

Γιὰ νὰ λάβετε ὅμως καὶ μιὰ σαφῆ κάπως ἀντίληψι τῶν ἐξωφρενισμῶν του, εἶνε ἀρκετὸ νὰ σᾶς ἀναφέρουμε τὸ παρακάτω γεγονός:

Ὁ Πάπας Γρηγόριος, ἐπέβαλε κάποτε στὸν Ἐρρῖκο Δ΄. νὰ μείνη στὸ ὕπαιθρο, σὲ καιρὸ χειμῶνος, ἐπὶ τρία ἡμερονύχτια, μισόγυμνος καὶ ξυπόλυτος. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Πάπας κλείστηκε μέσα στὰ ζεστὰ καὶ πολυτελῆ διαμερίσματά του κι' ἔχοντας πλάϊ του τὴν ὡραία φίλη του Ματθίλδη, αἰσθανόταν μιὰ ὑπερτάτη ἡδονή, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ δυστυχισμένος βασιλεὺς βασανιζόταν φρικτὰ τὴν ἴδια ὥρα.

Καὶ μόνον, ἀφοῦ πέρασαν οἱ τρεῖς ἡμέρες τῆς τιμωρίας, δέχτηκε σὲ ἀκρόασι τὸν Ἐρρῖκο, ὁ ὁποῖος, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ἐξάντλησι, γονάτισε ἐμπρὸς στὸν Ποντίφηκα καὶ τοῦ ζήτησε ἔλεος.

Ὁ Γρηγόριος ἐπίσης ἦταν ὁ Πάπας ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μὲ μιὰ «βοῦλα» του ἐξεθρόνισε τὸν βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας. Ὁ ἴδιος ὀνειροπόλησε ἀκόμη νὰ ὑποτάξη καὶ τὴν Ὀρθόδοξο Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία στὴ δικαιοδοσία του καὶ εἶνε ὁ πρῶτος Πάπας ποὺ καθιέρωσε τὸ ἔθιμο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο κάθε αὐτοκράτωρ, γιὰ ν' ἀναγνωριστῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὑποχρεωνόταν νὰ φιλήση τὰ ἱερὰ παπικὰ σανδάλια. Τέτοια σανδάλια, ποὺ ἔχουν φιληθεῖ ἀπὸ αὐτοκρατορικὰ χείλη, φυλάγονται ὡς σήμερα στὸ Βατικανό.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΞΑΝΑΓΙΝΟΝΤΑΙ ΦΡΕΣΚΑ ΤΑ ΚΑΡΥΔΙΑ

Ὑπάρχει ἕνας πολὺ πρακτικὸς τρόπος γιὰ νὰ κάνουμε τὰ παλαιὰ καρύδια νωπὰ καὶ φρέσκα σὰν νὰ ἔχουν κοπεῖ μόλις ἀπὸ τὴν καρυδιά: Ρίχνουμε, ἁπλούστατα, τὰ καρύδια μέσα σ' ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο ζεστὸ καὶ ἀλατισμένο νερό. Ὅταν κρυώσει ἐντελῶς τὸ νερό, τὰ βγάζουμε καὶ τότε βλέπουμε ὅτι ἔχουν ξαναπάρει τὴν ὄψι καὶ τὴν γεῦσι ποὺ εἶχαν ὅταν ἦσαν νωπά.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΙΚΕ

Ἡ Ἰνδὴ ἐκείνη ἦταν ἡ ἕκτη γυναῖκα ποὺ ἔπαιρνε ὁ δυστυχισμένος ὁ Βαλικέ!... Τὶς πέντε προηγούμενες δὲν τὶς εἶχε βέβαια σφάξει σὰν τὸν Κυανοπώγωνα, ἀλλὰ εἶχε ἀναγκαστεῖ, εἴτε γιὰ τὸν ἕνα λόγο, εἴτε γιὰ τὸν ἄλλο νὰ τὶς διώξῃ τὴν καθεμιὰ μὲ τὴ σειρά της. Ἡ μιὰ εἶχε βγεῖ κλέφτρα, ἡ ἄλλη μπεκροῦ, ἡ τρίτη πολὺ κοκέτα, τόσο μάλιστα ὥστε γιὰ τὰ φτειασίδια της εἶχε σπαταλήσει ὅλη τὴν παρακαταθήκη τους—τοῦ λαδιοῦ τῆς φώκιας... καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

—Ἄχ αὐτὲς ἡ ἄγριες... μουρμούρισε μὲ πίκρα ὁ Βαλικέ.

Γιατὶ ἦταν ὑποχρεωμένος, βλέπετε, ὁ δυστυχής, νὰ παντρεύεται διαρκῶς μὲ ἰθαγενεῖς Ἰνδές. Λευκὴ γυναῖκα δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχή. Ποιὰ θὰ τ' ἀποφάσιζε νὰ πάῃ νὰ θαφτῇ ζωντανὴ σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, κοντὰ στὸν Πόλο·

Ὁ Βαλικὲ ἀναστέναξε. Χίλιες δυὸ στενόχωρες σκέψεις τὸν βασάνιζαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ἀκουμπῶντας στὸν ξύλινο τοῖχο τῆς καλύβας του, ἄρχισε νὰ ὀνειροπολῇ.

Ὁ Βαλικὲ στὴν ἀρχὴ ἦταν ψαράς στὸν ποταμὸ Μάκενζυ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως εἶχε κατορθώσει νὰ γίνῃ πρῶτος ὑπάλληλος τῆς Ἑταιρίας καὶ τώρα εἶχε στὴν Τράπεζα, κεῖ κάτω στὴν πολιτεία, καμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες δολλάρια. Ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶχε γνωρίσει ἄλλους ἀνθρώπους ἀπ' τοὺς ἐρυθρόδερμους, μὰ αὐτὸς ἦταν λευκὸς κι' οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ αἵματος ἐρυθροδέρμου δὲν κυλοῦσε στὶς φλέβες του. Γιατὶ νὰ μὴν ἔχῃ, λοιπόν, κι' αὐτὸς μιὰ ἄσπρη γυναῖκα, σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ φρουρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος;... Τὴ μόνη ἄσπρη γυναῖκα ποὺ εἶχε δεῖ στὴ ζωή του:... Ἄ! Ἤθελε μιὰ ἄσπρη γυναῖκα... καὶ θὰ τὴν ἀποχτοῦσε...

Ὁ Βαλικὲ σηκώθηκε καὶ μὲ ἀργὰ βήματα διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἄλλο δωμάτιο τῆς καλύβας του. Στὸ βάθος, μιὰ νεαρὴ Ἰνδή, μὲ τὸ πρόσωπο μουντζουρωμένο μὲ κίτρινη μπογιά, κουμάτιαζε μ' ἕνα μαχαῖρι ἕνα θαυμάσιο δέρμα μαύρης ἀρκούδας.

—Ἄ! κακούργα! οὔρλιαξε ὁ Βαλικέ. Καταστρέφεις ἕνα τέτοιο γουναρικὸ γιὰ νὰ φτειάξῃς παντοῦφλες! Ἕνα γουναρικὸ εἴκοσι δολλαρίων!... Σατανᾶ!...

Μανιασμένος ὥρμησε ἐναντίον της, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὴ μέση, τὴν ἔρριξε στὸν ὦμο του σὰν νἆταν κανένα σακκὶ καὶ παρ' ὅλες της τὶς διαμαρτυρίες, διευθύνθηκε τρέχοντας στὸν συνοικισμὸ τῶν ἐρυθροδέρμων. Ἔξω ἀπὸ μιὰ καλύβα, ἕνας ἀρχηγός, ξαπλωμένος σ' ἕνα δέρμα ἐλαφιοῦ κάπνιζε τὴν πίπα του.

Ὁ Βαλικὲ πέταξε τὴν ἕκτη γυναῖκα του μπροστὰ στὸν Ἰνδό.

—Σοῦ φέρνω πίσω τὴν κόρη σου, Κεφάλι-Λαγοῦ! τοῦ φώναξε. Μοῦ τὴν πούλησες γιὰ ἕξη σακκοῦλια στάρι. Θὰ σοῦ δώσω λοιπὸν κι' ἕνα βαρελάκι ροῦμι γιὰ νὰ τὴν πάρῃς πίσω!

Κατόπιν, ξαλαφρωμένος, ξαναπῆρε τὸν δρόμο γιὰ τὴν καλύβα του. Στὸ δρόμο ἀπάντησε τὸν Τζόε Χάμλιν, τὸν μιγάδα.

—Σὲ γύρευα, Τζόε! τοῦ φώναξε ἀπὸ μακρυά. Ἔλα μαζύ μου. Σὺ ξέρεις γράμματα. Θὰ μοῦ κάνῃς ἕνα χαρτί.

Ὁ Τζόε Χάμλιν ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ μικροῦ στολίσκου ποὺ κάθε ἄνοιξι ἀνέβαινε τὸν ποταμὸ Μάκενζυ, γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ τὰ φρούρια τοῦ Βορρᾶ. Χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρησι, ἀκολούθησε τὸν Βαλικὲ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καλύβας του.

—Ἄκουσε δῶ, Τζόε! ἐξακολούθησε ὁ Βαλικὲ τοποθετῶντας μπρὸς στὸν μιγάδα μερικὲς κόλλες χαρτὶ κιτρινισμένο ἀπ' τὸν καιρό, πέννες σκουριασμένες καὶ ἕνα μπουκάλι μὲ μελάνη πηχτό. Ἄκουσε δῶ. Θἄθελα μιὰ γυναῖκα, μιὰ γυναῖκα ἄσπρη, νὰ... σὰν τὴν κυρία Τζάκσον, τοῦ ἀξιωματικοῦ. Λοιπόν, μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς κανένα χαρτὶ γιὰ νὰ τὸ βάλουμε στὶς ἐφημερίδες;...

—Θέλεις, δηλαδή, νὰ συντάξω μιὰ ἀγγελία, Βαλικέ;

—Ναί, μιὰ ἀγγελία, ποὺ νὰ γράφῃ ὅτι θέλω νὰ πάρω μιὰ γυναῖκα ἄσπρη. Νὰ γράφῃ ἀκόμα ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι ἄσπρος, Καναδός, ὅτι εἶμαι πρῶτος ὑπάλληλος στὴν Ἑταιρία Χοῦτσον, κι' ὅτι ἔχω κατάθεσι δέκα χιλιάδες δολλάρια στὴν Τράπεζα. Μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς αὐτὸ τὸ χατῆρι, Τζόε·...

—Ἂν μπορῶ, λέει;... Καὶ βέβαιν μπορῶ!... Στάσου νὰ δῇς.

Ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός, ὁ μιγὰς πῆρε τὴν πέννα καὶ γκρατζούνισε μερικὲς γραμμὲς στὸ χαρτί. Ἔπειτα διάβασε δυνατά:

«Ὁ Τζὼν Βαλικέ, λευκὸς καὶ Καναδός, πρῶτος ὑπάλληλος στὴν Ἑταιρία Χοῦτσον, διαμένων στὸ φρούριο Χ... τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ ἔχων περιουσία 10,000 δολλαρίων, ζητεῖ σὲ γάμο μιὰ γυναῖκα λευκή, ὅπως αὐτός».

—Ἔ, σ' ἀρέσει Βαλικέ; ρώτησε κατόπιν.

—Ἐν τάξει, Τζόε, ἐν τάξει! ἀπάντησε ὁ Βαλικὲ τρίβοντας τὰ χέρια του μὲ ἱκανοποίησι. Μπορεῖς νὰ τὰ καταφέρῃς ὥστε τὸ χαρτὶ αὐτὸ νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὴ χώρα, καὶ νὰ μπῇ στὶς ἐφημερίδες πρὶν χειμωνιάσει;

—Θὰ φροντίσω. Ἔννοια σου, Βαλικέ.

—Μπράβο, Τζόε! εἶπε χαρούμενα ὁ Βαλικέ. Ὅταν ξαναπεράσεις ἀπὸ δῶ, τὴν ἄνοιξι, μπορεῖ νὰ μοῦ φέρῃς καμμιὰ λευκὴ γυναῖκα σὰν τοῦ ἀξιωματικοῦ...

Ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, ὁ στολίσκος τοῦ Χάμλιν ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὸν Μάκενζυ, μεταφέροντας τὸ «χαρτὶ» τοῦ Βαλικὲ σὲ χῶρες λιγώτερο ἄγριες...

* * *

Ἡ μὶς Καίτη, ἡ καμαριέρα τοῦ ἀτμοπλοίου, ποὺ ἐκτελεῖ τὴ συγκοινωνία στὸ Μισσισιπή, μόλις ἐτελείωσε τὴν ὑπηρεσία της, ἀποτραβήχτηκε στὴν καμπίνα της. Ὅταν βρέθηκε μόνη ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ ὀνειροπολῇ... ὅ,τι ὀνειροπολοῦν συνήθως ἡ νέες...

Ἡ μὶς Καίτη δὲν ἦταν πειὰ στὴν πρώτη της νεότητα. Εἶχε ἀπὸ καιρὸ περάσει τὰ τριάντα. Καὶ συλλογιζόταν μὲ πόνο ὅτι, ἔτσι ὅπως ἦταν, ξεραγκιανή, κιτρινιάρα καὶ κοκκαλιάρα, τῆς ἦταν γραφτὸ νὰ μείνῃ σὲ ὅλη της τὴ ζωὴ γεροντοκόρη.

Γιὰ νὰ διώξῃ τὶς πένθιμες αὐτὲς ἰδέες, σκέφτηκε νὰ διαβάσῃ καμμιὰ ἐφημερίδα. Πάνω στὸ τραπεζάκι της ἀκριβῶς εἶχε τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Νταίλυ Μαίηλ». Τὸ ἄνοιξε, καὶ... τὰ μάτια της ἔπεσαν ἀμέσως στὴν ἀγγελία τοῦ Βαλικέ.

Διάβολε; Εἶχε διαβάσει καλά; Δέκα χιλιάδες δολλάρια!... Ἕνας ἄντρας καὶ δέκα χιλιάδες δολλάρια! Ἡ μὶς Καίτη ἀναστέναξε.

—Ἄχ, ποῦ νὰ βρίσκεται ἄραγε αὐτὸ τὸ φρούριο Χ...

Δὲν εἶχε, βλέπετε, καὶ πολλὲς γεωγραφικὲς γνώσεις ἡ κακομοίρα. Ὅλη νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι.

Τὴν ἐπομένη, τὸ ἀτμόπλοιο σταμάτησε στὴν Μιννεάπολι. Σὰν τρελλή, ἡ μὶς Καίτη ἔτρεξε στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος ποὺ εἶχε δημοσιεύσει τὴν ἀγγελία τοῦ Βαλικέ.

—Τὸ «φρούριο Χ...»; ρώτησε τὸν ὑπάλληλο. Ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ «φρούριο Χ...»;...

Ὁ ὑπάλληλος ξεδίπλωσε ἕναν τεράστιο χάρτη. Σὲ μιὰ ἄκρη του, μιὰ ἄσπρη λουρίδα εἶχε τὴν ἐπιγραφή: ΑΝΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΝ. Στὴ μέση ἀκριβῶς τῆς λουρίδας αὐτῆς ὑπῆρχε ἕνας σταυρός. Ὁ ὑπάλληλος τῆς τὸν ἔδειξε.

—Νά, ἐδῶ εἶνε! εἶπε.

—Καὶ... εἶνε μακρυὰ ἀπὸ δῶ;

—Χίλια ἑξακόσια ὥς χίλια ὀκτακόσια χιλιόμετρα..., ἀπάντησε χαμογελῶντας εἰρωνικὰ ὁ ὑπάλληλος.

Ἡ μὶς Καίτη εἶδε αὐτὸ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ἀλλὰ συγχρόνως σκέφτηκε τὶς δέκα χιλιάδες δολλάρια... κι' ὅτι ἐκεῖ στὸ μακρυνὸ αὐτὸ μέρος, βρισκόταν ἡ τελευταία της ἐλπίδα νὰ βρῇ ἕναν σύζυγο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ πῆρε τὴν ἀπόφασί της.

—Θὰ πάω στὸ φρούριο Χ... εἶπε.

* * *

Ἡ μεγάλη ἀρκτικὴ νύχτα εἶχε τελειώσει. Κι' εἶχε ξημερώσει ἡ ἀτελείωτη μέρα τοῦ Πόλου, μὲ τὸν ξέθωρο ἥλιο της, ἡ ἡμέρα ποὺ διαρκεῖ ἕξη ὁλόκληρους μῆνες.

Ὁ πάγος ποὺ σκέπαζε τὸν ποταμὸ Μάκενζυ εἶχε λυώσει. Κι' ἔξαφνα, μιὰ μέρα, φάνηκε ὁ στολίσκος τοῦ Χάμλιν.

Πέρασε περήφανα μπρὸς ἀπ' τὸ φρούριο Χ... καὶ πῆγε καὶ ἄραξε στὴν ἀμμουδιά. Ὁ Τζόε Χάμλιν πήδησε πρῶτος στὴν ξηρά.

—Σοῦ φέρνω εὐχάριστες εἰδήσεις, Βαλικέ! φώναξε στὸν φίλο του ποὔχε τρέξει νὰ τὸν προϋπαντήσῃ.

—Μοῦ φέρνεις καμμιὰ λευκὴ γυναῖκα;

—Θὰ φτάσῃ αὔριο, Βαλικέ... μὲ τὸ ἱστιοφόρο...

Ὁ Βαλικὲ ἄρχισε νὰ γελάῃ καὶ νὰ πηδάῃ ἀπ' τὴ χαρά του.

—Μιὰ ἄσπρη γυναῖκα! φώναξε. Θἄχω καὶ γὼ μιὰ ἄσπρη γυναῖκα, σὰν τοῦ ἀξιωματικοῦ!..

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἀφοῦ φόρεσε τὸ ὠμορφότερο πέτσινο σακκάκι του καὶ τὸ κομψότερο κασκέτο του, ἀνέβηκε στὸν πιὸ ψηλὸ βράχο, περιμένοντας νὰ φανῇ τὸ ἱστιοφόρο.

Τέλος, ἐφάνηκε. Ἄραξε κοντὰ στὸ φρούριο. Μιὰ γυναῖκα κατέβηκε κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ καταφύγιο.

Ὁ Βαλικὲ ἔννοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. Αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος ἄνθρωπος, ὁ γέρο κυνηγὸς ποὺ εἶχε ψηθεῖ στὴν ἄγρια ζωὴ τῆς ἐρήμου, φοβότανε τώρα. Συνεσταλμένος σὰν κορίτσι, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα παράπηγμα.

—Ἔ, Βαλικέ! τοῦ φώναξε ὁ Τζόε. Τί σ' ἔπιασε;...

—Νά... ἐτραύλισε ὁ Βαλικέ. Τἄχω λίγο χαμένα, γιατὶ δὲν ἔχω μιλήσει ποτέ μου σὲ λευκὴ γυναῖκα.

Ἡ μὶς Καίτη, ὡστόσο, εἶχε φτάσει πειὰ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ ἐπάνω στὸν Βαλικέ.

—Τί εἶνε πάλι τοῦτος ἐδῶ ὁ ἀγριάνθρωπος;...

Ὁ Βαλικὲ τἄχασε.

—Μίς... ἐτραύλισε. Μίς...

—Μά... εἶνε ὁ Βαλικέ! τῆς ἐξήγησε ὁ Τζόε. Ὁ Βαλικέ, ὁ μέλλων σύζυγός σας.

—Θεέ μου! φώναξε τρομαγμένη ἡ μὶς Καίτη. Καὶ γιὰ ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο ἔκανα δυὸ μηνῶν ταξεῖδι;...

—Μίς, ἱκέτευσε ὁ Βαλικέ. Μίς...

Ἡ μὶς Καίτη ἔμεινε λίγο διστακτική.

—Στὸ κάτω-κάτω, εἶπε στὸ τέλος, δὲν φαίνεται κακὸς ἄνθρωπος...

* * *

Λίγες μέρες κατόπιν, τὸ φρούριο γιώρταζε. Στὸ κυριώτερο διαμέρισμα του, ποὺ εἶχε μετεβληθεῖ γιὰ τὴν περίστασι σὲ ἐκκλησία, ὁ παπᾶς τοῦ φρουρίου εὐλογοῦσε τοὺς γάμους τοῦ Βαλικὲ καὶ τῆς μὶς Καίτης.

Ἔξω ἀπ' τὸ φρούριο, οἱ Ἰνδοὶ ἔρριχναν τουφεκιὲς στὸν ἀέρα γιὰ νὰ δείξουν τὸν ἐνθουσιασμό τους.

Καὶ ἄρχισεν ἡ συζυγικὴ ζωὴ τοῦ «λευκοῦ» ζεύγους Βαλικέ.

Ὁ δυστυχισμένος Βαλικέ, τρομοκρατημένος ἀπ' τὴ γυναῖκα του, δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ μιλήσῃ, οὔτε νὰ κουνηθῇ μπροστά της. Κι' αὐτὴ πάλι, νευριασμένη ποὺ εἶχε χάσει τὶς ἀναπαύσεις της καὶ ἀπογοητευμένη ποὺ ...ἡ δέκα χιλιάδες δολλάρια δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία στὸν ἐρημότοπο αὐτόν, ξεθύμαινε στὸν ἄντρα της...

Κι' ὁ Βαλικὲ ἀδυνάτιζε, σούρωνε. Ἔβλεπε τὰ ὄνειρά του νὰ συντρίβωνται ἕνα-ἕνα. Εἶχε καταντήσει πειὰ ὁ ὑπηρέτης τῆς κυρίας Βαλικέ. Κι' οὔτε μποροῦσε νὰ τὴν διώξῃ, ὅπως τὶς προηγούμενες γυναῖκες του. Αὐτὴ τὴ φορά, βλέπετε, ἦταν ἑνωμένος μὲ τὴ γυναῖκα του «ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων».

Δὲν τολμοῦσε νὰ πῇ σὲ κανέναν τὸ παράπονό του. Ἦταν τόσο νευρικὴ ἡ κυρία Βαλικέ, καὶ θύμωνε τόσο εὔκολα.

Καμμιὰ φορὰ μονάχα, ὅταν συναντοῦσε σὲ κανένα ἐρημικὸ μέρος τὸν Τζόε Χάμλιν, τοῦ ἔλεγε φροντίζοντας νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ κανείς:

—Ἄ, Τζόε!... Τζόε!... Μὴ παντρευτῇς ποτὲ ἄσπρη γυναῖκα. Ὑπάρχουν τόσες ὥμορφες ἐρυθρόδερμες...»

Γ. ΦΟΡΕΣΤΙΕ

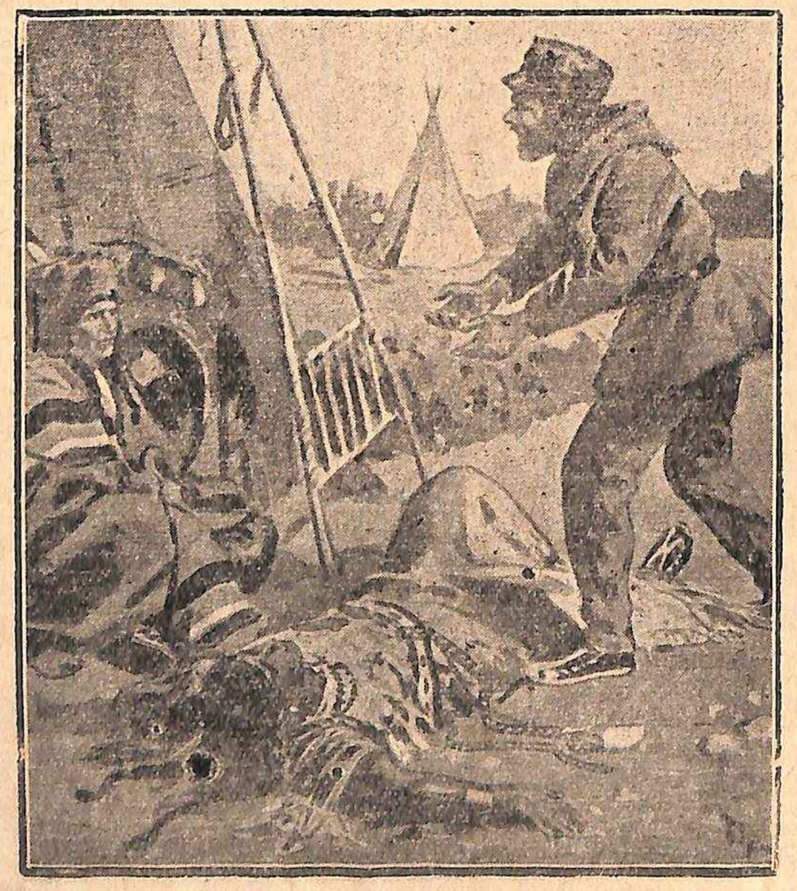

— Σοῦ φέρνω πίσω τὴν κόρη σου, Κεφάλι-Λαγοῦ.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΤΙ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΟΤΑΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟ'ΙΔΗΤΕ;

Τί ρόλο παίζει ὁ τόνος τῆς φωνῆς μιᾶς γυναίκας. Τὰ μυωπικὰ μάτια μὲ τὸ ξεχωριστό τους θέλγητρο. Μαλλιὰ ἴσια καὶ μαλλιὰ ὀντουλαρισμένα. Τί ἀπαντᾶ ἕνας ὀδοντοϊατρός. Ὅπου δὲν διαφεύγει τίποτε ἀπ' τοὺς ἄνδρες, κτλ. κτλ.

«—Τί προσέχετε σὲ μιὰ γυναῖκα, ὅταν τὴν πρωτοδῆτε;» Τὴν ἀσυνείθιστη κάπως αὐτὴ ἐρώτησι, ἀπηύθυνε ἕνα γερμανικὸ περιοδικὸ στοὺς ἀναγνῶστες του, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν κάθε ἄνδρας ἔχει ἰδιαίτερες ἀντιλήψεις στὸ ζήτημα αὐτό, ἢ ἂν ὑπάρχουν ὡρισμένα σημεῖα στὰ ὁποῖα συναντῶνται ἡ γνῶμες ὅλων τῶν ἀνδρῶν.

Ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις, λοιπὸν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ πιστοποιήθηκαν πολλὰ ἀξιοπερίεργα πράγματα. Πρῶτον, ὅτι ἡ φωνὴ μιᾶς γυναίκας ἐπηρεάζει πολὺ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ κάνῃ σ' ἕναν ἄνδρα.

«Γιὰ νὰ προσέξω μιὰ γυναῖκα πρέπει πρῶτα νὰ τὴν ἀκούσω νὰ μιλάῃ, ἐδήλωσε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀναγνώστας τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο τί θὰ πῇ. Φτάνει νὰ εἶνε βαθὺς καὶ μαλακὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς της.

«Ὅσο πιὸ βαθειὰ εἶνε ἡ φωνὴ μιᾶς γυναίκας, τόσο πιὸ εὐχάριστη ἐντύπωσι μοῦ προξενεῖ, ἀπάντησε ἕνας ἄλλος. Ὑπάρχουν νέα κορίτσια μὲ κλαψιάρικη φωνὴ ποὺ μᾶς κάνουν ἀμέσως νὰ τὶς φανταζόμαστε τί θὰ εἶνε ὅταν θὰ γίνουν σαραντάρες.»

Καὶ τὰ μάτια ὅμως ἔχουν πολλοὺς ὑποστηρικτάς. Εἶνε ἄλλωστε γνωστὸ ὅτι μιὰ φλογερὴ ματιὰ προκάλεσε συχνὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κεραυνοβόλο ἔρωτα. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ προσέχουν πρῶτα τὰ μάτια, ὁ ὁποῖος κάνει μιὰ περίεργη διαπίστωσι.

«Πρῶτα βλέπω τὰ μάτια τῆς γυναίκας, ἀπαντᾶ. Ἕνα ἐκφραστικὸ βλέμμα δείχνει τὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας ὥς τὸ βάθος. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι ἔχω κάνει τὴν παρατήρησι πὼς τὸ ἐκφραστικώτερο βλέμμα τὸ ἔχουν ἡ γυναῖκες ποὺ εἶνε μύωπες. Ἡ γυναῖκες αὐτὲς μοῦ ἀρέσουν περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες!»

Ὥστε ὅσες ἔχουν μυωπία ἂς μὴ παραπονοῦνται. Ἂς καμαρώνουν μᾶλλον!

Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄνδρες, ποὺ, μόλις δοῦν μιὰ γυναῖκα, προσέχουν τὸ στόμα της. «Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ προσέξω σὲ μιὰ γυναῖκα εἶνε τὸ στόμα της, ἀπαντᾶ ἕνας ἀναγνώστης τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ. Ἅμα τὰ χείλη της εἶνε σφιγμένα, ἡ ἐντύπωσίς μου γι' αὐτὴν δὲν εἶνε καθόλου εὐνοϊκή».

«Περιμένω πρῶτα γιὰ νὰ σχηματίσω ἰδέα γιὰ μιὰ γυναῖκα, νὰ τὴν δῶ νὰ χαμογελάῃ, ἀπαντᾶ ἕνας ἄλλος. Τὸ μειδίαμα μιᾶς γυναίκας εἶνε τόσο ἐκφραστικό! Γι' αὐτὸ ζωγραφίζεται ὅλος ὁ χαρακτήρ της κι' ἡ ὠμορφιὰ τῆς ψυχῆς της.»

Καὶ τὰ μαλλιὰ ὅμως δὲν περνοῦν ἀπαρατήρητα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. «Μαλλιὰ ποὺ παιγνιδίζουν ἐλεύθερα στὸν ἄνεμο ἔχουν γιὰ μένα μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξι», γράφει κάποιος.

«Ἐγὼ προσέχω ἀμέσως τὰ μαλλιά, ἀπαντᾶ ἕνας ἄλλος. Ὅσες ἔχουν ἴσια μαλλιὰ εἶνε γιὰ μένα γυναῖκες σοβαρές, στὶς ὁποῖες μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη. Τὰ ὀντουλαρισμένα μαλλιὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ὑποφέρω. Μοῦ φαίνονται σὰν κάτι τὸ τεχνητό, τὸ ψεύτικο καὶ ἐπηρεάζουν τὴν γενική μου ἐντύπωσι γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ τὰ ἔχει».

Ἕνας ὀδοντογιατρὸς ἐδήλωσε ὅπως ἦταν πολὺ φυσικό, ὅτι τὸ πρῶτο ποὺ προσέχει σὲ μιὰ γυναῖκα εἶνε τὰ δόντια της. «Μιὰ κανονικὴ ὀδοντοστοιχία, μεγάλα καὶ ἴσα μπροστινὰ δόντια, κυνόδοντες ποὺ δὲν προεξέχουν, νὰ τί μ' ἐνθουσιάζει σὲ μιὰ γυναῖκα!... Ὅλα τ' ἄλλα παίζουν γιὰ μένα δευτερεύοντα ρόλο».

Ἕνας ἄλλος πάλι λέει:

«Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε λεπτὴ καὶ μικροκαμωμένη, πολὺ πιὸ κοντὴ ἀπὸ μένα. Πρέπει νὰ εἶνε ἔτσι ὥστε νὰ μπορῶ νὰ τὴν κρατάω στὰ χέρια μου».

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ποὺ ἀνεβαίνουν κάπως ψηλότερα.

«Ἐγὼ δὲν περιορίζομαι σὲ λεπτομέρειες, ἀλλὰ προσέχω τὸ σύνολον, ἀπαντᾶ κάποιος. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ κάθε κίνησί τους εἶνε ἕνα ὁλόκληρο ποίημα καὶ ἀποτελεῖ θέμα γιὰ ἕναν πίνακα. Ὑπάρχουν πάλι ἄλλες ποὺ εἴτε στέκονται, εἴτε κουνιοῦνται δὲν λένε τίποτε».

«Ἡ στάσις καὶ τὸ περπάτημα μιᾶς γυναίκας δείχνουν ὅλο της τὸν χαρακτῆρα» ὑποστηρίζει ἕνας ἄλλος.

Ἕνας τρίτος εἶνε πιὸ ἀποκλειστικός. «Τὸ πρῶτο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει σὲ μιὰ γυναῖκα, ἀπαντᾶ εἶνε ἡ κινήσεις τῶν χεριῶν της. Μὲ τί τρόπο θὰ πιάσῃ ἕνα πρᾶγμα, πῶς θὰ βάλῃ τὸ καπέλλο της, πῶς θὰ φέρῃ τὸ πηροῦνι στὸ στόμα της. Ἡ χάρις, ἡ εὐγένεια κι' ἡ ἀνατροφὴ μιᾶς γυναίκας φανερώνονται στὶς κινήσεις τῶν χεριῶν της».

Καὶ τέλος θ' ἀναφέρουμε τὴν ἀπάντησι κάποιου Γερμανοῦ, τὴν ὁποία πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ ἡ ἀγαπητές μας ἀναγνώστριες, γιατὶ δείχνει ὅτι ἀπ' τοὺς ἄνδρες δὲν διαφεύγουν ἡ ἀσήμαντες μικρολεπτομέρειες τῆς ἐμφανίσεώς των.

«Ἔχετε παρατηρήσει πόσες γυναῖκες περπατοῦν μὲ στραβοπατημένα τακούνια; Καὶ πόσες φοροῦν πρωΐ-πρωΐ πανύψηλα τακούνια γιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἀγορὰ νὰ ψωνίσουν. Ἡ καλαισθησία μιᾶς γυναίκας φανερώνεται ἀπὸ τὰ παπούτσια της.»

ΟΤΑΝ ΜΙΛΑΕΙ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ...

Η ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς εἶνε πιὸ δυνατὴ κι' ἀπὸ τὴ λογική; Ἕνα δρᾶμα ἀφαντάστου τραγικότητος. Ὁ σπαραγμὸς τῆς μητέρας ποὺ τὴν πληροφοροῦν, ὅτι ὁ γυιός της σκοτώθηκε σὲ μιὰ ἔκρηξι τοῦ ἐργοστασίου. Ἡ μητέρα δὲν ἀναγνωρίζει τὸ ἄμορφο πτῶμα. Ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια. Ὁ μισότρελλος ἀλήτης. Ὅπου ἡ μητέρα ἀναγνωρίζει τὸ παιδί της, κτλ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ συνέβη σ' ἕνα χωριὸ τῆς νοτίου Γαλλίας μιὰ τραγωδία, ποὺ δείχνει καθαρὰ ὅτι πολὺ συχνὰ ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς εἶνε ἀνώτερη κι' ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ ὅτι ἂν ἀρνεῖται πολλὲς φορὲς νὰ παραδεχτῇ τὴν πραγματικότητα, αὐτὸ τὸ κάνει γιατὶ ὑπακούει σὲ μιὰ μυστηριώδη καὶ ἀνεξιχνίαστη δύναμι, τὴν ὁποία ὁ νοῦς ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ. Αὐτὸ ὅμως ποὺ δίνει ἕνα σπαρακτικὸ μεγαλεῖο σ' αὐτὴ τὴν τραγωδία εἶνε ὅτι τὸ κύριο πρόσωπό της ὑπῆρξε μιὰ ταπεινὴ μητέρα, μιὰ γυναῖκα ποὺ ὑψώθηκε, ὕστερ' ἀπὸ τὴν περιπέτεια ποὺ τῆς συνέβη, σὲ σύμβολο τῆς μητρικῆς στοργῆς...

Μὰ εἶνε προτιμότερο νὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες, τὸ δρᾶμα αὐτό.

Ἡ κυρία Ριγκό, σύζυγος ἑνὸς βιοτέχνου, σ' ἕνα χωριὸ τῆς νοτίου Γαλλίας, ἔμεινε χήρα σὲ ἡλικία σαράντα ἐτῶν, μ' ἕνα γυιὸ δεκαπέντε χρονῶν. Δὲν εἶχε κανένα πόρο ζωῆς, δὲν ἤξερε καμμιὰ τέχνη. Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ, γιὰ νὰ ζήσουν αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της. Μὲ πολλοὺς κόπους καὶ μὲ πολλὰ βάσανα λοιπὸν τὰ κατάφερε νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί τους.

Ὅταν ὁ γυιός της ἔγινε παλληκάρι δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ δουλέψῃ στὸ Παρίσι, στὰ ἐργοστάσια. Ἡ καρδιὰ τῆς μητέρας ράγιζε ἀπὸ πόνο γιὰ τὸ χωρισμὸ αὐτόν. Μὰ τί μποροῦσαν νὰ κάνουν; Ἔπρεπε τὸ παιδί της νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι, νὰ μάθῃ μιὰ τέχνη, νὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Καὶ ἡ μάνα ἔμεινε μόνη στὸ κρύο κι' ἔρημο σπίτι της... Πέρασαν κάμποσοι μῆνες. Καὶ κεῖνο ποὺ τῆς πίκρανε περισσότερο τὴ μοναξιά της, ἦταν ὅτι ὁ γυιός της δὲν τῆς ἔστειλε οὔτε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα. Ἡ μητέρα ὅμως προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὴ τὴν παράλειψί του. «Νέος εἶνε—ἔλεγε—θὰ βρῆκε πολλὲς διασκεδάσεις στὸ Παρίσι, ποῦ νὰ συλλογιστῇ τώρα τὴ φτωχὴ τὴ μάνα του...».

***

Μιὰ μέρα, μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι ἔγινε σ' ἕνα τμῆμα τοῦ ἐργοστασίου, ὅπου δούλευε καὶ ὁ γυιός της. Τρεῖς ἐργάτες εἶχαν μεταβληθεῖ σὲ ἄμορφη μᾶζα ἀπὸ ματωμένες σάρκες καὶ σπασμένα κόκκαλα—σ' ἀποκρουστικὸ πολτό. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ τὸ παιδί της.

Μάζεψαν μὲ προσοχὴ τὰ σκόρπια κομμάτια τῶν πτωμάτων καὶ τὰ συγκέντρωσαν σὲ τρόπο ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τρία σώματα. Καὶ ὕστερα, εἰδοποίησαν τὶς οἰκογένειες τῶν θυμάτων: δυὸ συζύγους—καὶ μιὰ μητέρα, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν κ. Ριγκό.

Ἡ μάνα ἔτρεξε σὰν τρελλὴ στὸ Παρίσι. Τῆς ἔδειξαν ἕνα σωρὸ ἀπὸ κομμάτια ἀνθρώπινου κρέατος καὶ τῆς εἶπαν:

—Αὐτὸς εἶνε ὁ γυιός σου!

Ἐκείνη ὅμως μόλις ἀντίκρυσε τὰ θλιβερὰ ἐκεῖνα ἀπομεινάρια, ἔμεινε λίγο συλλογισμένη μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ ξαφνικὰ φώναξε:

—Ὄχι! Δὲν εἶνε τὸ παιδί μου!...

Τῆς ἐξήγησαν ὅτι μερικὰ κομμάτια τῆς στολῆς τοῦ ἐργάτου καὶ ἀπὸ ὡρισμένες ἄλλες ἐνδείξεις, ὁ ἐπιστάτης τοῦ τμήματος εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησι ὅτι τὰ λείψανα αὐτὰ ἀνήκανε στὸ γυιό της. Ἡ ἀλήθεια βέβαια ἦταν ὅτι δὲν εἶχε μείνει τίποτα ἀπὸ τὸ κεφάλι του, μὰ ἦταν εὔκολο νὰ ἐξακριβώσῃ κανείς, καὶ ἀπὸ ἄλλες λεπτομέρειες, τὴν ταυτότητα τοῦ πτώματος.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ μητέρα, ἐξακολουθοῦσε νὰ κουνάῃ ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μὲ πεῖσμα:

—Ὄχι! Δὲν εἶνε τὸ παιδί μου!...

—Μὰ δὲν εἶσαι ἡ χήρα Ριγκό;

—Μάλιστα!

—Ἔ, λοιπόν, τί μεγαλείτερη ἀπόδειξι θέλεις ἀπὸ τὰ πιστοποιητικὰ τοῦ γυιοῦ σου, ποὺ τὰ βρήκαμε πεταμένα κοντὰ σ' αὐτὰ τὰ κομμάτια... Κύτταξε τί ὄνομα λένε τὰ πιστοποιητικά: Ζὰν Ἀντουὰν Ἀλφρέδος Ριγκό... Βεβαιώθηκες τώρα;

—Ὄχι! Τὰ πιστοποιητικὰ εἶνε τοῦ γυιοῦ μου, μὰ τὸ πτῶμα θ' ἀνήκῃ σ' ἄλλον.

—Μὰ ἂν ὁ γυιός σου ζῇ ἀκόμα, γιατὶ ἐξαφανίστηκε;... Ἡ ταυτότης τῶν δυὸ ἄλλων πτωμάτων ἀνεγνωρίσθη. Ἐσὺ λὲς τώρα ὅτι τὸ πτῶμα αὐτὸ δὲν εἶνε τοῦ παιδιοῦ σου. Τί ἔγινε λοιπὸν ὁ γυιός σου;

—Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω ἐγώ, καλοί μου κύριοι; ρώτησε ἡ μητέρα μὲ δακρυσμένα μάτια. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω εἶνε ὅτι τὸ πτῶμα αὐτὸ δὲν ἀνήκει στὸ παιδί μου.

Καὶ ἡ μητέρα, πῆγε στὸ σταθμό, πῆρε τὸ τραῖνο καὶ ξαναγύρισε στὸ χωριό της, βέβαια, παρ' ὅλες τὶς ἀποδείξεις ποὺ τῆς παρουσίασαν ὅτι τὸ παιδί της ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ!...

***

Καὶ ἡ πεποίθησι αὐτὴ ἦταν τόσο βαθειὰ ριζωμένη στὴν ψυχή της, ὥστε τρία ὁλόκληρα χρόνια περίμενε τὸ γυρισμὸ ἢ νέα ἀπὸ τὸ παιδί της. Ποῦ νὰ βρισκόταν ἄραγε; Ποῦ νὰ δούλευε τώρα; Ποῦ εἶχε πάει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο—ὅπως πίστευε ἡ μητέρα. Ἴσως νὰ ἦταν στὴν Ἀμερική, ἴσως νὰ ἐργαζότανε τώρα γιὰ νὰ κάνῃ περιουσία, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἑκατομμυριοῦχος στὸ χωριό του, κοντὰ στὴ δυστυχισμένη τὴ μητέρα του, ποὺ τὸν περίμενε πάντοτε μὲ λαχτάρα.

...Καί, ἕνα βράδυ, ἐνῷ ἡ μητέρα, στὰ πειὰ ἀπὸ τοὺς καϋμοὺς καὶ τὰ βάσανα, καθότανε στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ ἔπλεκε, εἶδε σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο δυὸ χωροφύλακες ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ τμῆμα ἕναν ἀλήτη. Ἡ κυρία Ριγκὸ τινάχτηκε ὄρθια. Κύτταξε τὸν ἀλήτη ποὺ ἔσερνε μὲ δυσκολία τὰ βήματά του ἀνάμεσα στοὺς δυὸ χωροφύλακες καὶ ξαφνικά, πετῶντας τὸ κουβάρι καὶ τὶς βελόνες ἀπὸ τὰ χέρια της, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τοὺς τρεῖς ἄντρες, κραυγάζοντας:

—ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ!... ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ!...

Οἱ χωροφύλακες τὴν κύτταζαν ξαφνιασμένοι. Τί ἤθελε νὰ πῇ αὐτὴ ἡ γρηά;... Καὶ ὅταν τὴν εἶδαν νὰ ὁρμᾷ στὸν ἀλήτη καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ μὲ παραφορά, τὴν ἔπιασαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ζήτησαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν. Μὰ κείνη ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—ΕΙΝΑΙ Ο ΓΥΙΟΣ ΜΟΥ!... ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ!... ΤΟ ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΩ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

Ὁ ἀλήτης τὴν ἔβλεπε μὲ ἠλίθιο βλέμμα, χωρὶς νὰ βγάζῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Οἱ χωροφύλακες κυττάχτηκαν μὲ ὕφος ἀμηχανίας. Δὲν ἤξεραν ἂν εἶχαν μπροστά τους τὴ μητέρα τοῦ ρακένδυτου ἀλήτη ἢ καμμιὰ τρελλή... Κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσανε νὰ λύσουν ἐπὶ τόπου τὸ πρόβλημα αὐτό, ἀποφάσισαν νὰ πάρουν καὶ τὴ γρηὰ στὸ τμῆμα, γιὰ νὰ δώσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις στὸ διοικητή.

Ἡ κυρία Ριγκὸ ἀφηγήθηκε στὸ διοικητὴ τοῦ τμήματος, μὲ λόγια χωρὶς εἱρμό, τὴ θλιβερὴ ἱστορία τῆς ζωῆς της καὶ τὴ δραματικὴ περιπέτεια τοῦ ἐργοστασίου καὶ ὑποστήριζε μὲ πάθος ὅτι τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο ἦταν ὁ γυιός της, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστεῖ πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἔκρηξι ποὺ ἔγινε στὸ ἐργοστάσιο.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀλήτη, φαινότανε σὰν νὰ μὴ εἶχε συναίσθησι οὔτε ποῦ βρίσκεται, οὔτε καὶ τί γίνεται τριγύρω του. Οἱ χωροφύλακες τὸν ἔπιασαν ἐπειδὴ δὲν εἶχε χαρτιὰ ἐπάνω του, κανένα πιστοποιητικό. Μιὰ πρόχειρη ἰατρικὴ ἐξέτασι ἀπέδειξε ὅτι ἔπασχε ἀπὸ ἀμνησία. Ἡ μητέρα ἔδωσε ἀμέσως μιὰ ἐξήγησι: Ὅταν συνέβη ἡ ἔκρηξι στὸ ἐργοστάσιο, ὁ γυιός της φοβήθηκε τόσο πολύ, ὥστε ταράχτηκε τὸ λογικό του. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανείς, ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, ἀφίνοντας στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς τὰ πιστοποιητικά του. Ἀπὸ τότε, θὰ τριγυρνοῦσε ἐδῶ καὶ κεῖ, χωρὶς νὰ ξέρει οὔτε ὁ ἴδιος ποῦ πηγαίνει, χωρὶς νὰ θυμᾶται τίποτα ἀπὸ τὰ περασμένα. Γι' αὐτὸ δὲν εἰδοποίησε διόλου τὴ μητέρα του ὅτι ζοῦσε ἀκόμα. Τέλος, ἕνα ἔνστικτο, πιὸ ἰσχυρὸ καὶ ἀπὸ τὴ χαμένη μνήμη του, τὸν ὡδήγησε στὸ χωριὸ ὅπου εἶχε γεννηθεῖ καὶ στὸ ὁποῖο τὸν συνέλαβαν οἱ χωροφύλακες ἐπὶ ἀλητείᾳ.

—Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι τὸ πτῶμα ποὺ μοῦ ἔδειχναν δὲν ἦταν τοῦ γυιοῦ μου! ἐπανελάμβανε ἡ μητέρα, κλαίοντας ἀπὸ χαρά. Τὸ ἤξερα πὼς ζοῦσε τὸ παιδάκι μου. ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΜΕ ΓΕΛΑΣΗ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ!...

Ἡ διοικητικὲς ἀρχὲς τοῦ τόπου, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν μπορούσανε νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ πρόβλημα καὶ ὅτι ἴσως ἡ γυναῖκα ἐκείνη νὰ ἔχῃ δίκηο, τῆς ἐπέτρεψαν νὰ πάρῃ τὸν ἀλήτη στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὸν περιποιηθῇ.

—Εἶμαι βεβαία, εἶπε ἡ κυρία Ριγκό, ὅτι θὰ κάνω τὸ γυιό μου νὰ ξανάβρῃ τὸ μνημονικό του!

Δυὸ ὁλόκληρους μῆνες, περιποιήθηκε τὸ ἄρρωστο παλληκάρι σὰν μικρὸ παιδί. Τοῦ ἐξιστοροῦσε διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν παιδικὴ ζωή του, γιὰ νὰ ἀνάψῃ κάποια σπίθα στὸ σβυσμένο μνημονικό του.

Ὁ νέος, ποὺ τὸν νόμιζε γυιό της, ἄρχισε νὰ συγκινεῖται ὅταν ἄκουε νὰ τοῦ φωνάζῃ ἡ κυρία Ριγκὸ Ἀλφρέδο. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῇ τίποτα περισσότερο.

...Ἕνα πρωΐ ὅμως—εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες καὶ τρεῖς μέρες ἀκριβῶς ἀπὸ τότε ποὺ ἡ κυρία Ριγκὸ δέχτηκε στὸ σπίτι της τὸν ἀλήτη — βρήκανε τὴ γρηὰ κατακρεουργημένη μ' ἕναν μπαλτά... Καὶ ὁ ἄρρωστος νέος εἶχε ἐξαφανιστεῖ!... Φαίνεται ὅτι σὲ στιγμὲς παραφροσύνης ἔσφαξε τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν περιέθαλψε μὲ τόση στοργὴ —τὴν ἴδια τὴ μητέρα του ἴσως, ἡ ὁποία λαχταροῦσε τόσα χρόνια τὸ γυρισμό του!...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΝΥΧΤΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Ἀποσπεροῦ στὸ σπίτι μας κανεὶς
(δὲν ἐκοιμήθη
κι' ἂν γύρναγε στὸ στρῶμα του μ'
(στεναγμοὺς γλυκύς
ἀνάλαφρα τὰ μάτια μας, κι' ὀλό
(δροσος τὴ λήθη
τῶν ὤμορφων ἡμερινῶν, δὲν εὕρι
(σκεν ὁ νοῦς.

***

Ἀνάερα σὰν νὰ πλέαμε πάνω στ'
(ἄχαρα κρεββάτια
καὶ νἆχε μείνει ἡ θύμησι σὰ ρό
(δο μέσ' στὰ ρόδα,
ὁ ὕπνος, ποὺ κλείνει μονανὰ τὰ
(βαρυμένα μάτια
τὴ μυρωμένην ἔννοια μας—ἀλ-
(λοί!...—δὲν ἐπροβόδα.

***

Ὅσο ποὺ ἀργὰ στὸ χάραμα μὲ
(μιὰ γλυκειὰ καρδιὰ
σὰν ἑκατόφυλλο ἀνοιχτή, τὰ μά-
(τια σιγοκλειοῦμε...
Ὅμως, τοῦ κάκου, ὁλάγρυπνον τ'
(νοῦ δὲν ξεγελοῦμε
κι' ἡ γαληνὴ λαχτάρα μας δὲν ἔ-
(χει τελειωμό.

***

Καὶ λέμε μὲ χαρούμενο καὶ πο-
(θερὸ καϋμό:
Πρώτη φορὰν ἐννοιώσαμε τὴν ἔν-
(νοια ὡς εὐωδία.
πρώτη φορὰ ἡ ἀγρύπνια μας ἦτα-
(νε σὰν τραγοῦδι
κι' ἡ ἀγωνία μας ἁπαλὴ πνοὴ
(ποὺ γγίζει χνοῦδι...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἡ Μαριάννα Ἀλκαφαράδο πρὸς τὸν ἱππότην ντὲ Σαμιγύ.

Ὁ στρατηγός σου μοῦ εἶπε ὅτι ἡ τρικυμία σὲ ὑπεχρέωσε νὰ μείνῃς στὴν Ἱσπανία μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη. Ἀνησυχῶ γιὰ σένα. Γιατὶ νὰ εἶνε ὁ στρατηγὸς καλύτερα πληροφορημένος ἀπὸ ἐμένα; Γιατὶ δὲν μὲ εἰδοποιοῦσες; Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη. Τοὐλάχιστον ἂν μοῦ ἔγραφες.... Εἶσαι ἄδικος καὶ ἀχάριστος καὶ ὅμως δὲν θέλω τὸ κακό σου, γιατὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμη... Προσπαθῶ νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πὼς μ' ἀγαπᾷς καὶ σύ. Γιατὶ μ' ἐγκατέλειψες; Πρῶτα κατώρθωσες νὰ μὲ πείσῃς πὼς εἶσαι ὅλος δικός μου... Γι' αὐτὸ ἔγινα σκλάβα σου. Τώρα.... Τὰ μάτια μου κλαῖνε τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ περάσαμε μαζύ... Θὰ σὲ ξαναϊδῶ τάχα; Ἀρχίζω ν' ἀπελπίζωμαι. Καὶ ὅταν ἔλθεις κοντά μου, τί θὰ μοῦ πῇς; Ποιὸς ξέρει, Θεέ μου; Τρέμω ὅταν σκέπτομαι πὼς θ' ἀντικρύσω τὴ ματιά σου. Ποιὸς ξέρει τί μοῦ κρύβεις;

Ἡ ζήλεια σφίγγει τὴν καρδιά μου. Μιὰ ζήλεια τρελλὴ ποὺ δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω οὔτε μέρα οὔτε νύχτα.

Κι' ἂν ἀγαπήσεις ἄλλη; Τί θὰ γίνω; Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Σ' ἀφίνω γιατὶ αἰσθάνομαι πὼς θὰ σοῦ πῶ λόγια πικρά.

Μαριάννα

***

Ἡ ἰδία πρὸς τὸν ἴδιο.

Ἡ σιωπή σου εἶνε ἀνεξήγητη. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε οἱ ἴδιοι. Ἂν εἶχα ἀντισταθεῖ στὶς παρακλήσεις σου, ἂν σοῦ ἔδινα κι' ἐγὼ ἀφορμὲς ζήλειας, θὰ ἦσουν ἀλλοιώτικος, εἶμαι βεβαία. Ἂν φερνόμουν σὰν τὶς ἄλλες γυναῖκες, ἴσως θὰ ἦσουν σκλάβος μου. Μὰ εἶμαι ἁπλὴ καὶ εἰλικρινής. Ἴσως γι' αὐτὸ νὰ μὲ περιφρονῇς. Δὲν ἐνδιαφέρεσαι καὶ τόσο γιὰ μιὰ ψυχή, ποὺ πρέπει νὰ θεωρῇς δική σου, γιὰ μιὰ καρδιὰ ἀφοσιωμένη καὶ πιστή, ποὺ σοῦ ζητάει βοήθεια καὶ οἶκτο...

Ἕνας κύριος ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὴ Μαδρίτη μοῦ εἶπε πὼς σὲ εἶδε σ' ἕνα μεγάλο χορό... Ὥστε διασκεδάζεις; Κι' ἐγὼ κλαίω τὴ μοναξιά μου. Ἴσως ἀλλάξω κι' ἐγὼ μὲ τὸν καιρό...

Χαῖρε Μαριάννα

***

Ὁ ἱππότης ντὲ Σαμιγὺ πρὸς τὴν Μαριάννα Ἀλκαφαράδο.

Δὲν μοῦ ἔφτανε ἡ δυστυχία μου; Δὲν μοῦ ἔφτανε ἡ μοναξιά μου; Δὲν μοῦ ἔφταναν τὰ βάσανα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀποφύγω; Γιατί αὐτὰ τὰ παράπονα, γιατὶ μὲ πικραίνεις, δὲν ἔχω κι' ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ παρηγοριά; Ἀχάριστη εἶσαι σύ, ποὺ δὲν καταλαβαίνεις τὸ αἴσθημά μου...

Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ζηλεύῃς, σοῦ τὸ εἶπα. Ἡσύχασε καὶ μὴ μὲ πικραίνεις μὲ τὶς ἄδικες ὑποψίες σου. Σὲ συγχωρῶ γιατὶ ὑποφέρεις, φτωχή μου Μαριάννα.

Χαῖρε

Ἱππότης ντὲ Σαμιγὺ

***

Ὁ ἴδιος πρὸς τὴν ἰδίαν.

Γλυκειά μου Μαριάννα, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω μιὰ καλὴ εἴδησι. Σὲ λίγες μέρες θὰ βρίσκωμαι κοντά σου καὶ θὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Θ' ἀκούσῃς ἀπὸ τὸ στόμα μου λόγια παράφορα ἀγάπης καὶ λατρείας. Περίμενέ με, Μαριάννα, βασίλισσά μου. Χαῖρε!

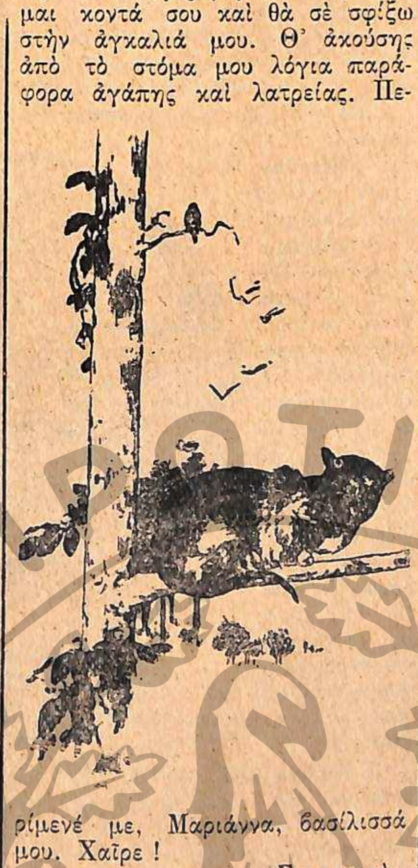

Σαμιγὺ

***

Ἡ μαρκησία ντὲ Σατελὲ πρὸς τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν-Λαμπέρ.

Ἡ δυσπιστία ποὺ μοῦ ἐνέπνεε ὁ χαρακτῆρας σας, δὲν μὲ προφύλαξε ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ κυβερνήσω τὴν καρδιά μου. Μὲ κατακτήσατε καὶ βρίσκω περιττὴ τὴν ὑποκρισία.

Ἐντούτοις νοιώθω μιὰ παράξενη ἀνησυχία... Ἐσεῖς δὲν ξέρετε ν' ἀγαπᾶτε. Δὲν παραπονιοῦμαι, ἀλλὰ ξέρω πὼς ἡ γυναῖκα σᾶς ἀρέσει σὰν ἕνα παιχνιδάκι, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε ὅ,τι θέλετε... Σὰν μιὰ κούκλα! Εἶμαι βεβαία ὅτι σήμερα θὰ εἶσθε ὑπέρποτε εὔθυμος καὶ πνευματώδης καὶ δὲν θὰ συλλογίζεσθε καθόλου τὴν ξενητεμένη σας... Τί θὰ γίνω; Θέλω μιὰ μεγάλη ἀγάπη στὴ ζωή μου... Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν δώσετε... Εἶμαι κουρασμένη νὰ ὑποφέρω γιὰ σᾶς.. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ξεχάσω, μὰ εἶνε πειὰ πολὺ ἀργά... Αὐτὲς ἡ σκέψεις μὲ βασανίζουν διαρκῶς.

Μ' ἕνα χαρακτῆρα σὰν τὸν δικό σας δὲν πρέπει νὰ εἶμαι ἀπαιτητική, τὸ ξέρω.

Θὰ μοῦ γράφετε;... Φοβοῦμαι ὅτι θὰ λάβω τέσσερες γραμμοῦλες, τὶς ὁποῖες θὰ γράφετε μὲ κόπο... Ἄχ! σᾶς ξέρω καλά. Ἐλᾶτε στὸ Λονδῖνον νὰ μιλήσουμε... Τὸ γράμμα μου ἔχει ἀσυνέπειες. Μὰ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θέλω... Εἶμαι εὐτυχὴς καὶ δυστυχὴς ἐξ αἰτίας σας καί...ναὶ αὐτὸ θέλω, νὰ σᾶς ἰδῶ. Ἡ ζωή μου εἶνε ἀνυπόφορη μακρυά σας...

Ἐλᾶτε! Μὲ βασανίζει καὶ ἕνα ἄλλο τρομερὸ αἴσθημα... Ζηλεύω! Ξέρω τὶς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες καὶ τὶς περιπέτειες ποὺ εἴχατε στὴ ζωή σας. Ὅταν εἶσθε κοντά μου, εἶμαι ἡσυχότερη. Σᾶς περιμένω. Μόνο ἂν ἔλθετε θὰ πιστέψω πὼς τὸ αἴσθημα, ποὺ λέτε πὼς ἔχετε γιὰ μένα, εἶνε σοβαρό.

Κλαίρη

***

Ὁ ἱππότης ντὲ Μπουφλέρ, πρὸς τὴν κόμησσα ντὲ Σαμπρόν.

...Πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ, ἀδελφή μου; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μοῦ φαίνονται τώρα σὰν ξένοι. Ἐσένα ἔχω μόνο στὴν ψυχή μου... Ἐσὺ εἶσαι ἡ οἰκογένειά μου...Πλήττω διαρκῶς κι' ἡ ὧρες ποὺ περνοῦν χωρὶς ἐσένα μοῦ φαίνονται ἀτελείωτες. Ἤθελα νὰ γράψω καὶ στὸν φίλο μου Ἐδουάρδο, ἀλλὰ δὲν ἔχω διάθεσι γιὰ τίποτε. Σὲ σκέπτομαι διαρκῶς, γλυκειά μου!

...Αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμία νὰ σὲ ἰδῶ! Καὶ μετρῶ τὶς ὧρες ποὺ μὲ χωρίζουν ἀπὸ σένα.

Ἄφησέ με νὰ πιστεύω πὼς εἶμαι κάτι στὴ ζωή σου. Ὅταν ζωγραφίζεις, ὅταν διαβάζεις, ὅταν μελετᾷς, ὅταν γράφεις, θέλω νὰ μὲ σκέπτεσαι. Ἀκοῦς; Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν ξεχνάει...

Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τ' ἀφήσω ὅλα γιὰ σένα. Εἶμαι σκλάβος σου καὶ ἀδελφός σου... Περιμένω διαταγές.

Δικός σας

Ντὲ Μπουφλέρ»

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΕΙ ΞΥΛΟ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Πῶς γυρίζονται ἡ σκηνὲς καυγάδων στὸ στούντιο. Ἄγριες γρονθοπατινάδες ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Πῶς ἔσπασαν τέσσερα πλευρὰ τοῦ Ρίτσαρντ Ντίξ. Ὅπου ὁ Τομ Σάντσι χάνει ἔξη δόντια του. Πῶς οἱ σκηνοθέται προκαλοῦν τὸν ζῆλο τῶν κομπάρσων στὶς σκηνὲς πάλης.

ΕΠΙΣΤΡΕΨΑΤΕ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο κατασυγκεκινημένοι. Ἐπάνω στὴν ὀθόνη, στὰ μάτια σας μπροστά, διαδραματίσθηκε μιὰ ἀγρία σκηνὴ πάλης, μὲ γροθιές, ξυλιές, κλωτσιές, μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἔπεφταν κάτω νικημένοι καὶ μὲ ἄλλους ποὺ τοὺς πατοῦσαν στὸ στῆθος, μὲ σχισμένα ροῦχα, ἀναστατωμένα μαλλιά, βγαλμένα κολλάρα. Ὡστόσο, ὅταν σᾶς περάσει ἡ πρώτη ἐντύπωσις, καθόσαστε καὶ συλλογίζεστε:

— Ὤχ, ἀδελφέ, εἶνε ἀνάγκη νὰ παθαίνη κανεὶς παλμὸ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; Ἀπ' ὅ,τι εἶδα, τίποτε δὲν ἦταν ἀληθινό. Ἡ φοβερὴ ἐκείνη πάλη δὲν διεδραματίσθηκε στ' ἀλήθεια, ἀλλὰ ὀφείλεται σὲ μερικὰ ἐπιδέξια «τρὺκ» τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς.

Λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κάνετε λάθος. Ἡ πάλη, ὁ καυγᾶς ποὺ βλέπετε ἐπάνω στὴν ὀθόνη, μπορεῖ στὴν πραγματικότητα νὰ μὴν ἔχη τὶς αὐτὲς τραγικὲς συνέπειες ποὺ μᾶς παρουσιάζουν στὴν ταινία. Εἶνε ὅμως κινηματογραφημένη ἀπολύτως ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα συμβαίνει, ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ἔχει πέσει χάμω ἀναίσθητος ὕστερα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ γρονθοπατινάδα, νὰ εἶνε στ' ἀλήθεια λιποθυμισμένος καὶ νὰ χρειάζεται μετὰ τὸ «γύρισμα» τῆς σκηνῆς, ἰατρικὴ περίθαλψι στὸ ἰατρεῖο τοῦ στούντιο.

Γιὰ νὰ σᾶς δώσουμε ἕνα παράδειγμα, φθάνει νὰ σᾶς ἀναφέρουμε ὅτι στὴν ταινία «Τὸ κοσμικὸ κορίτσι», ὁ Τζίμμυ Ντιοὺν ποὺ ἔπαιζε τὸ ρόλο ἑνὸς πυγμάχου, δέχτηκε σὲ μιὰ σκηνὴ πυγμαχίας, κατὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, ἕνα τόσο φοβερὸ χτύπημα στὸ στῆθος, ὥστε τοῦ προκάλεσε μιὰ δυνατὴ αἱμόπτυσι. Τὸ γύρισμα τῆς ταινίας διεκόπη γιὰ πολλὲς ἡμέρες, καὶ ἐπὶ πολὺν καιρὸ οἱ γιατροὶ φοβόντουσαν ὅτι ὁ νεαρὸς πρωταγωνιστὴς εἶχε πάθει σοβαρὲς βλάβες στὰ ἀναπνευστικά του ὄργανα.

Ἐπίσης καὶ ὁ Τζίμμυ Κάνιεϋ, στὴν ταινία «Οἱ νικηταὶ τὰ παίρνουν ὅλα», ἐπάλαιψε στ' ἀλήθεια μὲ δύο ἐξ ἐπαγγέλματος πυγμάχους, τὸν Χάρβεϋ Πῆρυ καὶ τὸν Τζόε Ρίβερς. Καί, ναὶ μὲν δὲν χτυπήθηκε σοβαρά, ὅπως ὁ Ντιούν, ἀλλὰ δὲν ἦταν πειὰ σὲ θέσι νὰ ἐξακολουθήση νὰ παίζη μετὰ τὴ σκηνὴ τῆς πυγμαχίας, ἡ δὲ κυρία Κάνιεϋ ξενύχτησε παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ συζύγου της γιὰ νὰ τοῦ βάζη κομπρέσσες στὰ μωλωπισμένα μέλη του.

* * *

Καμμιὰ φορά, ἡ συνέπειες εἶνε ἀκόμη σοβαρώτερες. Ἔτσι, στὴν ταινία «Νὸκ-Ἄουτ», ὁ πυγμάχος Τζὰκ Ρενὼ γρονθοκόπησε τόσον ἄγρια τὸν κινηματογραφικὸν ἀστέρα Ρίτσαρντ Ντίξ, ὥστε τοῦ ἔσπασε τέσσερα πλευρά, τοῦ ἔβγαλε τὸ χέρι καὶ τοῦ ἄνοιξε τὰ χείλη, τὰ ὁποῖα χρειάστηκε κατόπι νὰ ραφθοῦν σὲ τέσσερα μέρη γιὰ ν' ἀνακτήσουν τὸ φυσιολογικό τους σχῆμα.

Στὴν ταινία «Τὸ φῶς τῶν δυτικῶν ἄστρων», ὁ Ντὶκ Ἄρλεν μετεφέρθη ἀναίσθητος ἀπὸ τὴ σκηνή, ὕστερα ἀπὸ μιὰ κινηματογραφικὴ πάλη, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνοιγμένο σὲ δυὸ μεριές.

Τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ χειρότερα ἀκόμα πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, ὅταν δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐπινοηθεῖ τὰ διάφορα «τρὺκ» ποὺ χρησιμοποιοῦνται σήμερα στὸν κινηματογράφο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιὰ νὰ φανῆ μιὰ πάλη ἀληθινή, ἔπρεπε ἁπλούστατα νὰ εἶνε ἀληθινή. Ἔτσι, σὲ μιὰ ταινία, ὁ Τὸμ Σάντσι καὶ ὁ Οὐΐλλιαμ Ντέσμοντ ἔκαναν ἕνα τόσο φυσικὸ καυγᾶ μεταξύ τους, ὥστε ὁ Ντέσμοντ ἔσπασε ἔξη δόντια τοῦ Σάντσι καὶ τὸ ἕνα του χέρι.

Μὰ κι' ὁ Ντέσμοντ ἔπαθε πολλὲς κακώσεις καὶ χρειάστηκε νὰ περάσουν πολλὲς ἑβδομάδες προτοῦ συνέλθουν οἱ δυὸ παλαισταί.

Ὁ Φρὲντ Κόλερ, ἕνας ἄλλος παλαιστὴς τοῦ κινηματογράφου, ὁ ὁποῖος ἔχει γυρίσει περισσότερες σκηνὲς πάλης ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον συνάδελφό του τοῦ Χόλλυγουντ, μπορεῖ νὰ ἐπιδείξη στὸ πρόσωπό του, στὸ κεφάλι του καὶ στὸ σῶμα του τριανταδύο ἐνδόξους οὐλές, τὶς ὁποῖες ἀπέκτησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς δράσεώς του. Κάποτε μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁμηρικὴ κινηματογραφικὴ πάλη, ἀναγκάστηκε νὰ μείνη ἐπὶ τρεῖς μῆνες στὸ νοσοκομεῖο, ὁ ἴδιος δὲ ὑπολογίζει ὅτι ἐν συνόλῳ ἔχει περάσει δυὸ χρόνια τῆς ζωῆς του σὲ κλινικὲς καὶ νοσοκομεῖα, γιὰ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὰ τραύματα ποὺ ἔλαβε κατὰ τὸ γύρισμα διαφόρων ταινιῶν.

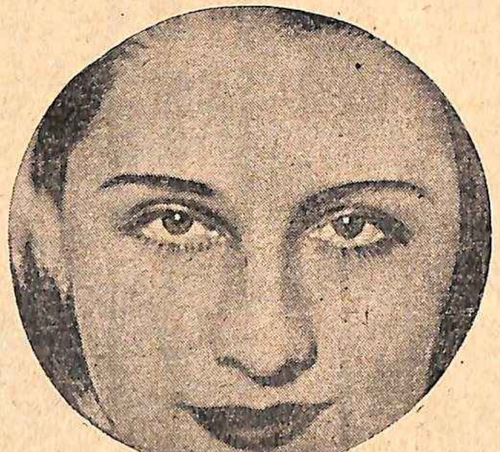

Ἡ Νόρμα Σῆρερ.

Ἡ ἀλήθεια μολαταῦτα εἶνε ὅτι συχνά, γιὰ τὶς σκηνὲς αὐτές, χρησιμοποιοῦνται ἀντικατασταται τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Ὁ πρωταγωνιστὴς μιᾶς ταινίας εἶνε πολύτιμος γιὰ τὴν ἑταιρεία καί, ἂν συμβεῖ νὰ πληγωθῆ ἢ νὰ χτυπηθῆ σοβαρὰ κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς, ἡ ἑταιρεία κινδυνεύει νὰ χάση ἑκατοντάδες χιλιάδων δολλαρίων ἀπὸ τὴν ἀναβολὴ τῆς παραγωγῆς. Οἱ ἀντικαταστάται λοιπὸν τῶν πρωταγωνιστῶν ἔχουν εἰδικευθεῖ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος καὶ εἶνε ἄξιοι νὰ μιμηθοῦν μὲ ἀξιοθαύμαστη ἀληθοφάνεια μιὰ σκηνὴ πάλης ἢ πυγμαχίας, ἡ ὁποία ἂν παιζόταν μὲ τὴν ἴδια φυσικότητα ἀπὸ ἕναν ἀδαῆ, θὰ τὸν ἔρριχνε γιὰ μέρες στὸ κρεββάτι.

Συχνά, γιὰ νὰ ἐξάψη τὸν ζῆλο τῶν κομπάρσων ποὺ πρόκειται νὰ παίξουν στὴ θέσι τῶν πραγματικῶν πρωταγωνιστῶν, ὁ σκηνοθέτης τοὺς ὑπόσχεται μεγαλείτερη ἀμοιβή. Κατὰ τὴν τελευταία ταινία τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ καὶ τοῦ Οὐΐλλιαμ Μπόϋντ, οἱ δυὸ κομπάρσοι ποὺ θὰ τοὺς ἀντικαθιστοῦσαν, ἐκλήθησαν ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Κάρεβε.

— Ἀκοῦστε, παιδιά, εἶπε ὁ Κάρεβε. Θέλουμε νὰ παραστήσουμε μιὰ πάλη ποὺ νὰ εἶνε ἀληθινή. Ἂν τὴν κάνετε ἀληθινή, θὰ ματώσουν μύτες καὶ θὰ μαυρίσουν μάτια, ἀλλὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἐκεῖνο ποὺ θέλω. Ἔδωσα ἐντολὴ νὰ βγάλουν γιὰ τὸν καθένα σας ἀπὸ ἕνα τσὲκ ἑκατὸ δολλαρίων παραπάνω ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἀμοιβή σας, φθάνει νὰ φανῆτε ἀντάξιοι. Λοιπόν, σᾶς θέλω!

Οἱ δύο κομπάρσοι δὲν χρειαζόντουσαν νὰ τοὺς πῆ περισσότερα. Τὰ ἑκατὸ δολλάρια τοὺς ἄναψαν τέτοια φωτιά, ὥστε πιάστηκαν χέρια μὲ χέρια καὶ στὸ τέλος, ὅποιος παρακολουθοῦσε τὴ σχετικὴ σκηνή, θὰ ἐνόμιζε ὅτι δυὸ θανάσιμοι ἐχθροὶ ἐμάχοντο μεταξύ τους γιὰ ζωὴ καὶ γιὰ θάνατο. Ὁ Κάρεβε ὅμως ἔτριβε τὰ χέρια του ἐνθουσιασμένος.

Σὲ καυγάδες ποὺ λαμβάνουν χώρα μέσα σὲ ταβέρνες, καὶ γενικὰ σὲ σκηνὲς ποὺ χρειάζονται πολλὰ πρόσωπα, προσλαμβάνονται κατὰ προτίμησιν διάφοροι πρώην πυγμάχοι, οἱ ὁποῖοι φιλοτιμοῦνται νὰ δείξουν ὅτι κάτι ἀξίζουν ἀκόμη, εἰς βάρος τῶν ἄλλων συναδέλφων τους. Μιὰ τέτοια φοβερὴ πάλη διαδραματίσθηκε σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας «Ὁ κύριός της». Στὴ σκηνὴ αὐτὴ ἔλαβαν μέρος πενῆντα πρόσωπα καὶ ὅταν ὥρχισε ὁ τσακωμός, ἔπαιζαν ὅλοι τους μὲ τέτοια φυσικότητα, ὥστε ὁ σκηνοθέτης, οἱ φωτογράφοι καὶ οἱ μηχανικοὶ φοβήθηκαν πὼς στὸ τέλος τῆς σκηνῆς οὔτε οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς διαπληκτιζομένους δὲν θὰ ἔβγαιναν ζωντανοί!...

* * *

Σήμερα στὸ Χόλλυγουντ εἶνε συγκεντρωμένοι οἱ περισσότεροι πρώην πυγμάχοι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ δουλειὰ δὲν τοὺς λείπει. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ πρωτοπαλαισταί, ἀλλὰ αὐτοὶ σπανίως χρησιμοποιοῦνται, γιατὶ οἱ κανόνες τῆς κινηματογραφικῆς πυγμαχίας εἶνε τελείως διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς πραγματικῆς. Πολλοὶ ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ἐργάζονται ὡς ἐκγυμνασταὶ τῶν ἀστέρων, ὅπως π.χ. ὁ Χάρβεϋ Πῆρυ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ ἐκγυμνάση τὸν Τζίμμυ Κάνιεϋ γιὰ τὴν ταινία «Οἱ νικηταὶ τὰ παίρνουν ὅλα», καὶ ὁ ὁποῖος ἔπαιξε τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου του σ' αὐτὴ τὴν ταινία.

— Μὴ νομίζετε ὅτι εἶνε εὐχάριστο νὰ παλεύη κανεὶς σὲ κινηματογραφικὲς σκηνές, ἐδήλωσε ὁ παλαίμαχος πυγμάχος. Φυσικά, ἡ πάλες ποὺ βλέπουμε στὸν κινηματογράφο, στὴν πραγματικότητα δὲν εἶνε τόσο ἄγριες ὅσο φαίνονται στὴν ὀθόνη, γιατὶ ἂν συνέβαινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε γεμάτα ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τὶς θεωρήση ὅτι εἶνε παιγνιδάκι γιὰ παιδιά.

* * *

Καμμιὰ φορὰ συμβαίνει ὥστε ἡ ὑπόθεσις τῆς ταινίας νὰ ἀπαιτῆ, ἕνας ἄνδρας νὰ δείρη μιὰ γυναῖκα. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ πρωταγωνιστὴς θὰ κατεβάση τὸ χέρι του ἐναντίον τῆς ὡραίας συναδέλφου του, μὲ ὅλη τὴν δυνατὴ ἁβρότητα, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε θὰ χρειαστῆ νὰ τὸ κατεβάση. Ἔτσι, στὴν ταινία «Κοκκινομαλλοῦσες» εἶνε μιὰ σκηνή, στὴν ὁποία ὁ πρωταγωνιστὴς Τσέστερ Μόρρις δίνει ἕνα δυνατὸ μπάτσο στὸ μάγουλο τῆς τρυφερῆς Τζὰν Χάρλοου. Ὡσότου ὅμως νὰ γυριστῆ τελειωτικὰ ἡ σκηνὴ αὐτή, ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν ἐπαναλάβουν τρεῖς φορὲς καὶ στὸ τέλος τὸ μάγουλο τῆς δυστυχισμένης πρωταγωνίστριας εἶχε πάθει τέτοια φλόγωσι, ὥστε ὑποχρεώθηκε νὰ τοῦ βάλη κομπρέσσες μὲ πάγο γιὰ νὰ τὸ ξεφλογίση.

Ὁ ἴδιος ὁ Τσέστερ Μόρρις, σὲ μιὰ ἄλλη ταινία, στὴν ὁποίαν ἔπαιζε μαζὺ μὲ τὴν Μπίλλυ Ντόβ, τὴν ἔρριξε χάμω μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε ἡ ὡραία ἠθοποιὸς ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες ἐπονοῦσε σὲ ὅλο της τὸ σῶμα.

Σὲ μιὰ ἄλλη ταινία, ὁ ἱπποτικὸς Κόνραντ Νάγκελ ἐπρόκειτο νὰ δώση μιὰ γροθιὰ στὸ πρόσωπο τῆς Ζενεβιὲβ Τομπίν, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ εἶχε φάει προηγουμένως ἕνα μπάτσο. Ἡ πρώτη σκηνὴ ἐπανελήφθη πολλὲς φορὲς καὶ στὸ τέλος τὸ μάγουλο τοῦ Νάγκελ εἶχε κοκκινήσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὁ εὐγενὴς ἠθοποιὸς ξέχασε τὴν ἱπποτικότητά του καὶ ἔδωσε μιὰ γροθιὰ στὸ πρόσωπο τῆς συναδέλφου του, σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς πυγμαχικῆς τέχνης.

Στὶς ταινίες ὅμως «Ἰδιωτικὴ Ζωὴ» καὶ «Μὶν καὶ Μπίλλ», ἡ πρωταγωνίστριες ἔβγαλαν τὸ ἄχτι τους. Στὴν πρώτη ταινία ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ καὶ ἡ Νόρμα Σῆρερ ἔπαιζαν ἕνα συζυγικὸ καυγᾶ. Ὁ Μοντγκόμερυ συγκρατοῦσε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὴ φυσικὴ δύναμί του, προσπαθῶντας νὰ μὴν κάνη τὴ συνάδελφό του νὰ πονέση. Ἡ Νόρμα Σῆρερ ὅμως δὲν εἶχε ὑπολογίσει καλὰ τὴ δύναμι τοῦ δικοῦ της χεριοῦ, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔσπρωξε τὸν Μοντγκόμερυ μὲ τέτοια φόρα, ὥστε τὸν ἐπέταξε χάμω, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἰδῆ πράσινα καὶ κόκκινα μπροστά του.

Ἐπίσης στὴν ταινία «Μὶν καὶ Μπίλλ» ἡ Μαρὶ Ντρέσσλερ δείχτηκε τόσο ἄγρια ἐναντίον τοῦ συναδέλφου της Γουῶλλας Μπῆρυ, ὥστε ὁ τελευταῖος ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐπαναληφθῆ μιὰ παρομοία σκηνὴ σὲ ἄλλη ταινία.

Λοιπόν, μέλλοντες ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου, ἔχετε καὶ αὐτὰ ὑπ' ὄψιν σας!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ — ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΠΑΓΙΥ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΥΠΟΣ, χωσμένος στὸ βάθος τῆς σούστας μὲ τὴν ὁποία γύριζε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, στὸ κτῆμα του, ὁ γέρο Ἠλίας Μάκλ, σκεφτόταν ὅτι τώρα πειὰ ἦταν μόνος κι' ἔρημος σὰν τὸ ἀστραποκαμμένο δέντρο στὸν κάμπο.

Στὸ θλιβερὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο δειλινό, ὁ δυνατὸς πόνος του τὸν βασάνιζε φριχτά. Τοῦ σπάραζε τὰ σωθικά.

Ἡ γρηὰ γυναῖκα του δὲν ὑπῆρχε πειὰ στὴ ζωή. Τὴν εἶχε πάρει ὁ μαῦρος θάνατος, τὴν ὥρα ποὺ ἡ συντροφιά της ἦταν γιὰ τὸν γέρο Ἠλία περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἀπαραίτητη.

Μὰ τὴν εἶχε ἀγαπήσει τάχα ποτέ; Αὐτὸ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρη. Οὔτε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀκόμα.

Ἡ στυγνὴ πραγματικότης ἦταν ὅτι, τώρα πειά, ἕνας δεσμὸς πενῆντα χρόνων εἶχε σπάσει κι' ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ὕπαρξι τοῦ γέρο Ἠλία ἦταν θαμμένο κάτω ἀπὸ τὴν κρουσταλλιασμένη γῆ...

Ὁ γέρο Ἠλίας συλλογιζόταν τὴν οἰκογένειά του.

Ὁ γυιός του, σαραντάρης, μὲ μεγάλα στρατιωτικὰ μουστάκια ἦταν τελωνοφύλακας. Καθόταν τώρα δεξιά του στὴ σούστα. Ἐνῶ ἀριστερά του καθόταν ἡ χλωμὴ καὶ ντροπαλὴ κόρη του, μὲ τὰ μυωπικά της μάτια, ποὺ ἦταν δασκάλα στὴν πόλι.

Κοντά τους ὁ γέρο Ἠλίας ντρεπόταν. Αὐτοὶ ἦσαν πειὰ ἄνθρωποι τῆς πολιτείας, ἀρχοντομαθημένοι, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε μείνει ἕνας ἄξεστος χωριάτης.

* * *

Τὸ ἁμάξι ἔτρεχε γρήγορα ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς βοσκὲς καὶ τοὺς κάμπους ἐπάνω στὸν νεοχαραγμένο δρόμο.

Ὅλα τριγύρω εἶχαν σκεπαστεῖ ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ στὸ βάθος ἕνα δάσος ἀπὸ βελανιδιὲς στένευε τὸν ὁρίζοντα καὶ σκέπαζε μὲ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων τοῦ φαράγγια τρισκότεινα κι' ἀπότομες χαράδρες...

— Μὴ ξεζέψεις! εἶπε ὁ τελωνοφύλακας στὸν ὑπηρέτη μόλις ἔφτασαν στὸ κτῆμα. Ἐγὼ καὶ ἡ Λουΐζα, πρέπει νὰ ξαναφύγουμε σὲ μιὰν ὥρα.

— Τόσο γρήγορα; ψιθύρισε μὲ λύπη ὁ γέρο Ἠλίας.

— Τὸ τραῖνο δὲν περιμένει, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ τελωνοφύλακας.

Ὁ Ἠλίας Μάκλ δὲν ἀπάντησε. Καὶ μπῆκαν κι' οἱ τρεῖς μέσα στὸ σπίτι.

— Ἡ γρηὰ δὲν εἶνε πειὰ ἐδῶ, γιὰ νὰ μᾶς ψήση τὸν καφέ μας, ψιθύρισε κλαψιάρικα ὁ γέρος κι' ἄφησε ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμό.

Τὰ λόγια του ὅμως δὲν βρῆκαν ἀπάντησι. Καὶ τί ἀπάντησι θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν;

— Ἂς καθήσουμε! ξαναεῖπε.

Τὸν εἶχε κυριεύσει ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ μεγάλη στοργή. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ ἑνώση κάπως τὸν ἑαυτό του μ' ἐκείνους ποὺ θὰ τὸν διακονίζανε ἐπάνω στὴ γῆ.

Ἔξαφνα, συγκέντρωσε τὶς σκέψεις του καὶ μίλησε γιὰ τὸ μέλλον.

— Τί θὰ κάνω τώρα μὲ τὰ ἑβδομῆντα χρόνια μου; Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ δουλέψω. Ὅταν ζοῦσε ἡ μακαρίτισσα μὲ βοηθοῦσε καὶ τὰ πράγματα πήγαιναν καλά. Τώρα ὅμως, τί θὰ κάνω;

Ἡ δασκάλα, σκυμμένη σκούπιζε τὸ βρεμμένο φόρεμά της. Κι' ὁ ἀδελφός της, ἀφοῦ εἶδε ὅτι ἐκείνη δὲν εἶχε διάθεσι νὰ μιλήση, εἶπε στὸν πατέρα του:

— Πάρε ἕναν ἐπιστάτη.

— Νὰ πάρω ἐπιστάτη! φώναξε ὁ γέρος. Μά, αὐτός, θὰ μοῦ καταστρέψη τὰ χωράφια μου καὶ θ' ἀφήση νὰ ψοφήσουν τὰ ζῶα μου. Λέτε, νὰ πάρω ἕναν ἐπιστάτη, γιὰ νὰ μοῦ κλέβη τὴν παρᾶ μου; Ὄχι! Ποτέ, δὲν θὰ μπάσω στὰ γεράματά μου ξένο στὸ σπίτι μου!

— Τότε; Τί θὰ γίνη λοιπόν; ρώτησε ὁ τελωνοφύλακας.

Ὁ γέρος δὲν ἀπάντησε τίποτε κι' ἔμεινε σιωπηλός.

Ἡ ὥρα περνοῦσε ἀργά, βαρειά, καταθλιπτικά... Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ γέρο Ἠλίας γύρισε καὶ εἶπε δειλὰ στὸν γυιό του:

— Δὲν θὰ μποροῦσες τάχα ν' ἀφήσης τὴ δουλειά σου; Δὲν κερδίζεις δὰ καὶ τόσα πολλὰ ἐκεῖ κάτου... Ἂν ἔρθεις ἐδῶ, θὰ ἔχης τὸ σπίτι του, τὰ ζῶα σου, τὰ χωράφια σου... Θὰ ἔχης περιουσία ἐδῶ καὶ καλὴ δουλειά...

— Κι' ἡ σύνταξί μου; εἶπε ὁ γυιός του. Δὲν δούλευα βέβαια ὡς τώρα γιὰ νὰ τὴν χάσω. Στὰ γεράματά μου θὰ εἶμαι συνταξιοῦχος. Πρᾶγμα, ποὺ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσες καὶ σύ.

— Μ' ἀρέσει καλύτερα νὰ εἶμαι ὅ,τι εἶμαι, ἀπάντησε ὁ γέρο Ἠλίας θυμωμένος.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ψιθύρισε ἡ δασκάλα. Εἶνε τόσο λίγοι οἱ ἄνθρωποι οἱ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τύχη τους!...

Ὁ πατέρας της δὲν τὴν ἄκουσε, γιατὶ εἶχε πέσει σὲ βαθειὰ συλλογή. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν ἐπάνω στὸ γεροντικὸ μπαστοῦνι. Κύτταζε τὴν φωτιά. Μέσα στὰ χοροπηδήματά της τοῦ φάνηκε πὼς ἔβλεπε κάποιο θλιβερὸ δρᾶμα.

— Τότε, ρώτησε, ὅταν πεθάνω, θὰ τὰ πουλήσετε ὅλα;

Ὁ τελωνοφύλακας σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Θὰ τὰ πουλήσετε ὅλα; ξαναρώτησε ὁ γέρος.

Καὶ μὲ σιγανὴ φωνή, κυττάζοντας τὴν φωτιά, ἐξακολούθησε:

— Κι' ὅμως... Ὁ προπάππος μου, ὁ Αὔγουστος Μάκλ, εἶχε ἕνα χωραφάκι ἀπὸ εἴκοσι στρέμματα. Ὅταν ἔφθασε στὰ ἑξῆντα του χρόνια εἶχε σαράντα στρέμματα χωράφια. Ὁ παπποῦς μου ὁ Ὀνήσιμος Μάκλ, ἀγόρασε τὰ τρία χωράφια ποὺ εἶνε κοντὰ στὸ δάσος.... Ὁ πατέρας μου, ὁ Κύριλλος, διώρθωσε τὸ σπίτι κι' ἀγόρασε τὸν λόφο. Ἡ μητέρα σας κι' ἐγώ, ἀγοράσαμε ἕναν σωρὸ χτήματα ἀπὸ τοὺς γείτονας.... Σὲ εἴκοσι χρόνια, τὰ παιδιά μου, ἂν ἤθελαν, θὰ ἦσαν ἀφεντάδες τοῦ χωριοῦ!

Κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ ὑπηρέτης καθισμένος σὲ μιὰν ἄκρη παρακολουθοῦσε μὲ ἔκπληξι καὶ θαυμασμὸ τὴν συζήτησι.

— Ἄχ, ναί....ἐξακολούθησε ὁ γέρος, θὰ τὰ πουλήσετε ὅλα. Ὅλα! Ὅλα θὰ χαθοῦν κομμάτι-κομμάτι! Θὰ σᾶς βαστάξη ὅμως ἡ καρδιὰ νὰ τὸ κάνετε αὐτό; Νὰ πουλήσετε τὴν κληρονομία σας;

Καὶ σὰν ἡ λέξις αὐτή, ἡ ὁποία ἔξαφνα τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό, νὰ φανέρωνε ὅλη του τὴν ἀγωνία καὶ ὅλο του τὸν πόνο, ξανάπε θρηνητικά:

— Τὴν κληρονομία!.... Τὴν κληρονομία!

* * *

Ὅταν τὰ παιδιά του τὸν ἄφησαν μόνο, ὁ Ἠλίας Μάκλ, βγῆκε ὡς τὴν πόρτα.

Εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ νυχτώνη. Τὸ χιόνι ἔπεφτε σὲ χοντρὲς νιφάδες.

Ὁ γέρος κατέβηκε στὴν αὐλή. Βάδιζε ἀργὰ καὶ κουρασμένα ἀκουμπῶντας στὸ ραβδί του.

Ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ σπιτιοῦ του, κυττάζοντας πέρα τὰ χωράφια του, τὰ πλούτη του, τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόπου τοῦ δικοῦ του καὶ τῶν προγόνων του.

Κι' ἀφοῦ ἱκανοποίησε ἀρκετὰ τὴν ψυχή του μ' αὐτὸ τὸν περίπατο, γύρισε σπίτι του καί, μὲ μιὰ ἀφάνταστη ἠρεμία, ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα γερὸ σχοινί...

Κατόπιν φόρεσε τὸν σκοῦφο του, πῆρε τὸ μπαστοῦνι του καὶ βγῆκε πάλι ἔξω.

Μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ προσεκτικὸ πήγαινε πρὸς τὸ δάσος.

Ἡ ἀπόστασις δὲν ἦταν παρὰ ὀλίγα μέτρα. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ περάση ἀπὸ χωράφι σὲ χωράφι, νὰ πηδήση χαντάκια καὶ φράχτες καὶ ν' ἀποφύγη ἕναν σωρὸ λάκκους.

Προχωροῦσε στενάζοντας. Μόλις καὶ στεκότανε στὰ κουρασμένα του πόδια.

Ἡ ἄσπρες σιλουέττες τῶν δέντρων μεγάλωναν, σιγά-σιγά, περισσότερο.

Ἦταν ἕνα βράδυ σκοτεινὸ καὶ παγωμένο, καὶ μόνον τ' ἄγρια βογγητὰ τοῦ ἀγέρα ἀκουγόντουσαν στὴν ἀπέραντη ἐρημιά.

Ὅταν ὁ γέρο Ἠλίας ἔφτασε στὸ πρῶτο δέντρο, στέναξε βαρειά. Ἔννοιωθε στὰ μάτια του μιὰ βαρειὰ κούρασι καὶ μόλις μποροῦσε νὰ σέρνη τὰ πόδια του. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ γύρω δέντρα. Ξεχώρισε μιὰ ψηλὴ καὶ γηραλέα δρῦ, ποὺ εἶχε ἕνα χοντρὸ κλαδὶ ἀρκετὰ ψηλά.

Πλησίασε μὲ τὸ σχοινὶ στὸ χέρι γιὰ νὰ περάση ἀπὸ ἐκεῖ τὴν θηλειὰ ποὺ θὰ τὸν γλύτωνε ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς ἀγωνίες.

Καθὼς πετοῦσε ὅμως τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ, γλύστρησε σὲ μιὰ σπασμένη ρίζα καὶ ἔπεσε γονατιστός.

Προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, μὰ ξαναγλύστρησε καὶ σωριάστηκε βαρὺς στὸ μαλακὸ στρῶμα, ποὺ εἶχε στρώσει τὸ χιόνι.

Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ κούρασί του, ὥστε, ξαπλωμένος ὅπως ἦταν, ἔννοιωσε μιὰν ἄπειρη καὶ γλυκειὰ ἀνακούφισι. Κι' ὅπως εἶχε κλείσει τὰ μάτια γιὰ νὰ τὴν ἀπολαύση καλύτερα, δὲν βρῆκε πειὰ ψυχικὴ δύναμι νὰ τὰ ξανανοίξη...

. . . .

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα, ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, τὸν βρῆκαν νεκρὸ ἐπάνω στὸ χιόνι, μὲ τὸ σχοινὶ στὸ χέρι.

Κι' οἱ χωρικοὶ διηγοῦνται ἀκόμα, τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ἠλία Μάκλ, τοῦ «γεροφιλάργυρου, ποὺ μόλις, ὁ ἀθεόφοβος, ἔθαψε τὴν γυναῖκα του, πῆγε νὰ στήση παγίδες στὸ δάσος...»

ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΚΕΣ ΜΑΣ ΧΩΡΕΣ

ΜΠΡΟΥΛΚΑ, Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΛΒΑΝΟΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΑΠΑΓΩΓΕΥΣ ΩΡΑΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Πῶς διηγεῖται τὴν ἁρπαγή της ἡ ὡραία καὶ γενναία Ἀλβανοποῦλα, Στάνισκα, ἡ ὁποία σκότωσε τὸν φοβερὸ λήσταρχο).

ΣΤΟ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀλβανίας, στὶς ἄγριες καὶ ἀπόκρυφες πλαγιὲς τῶν βουνῶν της, ζοῦν φοβερὲς συμμορίες ληστῶν, ποὺ σπάνια κατορθώνει νὰ τὶς συλλάβῃ ἡ ἀνοργάνωτη ἀκόμη ἀλβανικὴ ἀστυνομία.

Οἱ λησταὶ αὐτοὶ εἶνε ὁ τρόμος κι' ὁ φόβος τῶν ποιμενικῶν πληθυσμῶν ποὺ βόσκουν τὰ κοπάδια τους γύρω στὶς λίμνες καὶ στὰ ποτάμια, γιατὶ κάθε τόσο ἐνεργοῦν ἐπιδρομὲς ἐναντίον τους, ρημάζοντάς τους κυριολεκτικῶς τὰ κοπάδια.

Ἕνας ἀπ' τοὺς ληστὰς αὐτούς, ὁ πιὸ τρομερὸς καὶ ὁ πιὸ διαβόητος ἦταν ὁ Μπρούλκα. Καὶ μόνο τ' ὄνομά του ἔκανε τοὺς χωριάτες ν' ἀνατριχιάζουν ἀπὸ φόβο, κι' ἡ γυναῖκες, ὅταν τὸ πρόφεραν, σταυροκοπιόντουσαν. Γιατὶ ὁ Μπρούλκα καὶ τὰ δέκα παλληκάρια του δὲν πλιατσικολογοῦσαν μονάχα, καὶ δὲν ἀνάγκαζαν κάθε τόσο μὲ διάφορους τρόπους τοὺς πλουσίους Ἀλβανοὺς τσεληγκάδες, νὰ τοὺς πληρώσουν βαρύτατα λύτρα, μὰ ἔκαναν καὶ κάτι πολὺ φοβερώτερο: ἔκλεβαν γυναῖκες.

Ἡ συμμορία τοῦ Μπρούλκα δὲν εἶχε γνωστὸ κρησφύγετο. Πότε βρισκόταν στὶς πιὸ ψηλὲς κορυφὲς τῶν βουνῶν, πότε στὶς περιοχὲς τῶν λιμνῶν καὶ πότε κατέβαινε στοὺς κάμπους καὶ στ' ἀκρογιάλια τῆς Ἀδριατικῆς. Μὰ ἀπ' ὅπου καὶ ἂν περνοῦσαν οἱ φοβεροὶ λησταί, γινόταν αἰσθητὴ ἡ παρουσία τους, οἱ κάτοικοι ἔτρεχαν ἀλαλιασμένοι, φωνάζοντας: «Φάνηκε ὁ Μπρούλκα!»

Ὡστόσο, μιὰ μέρα, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὁ Μπρούλκα πλήρωσε μὲ τὴν ζωή του τὶς ἁμαρτίες του. Τὸν σκότωσε μιὰ νεαρὴ χωριάτισα, ἡ ὤμορφη Στάνισκα, τὴν ὁποίαν ὁ λήσταρχος εἶχε κλέψει ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἡ περιπέτεια τοῦ φόνου αὐτοῦ, ποὺ γλύτωσε τὴν Ἀλβανία ἀπὸ μιὰ φοβερὴ πληγή, εἶνε δραματικωτάτη, καὶ νὰ πῶς τὴν διηγεῖται ἡ ἴδια ἡ Στάνισκα.

• • •

«Φύλαγα, λέγει, τὰ ἑκατὸ δέκα πρόβατα τοῦ πατέρα μου, κοντὰ στὴ μικρὴ λίμνη τοῦ Ὄσβο, ὅταν, ἔξαφνα, ἀπὸ ἕνα κοντινὸ δάσος, εἶδα νὰ προβάλουν καμμιὰ δεκαριὰ ἀπαίσιοι μαυροντυμένοι ἄνθρωποι ποὺ ὥρμησαν ἀμέσως ἐναντίον μου. Ἦταν ὁ Μπρούλκα καὶ οἱ συμμορίτες του. Μόλις τοὺς εἶδα τόσο τρόμαξα, ὥστε τὄβαλα στὰ πόδια, μὰ ὁ ἴδιος ὁ Μπρούλκα μὲ κυνήγησε καὶ ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα μ' ἔπιασε. Μοῦ ἔδεσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου, καὶ μὲ πέταξε σὰν ἕνα δέμα στὴ ράχη τοῦ μουλαριοῦ του.

— Ἂν σαλέψεις σ' ἔσφαξα! μοῦ φώναξε, τραβῶντας ἀπὸ τὴ ζώνη ἕνα τεράστιο μαχαῖρι.

Ἐντωμεταξὺ οἱ σύντροφοι τοῦ Μπρούλκα διάλεξαν ἀπὸ τὸ κοπάδι μου τὰ εἴκοσι πιὸ ὤμορφα πρόβατα, τὰ ἔδεσαν καὶ τὰ φόρτωσαν στὶς ράχες τῶν μουλαριῶν τους.

— Δρόμο! φώναξε τότε ὁ ἀρχηγός τους.

Οἱ λησταὶ ξαναπῆραν τὸν δρόμο τοῦ βουνοῦ. Ταξειδέψαμε ὅλη τὴ νύχτα. Ὕστερα σταματήσαμε σ' ἕνα ἀραιοφυτεμένο δάσος ὅπου ἦσαν στημένες μερικὲς σκηνὲς καμωμένες ἀπὸ πανιὰ μπαλωμένα. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σκηνὲς αὐτὲς βρισκόντουσαν πέντε γυναῖκες, τὰ τελευταῖα θύματα τοῦ Μπρούλκα. Ὅταν μὲ εἶδαν ἔβαλαν τὰ κλάμματα. Μοῦ εἶπαν ὅτι οἱ λησταὶ ἀφοῦ τὶς «ἐκακοποίησαν», ἤθελαν τώρα νὰ τὶς πουλήσουν σὲ ἄλλες συμμορίες. Ἔξω τὴν ὥρα ἐκείνη, οἱ συμμορίτες τὸ εἶχαν ρίξει στὸ φαγοπότι. Εἶχαν ψήσει ἕνα ἀπ' τὰ πρόβατά μου, καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν ὅλα τὰ καλὰ μέρη, πέταξαν σὲ μᾶς τ' ἀπομεινάδια. Μὰ εἴμαστε ὅλες τόσο πεινασμένες, ὥστε τὰ ξεκοκκαλίσαμε μέσα σὲ λίγα λεπτά. Μετὰ τὸ φαγοπότι, ὁ Μπρούλκα καὶ οἱ σύντροφοί του ἄρχισαν νὰ παίζουνε ζάρια. Μιὰ γυναῖκα μοῦ εἶπε τότε μὲ μάτια γεμάτα τρόμο:

— Μᾶς παίζουν στὰ ζάρια, γιὰ νὰ δοῦν ἔτσι ποιὸς θὰ πάρῃ ἀπόψε τὴν καθεμιά μας. Αὐτὸ γίνεται κάθε βράδυ!

Ὡστόσο ἐγώ, ὅπως μοῦ εἶπαν, τὴν πρώτη, τοὐλάχιστον, νύχτα, ἤμουν προωρισμένη γιὰ τὸν λήσταρχο, τὸν Μπρούλκα. Ἡ σκέψι αὐτὴ μ' ἔκανε ἔξω φρενῶν. Ὅσο πτοημένες, ὅσο ἐξουθενωμένες καὶ ἂν μοῦ φάνηκαν ἡ συντρόφισσές μου στὴν αἰχμαλωσία, τοὺς ἐπρότεινα ν' ἀντιτάξουμε ἀντίστασι.

— Ἂν ἀντισταθοῦμε, θὰ μᾶς σφάξουνε ὅλες, μοῦ ἀπάντησαν.

Μὰ ὅταν τοὺς εἶπα ὅτι ὅσο γιὰ μένα προτιμοῦσα τὸν θάνατο ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀτιμία, ἔκαναν κι' αὐτὲς θάρρος καὶ σκεφτήκαμε ἂν θὰ μπορούσαμε νὰ καταστρώσουμε κάποιο σχέδιο ἀντιστάσεως. Τί σχέδιο ὅμως; Καὶ ἂν καταστρώναμε κανένα, θὰ μᾶς ἐπέτρεπαν ἡ περιστάσεις νὰ τὸ πραγματοποιήσουμε; Ὅπως καὶ ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα, ἐγὼ ὡρκίστηκα νὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατά, νὰ παίξω στὴν ἀνάγκη καὶ τὴν ζωή μου, μὰ νὰ μὴν ἀφήσω νὰ μὲ προσβάλῃ ὁ ἀπαίσιος λήσταρχος...

• • •

Πέρασε λίγη ὥρα. Ἀπὸ τὴν ἡσυχία ποὺ ἐπικρατοῦσε καταλάβαμε ὅτι τὸ φαγοπότι τῶν ληστῶν εἶχε τελειώσει. Ἔξαφνα βήματα ἀκούστηκαν καὶ κάποιος πρόβαλε μπροστὰ στὴ σκηνή μας. Ἦταν ὁ Μπρούλκα. Μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μ' ἔσυρε ἔξω.

— Ἔλα νὰ πιῇς ἕνα ποτῆρι κρασί! μοῦ εἶπε, σπρώχνοντάς με μὲ βαναυσότητα.

Ὑπάκουσα δίχως νὰ πῶ λέξι. Τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχα πειὰ πάρει. Ὁ λήσταρχος μ' ἔβαλε καὶ κάθησα κοντά του, ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνή του. Καταγῆς ὑπῆρχαν ἀκόμη ἀποφάγια. Τὸ μάτι μου ἔπεσε σ' ἕνα μαχαῖρι μὲ γερὴ λαβή, μὲ λάμα κοντὴ μὰ σουβλερή, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Μπρούλκα ἔκοβε τὸ κρέας. Ἡ θέα τοῦ μαχαιριοῦ αὐτοῦ μὲ μαγνήτιζε. Τὄστελνε, λοιπὸν ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἀπελευθερωθῶ; Ἀπέφευγα ὡστόσο νὰ τὸ κυττάζω γιὰ νὰ μὴν προκαλέσω τὶς ὑπόνοιες τοῦ Μπρούλκα, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ μὲ εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ τὴ μέση καὶ μὲ φιλοῦσε γελῶντας. Κατέπνιξα τὴν ἀηδία μου γιὰ ν' ἀποκοιμίσω κάθε ὑποψία του, ἔκανα πῶς εὕρισκα εὐχαρίστησι στ' ἀγκαλιάσματά του. Κρυφά, ὡστόσο, κύτταζα τὸ μαχαῖρι καὶ ὁρμεμφύτως τὸ χέρι μου ἁπλωνόταν πρὸς αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ. Γύρω μας δὲν ὑπῆρχε κανένας. Μονάχα καμμιὰ εἰκοσαριὰ βήματα μακρυά, στὴ σκηνὴ ὅπου πρὶν λίγο βρισκόμουν, ἀκουγόντουσαν τὰ βογγητὰ τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποῖες προσπαθοῦσαν ν' ἀντισταθοῦν στὶς κτηνώδεις ἐπιθέσεις τῶν μεθυσμένων ληστῶν.

Σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθῇ ὁ Μπρούλκα, μετακινήθηκα καὶ πλησίασα τὸ μαχαῖρι. Τὸ ἔπιασα καὶ τὸ ἔκρυψα μέσ' στὸ χέρι μου, πίσω ἀπὸ τὴ ράχη μου. Ὁ Μπρούλκα, μεθυσμένος, ἐξακολουθοῦσε νὰ μ' ἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ μὲ φιλᾷ γελῶντας καὶ τραγουδῶντας. Ἔξαφνα συγκεντρώνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις μου, ἔσφιξα τὸ στιλέτο στὸ χέρι μου, καί, ὑψώνοντάς το ἀστραπιαῖα, τὸ ἔχωσα ὥς τὴ λαβή του, στὸ στῆθος τοῦ ληστάρχου. Ἕνα βαθὺ βογγητὸ ἀκούστηκε. Τὰ χέρια τοῦ Μπρούλκα ποὺ μ' εἶχαν ἀγκαλιασμένη λύθηκαν καὶ ἔπεσε ἐπάνω μου ξερνῶντας αἷμα. Μονομιᾶς σηκώθηκα καὶ τρέχοντας σὰν τρελλὴ στὴ σκηνὴ ὅπου βρισκόντουσαν ἡ ἄλλες γυναῖκες, φώναξα:

— Ὁ Μπρούλκας πέθανε! Σᾶς ἐκδικήθηκα! Φύγετε!...

Οἱ λησταὶ στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς μου, πετάχτηκαν ἀμέσως ἐπάνω παρ' ὅλη τὴ νάρκη στὴν ὁποία τοὺς εἶχε ρίξει τὸ κρασί, καὶ ἔτρεξαν στὴ σκηνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ των. Τρεκλίζοντας, μὲ μάτια ἀλαφιασμένα, κύτταζαν τὸ ἀκίνητο πτῶμα τοῦ Μπρούλκα. Μ' ἀκόμα δὲν μποροῦσαν νὰ καλοκαταλάβουν τί εἶχε συμβεῖ. Ὁ φόνος τοὺς φαινόταν ἀδύνατος. Ἐντωμεταξὺ ἡ συντρόφισσές μου εἶχαν σκορπίσει μέσα στὰ δάση βγάζοντας φωνὲς φρίκης. Ἔπρεπε νὰ φύγω κι' ἐγώ, γιατὶ οἱ λησταὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ συνέρχωνται. Λίγα βήματα μακρυά μου βρισκόταν σελωμένο τὸ μουλάρι τοῦ Μπρούλκα. Δὲν ἀφῆκα νὰ περάσῃ στιγμή. Τὸ καβαλλίκεψα καὶ καμτσικίζοντάς το δαιμονισμένα, ἀπομακρύνθηκα. Σὲ λίγο ξημέρωσε. Ἀφοῦ περιπλανήθηκα στὰ δάση ὥρα πολλή, καὶ ἔχασα ἐπανειλημμένως τὸν δρόμο, τὸν βρῆκα ἐπὶ τέλους. Μὲ ὡδήγησε ἡ πορεία τοῦ ἥλιου. Βρῆκα τὸ μονοπάτι ποὺ βγάζει στὴν πεδιάδα κι' ἔτσι σώθηκα».

Τὸ ὄνομα τοῦ Μπρούλκα, ποὺ τὸν σκότωσε ἡ ὤμορφη Στάνισκα θὰ προκαλῇ γιὰ χρόνια πολλὰ ἀκόμα τὴν φρίκη καὶ τὸν τρόμο στοὺς Ἀλβανοὺς χωριάτες. Κι θὰ θυμοῦνται πρὸ πάντων τὶς ἀπαγωγὲς τῶν γυναικῶν ποὺ ἔκανε μὲ τὴν συμμορία του, καὶ ποὺ ἦσαν ὅλες ἀπαίσιες καὶ τραγικὲς σὰν τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Στάνισκας καὶ σὰν μιὰν ἄλλη, δραματικωτάτη ἐπίσης, τῆς Μύρρας, τῆς χαριτωμένης ἀρραβωνιαστικιᾶς ἑνὸς νεαροῦ τσέληγκα, τὴν ὁποία θὰ σᾶς διηγηθοῦμε ἄλλοτε.

Λησταὶ τῆς συμμορίας τοῦ Μπρούλκα.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ἡ κυρία προσπαθεῖ νὰ διδάξῃ τὴ νέα της ὑπηρέτρια νὰ μεταχειρίζεται τὸν πληθυντικό.

— Δὲν καταλαβαίνω, κυρία, ἀπαντάει μὲ εἰλικρίνεια ἡ ὑπηρέτρια.

— Ἄκου, παιδί μου, ἅμα μιλᾷς σὲ κανέναν κύριο νὰ φαντάζεσαι πῶς δὲν εἶν' ἕνας ἀλλὰ πολλοί. Νὰ τοῦ λές, παραδείγματος χάριν: «Πῶς τὸν παίρνετε τὸν καφέ σας, κύριε; Θέλετε νερό;... Περάστε στὴ σάλα κλπ.». Κατάλαβες τώρα;

— Κατάλαβα, κυρία.

Τὸ βράδυ ἡ ὑπηρέτρια μπαίνει στὴν κάμαρα τῆς κυρίας της καὶ τῆς φωνάζει:

— Κυρία, ἔρχονται.... ἔρχονται!...

— Ποιοί;

— Οἱ....κύριοί σας!...

***ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ** ἀκριβῶς τέρμα Ἀχαρνῶν, 182, πολυτελὴς κατοικία ἐκ 5 δωματίων, χώλλ, λουτροῦ, ἀποθήκης, W. C., δωματίου ὑπηρεσίας ἰδιαιτέρου, κλπ. χρειώδη.*

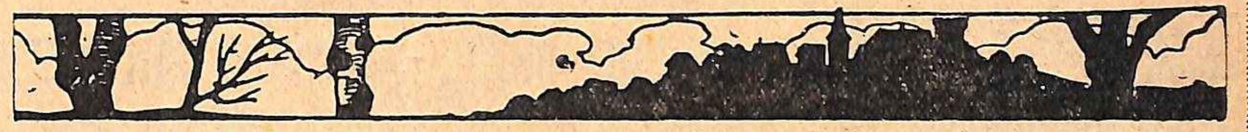

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἄκρον ἄωτον ἁβρότητος αὐλικοῦ. Πῶς παρομοίαζε ὁ Διογένης τὸν ἑαυτό του μὲ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἡ ἀρρώστειες καὶ ἡ λαιμαργία. Τί ἔλεγε ἕνας γιατρὸς στοὺς μαγείρους. Ὁ Βίσμαρκ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος. Πῶς ἀπέκτησε ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ τὸν γάτο τοῦ «Γαβριᾶ», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὡς δεῖγμα αὐλικῆς ἁβρότητος ἀναφέρεται ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωσε κάποτε σὲ σχετικὴ ἐρώτησι τῆς βασιλίσσης Μαρίας Ἀντουανέττας ὁ ὑπασπιστής της κόμης ντὲ Μαλέν.

Ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία ἤξεο τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις τοῦ ὑπασπιστοῦ μὲ τὴν κυρία τῆς τιμῆς κόμησσα ντὲ Μενίλ, γιὰ νὰ τὸν φέρῃ σὲ δύσκολη θέσι, τὸν ρώτησε μιὰ μέρα μπροστὰ στὴν ἀγαπημένη του:

— Γιὰ πέστε μας, κύριε ὑπασπιστά: Ἂν ἐγὼ καὶ ἡ κόμησσα ντὲ Μενὶλ πέφταμε στὴ θάλασσα καὶ κινδυνεύαμε νὰ πνιγοῦμε, ποιὰ θὰ προτιμούσατε νὰ σώσετε, ἀφοῦ δὲν θὰ σᾶς ἦταν δυνατὸν νὰ σώσετε καὶ τὶς δυό;

— Θὰ ἔσωζα τὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα καὶ θὰ πνιγόμουν κατόπιν μαζὺ μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Μενίλ!... ἀπάντησε ὁ εὐφυέστατος ὑπασπιστής.

* * *

Ρώτησαν κάποτε τὸν Διογένη τὸν κυνικὸ φιλόσοφο ἂν εἶνε εὐτυχισμένος.

— Βεβαιότατα, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅσο καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς τῶν Περσῶν.

— Πῶς μπορεῖς νὰ συγκρίνῃς τὸν μεγάλο βασιλέα μὲ τὸν ἑαυτό σου;

— Ἁπλούστατα, γιατὶ μοιάζουν τὰ γοῦστα μας. Ὅπως δηλαδὴ ἐκεῖνος ἀλλάζει κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους τόπους διαμονῆς, ἔτσι κάνω κι' ἐγώ. Κι' ἂν ἐκεῖνος περνάει τὴν ἄνοιξί του στὰ Σοῦσα, τὸ φθινόπωρό του στὴ Μηδία καὶ τὸν χειμῶνα του στὴ Βαβυλῶνα, ἔτσι κι' ἐγὼ τὴν ἄνοιξι μένω στὴν Ἀθήνα, τὸ φθινόπωρο πάω στὴ Θήβα καὶ τὸν χειμῶνα πάω στὴν Κόρινθο.

* * *

Πολλοὶ γιατροὶ πιστεύουν ἀκράδαντα ὅτι ἡ περισσότερες ἀρρώστειες προέρχονται ἀπὸ τὴν πολυφαγία καὶ τὴν γαστριμαργία.

Αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶνε καὶ ὁ Γάλλος γιατρὸς Ἐκέτ, ὁ ὁποῖος ὁσάκις ἐπισκεπτόταν πλουσίους ἀσθενεῖς του, πήγαινε κατ' εὐθεῖαν στὴν κουζίνα καὶ ἀγκαλιάζοντας τὸν ἀρχιμάγειρο, τοῦ ἔλεγε:

— Φίλε μου, δὲν ξέρω πῶς νὰ ἐκφράσω τὴν ἄπειρη εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὶς ἐκδουλεύσεις, ποὺ προσφέρεις σ' ἐμᾶς τοὺς γιατρούς.

Ὁ ἀρχαῖος κυνικὸς Διογένης πάλι, παρομοίαζε τὸ σῶμα τῶν κοιλιοδούλων μὲ κελλάρι, στὸ ὁποῖο ἀποθηκεύονται πλῆθος τροφίμων. Ἀλλά, ὅπως στὸ κελλάρι χοροπηδοῦν καὶ πολλαπλασιάζονται τὰ ποντίκια, ἔτσι καὶ στὸ σῶμα τὸ παραχορτασμένο, φωληάζουν ἡ ἀρρώστειες.

* * *

Ὁ Βίσμαρκ κάποτε, ὑποφέροντας ἀπὸ πνευματικὴ ὑπερκόπωσι, εἶχε ὑποβάλει στὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμο, τὸν παπποῦ τοῦ τέως Καΐζερ, τὴν παραίτησί του.

Ὁ αὐτοκράτωρ τὸν κάλεσε ἀμέσως στὸ παλάτι καὶ τότε ὁ περίφημος ἀρχικαγκελλάριος ἐξήγησε καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγή του ἀπὸ τὰ καθήκοντα καὶ τοὺς μόχθους τῆς ἀρχικαγκελλαρίας.

— Καὶ ὅμως, ἐγὼ ποὺ εἶμαι

μεγαλείτερός σας, τοῦ εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ, δὲν ἐννοῶ νὰ καταβληθῶ ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωσι. Ἐξακολουθῶ ἀκόμα νὰ ἱππεύω σὰν νἆμαι νέος.

— Μὴ λησμονῆτε ὅμως, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε εὐφυέστατα ὁ Βίσμαρκ, ὅτι ὁ ἀναβάτης κουράζεται πάντοτε λιγώτερο ἀπὸ τὸ ἄλογο!...

* * *

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ εἶχε ἕναν χαριτωμένο γάτο ποὺ τὸν ἔλεγε Γαβριᾶ, καὶ ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πολύ.

Τὸ γάτο αὐτὸ τὸν ἀπέκτησε ὑπὸ τὰς ἀκολούθους περιστάσεις:

Κατὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1868, ὁ ἐκδότης Λακρουᾶ ἔφυγε ἕνα πρωὶ πεζὸς ἀπὸ τὴ Γενερσέη γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἔπαυλι τοῦ συγγραφέως τῶν «Ἀθλίων». Κρατοῦσε μαζύ του μιὰ μεγάλη τσάντα, μέσα στὴν ὁποία εἶχε μερικὰ γράμματα γιὰ τὸν Οὐγκὼ καὶ ἀρκετὰ χρήματα προερχόμενα ἀπὸ τὴν πώλησι τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ μισῆς ὥρας ὁδοιπορία, ὁ Λακρουᾶ σταμάτησε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τοῦ ποιητοῦ, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ. Ἐνῶ, λοιπόν, ἐκάπνιζε τὴν πίπα του, εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἕνα χαριτωμένο γκρίζο γατάκι νιαουρίζοντας καὶ τινάζοντας τὴν οὐρά του. Ὁ Λακρουᾶ τὸ πῆρε, τὸ χάϊδεψε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσάντα του.

Ὅταν κατόπιν ἔφτασε στὴν ἔπαυλι καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ποιητοῦ, ἄδειασε ἐπάνω στὸ τραπέζι, μαζὺ μὲ τὰ χρήματα καὶ τὸ χαριτωμένο γκρίζο γατάκι.

Ὁ ποιητὴς τόσο ἐνθουσιάστηκε ἀπ' αὐτὸ ὥστε τὸ πῆρε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ χρήματα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ὠνόμασε κιόλας Γαβριᾶ, πρὸς τιμὴν τοῦ περιφήμου ἥρωος τῶν «Ἀθλίων».

* * *

Ἕνας διάσημος χειρομάντης, τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε καὶ τὸ χέρι τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ἐδημοσίευσε στ' Ἀπομνημονεύματά του τὰ ἑξῆς πορίσματα:

«Ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τῶν γραμμῶν καὶ τοῦ σχήματος ποὺ ἔχει τὸ χέρι τοῦ Οὐγκὼ συνεπέρανα ὅτι ὁ ποιητὴς τοῦ «Ἐρνάνη» ὑπάκουε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ σὲ δυὸ ἀντίθετες δυνάμεις: στὴν ἰδέα καὶ στὴν ὕλη.

Τὸ μῆκος τῶν δακτύλων ἀλλὰ καὶ τὸ πλάτος τῆς παλάμης δείχνουν ἀκριβῶς τὴν ὕπαρξι τῶν δύο αὐτῶν δυνάμεων.

Ἡ πρώτη, ὤθησε τὸν ποιητὴ νὰ γίνῃ πατρίκιος, ἀριστοκράτης, βασιλόφρων, θρησκευτικὸς ποιητής, ποὺ ὕμνησε τὸν Θεὸ καὶ τὸν βασιλέα. Ἡ δεύτερη τὸν ἔφερε κοντὰ στὸν ὄχλο, τὸν ἔκαμε νὰ γίνῃ δημοκρατικὸς καὶ φίλος τῶν ταπεινῶν, νὰ κολακεύσῃ τὰ πάθη τοῦ λαοῦ καὶ νὰ μεθύσῃ ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους του.»

Ἡ συνύπαρξις, λοιπόν, αὐτῶν τῶν δυνάμεων ἐξηγεῖ, κατὰ τὸν χειρομάντη, τὴν πρωτοτυπία τοῦ πνεύματος τοῦ Οὐγκώ, τὰς παραδοξότητας τῆς μεγαλοφυΐας του καὶ τὴν ἀστάθεια τῶν πεποιθήσεών του.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

— Ἐρᾶσαι;... Ἐμπορεύεσαι;...
Μάχεσαι;... Ἄδεις... Γράφεις;...
Ἐπέτυχες;... Θαυμάζεσαι!— Ἀ-
(πέτυχες;... Ἐτάφης!

Π. Πανᾶς

ΟΤΑΝ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η "ΙΔΑΝΙΚΕΣ,, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Ὁ Γερμανὸς ζωγράφος Φόϋερμπαχ καὶ ἡ «Νανὰ» του. Ἡ σύζυγος ἑνὸς παπουτσῆ ποὺ ἔγινε ἡ «μοιραία γυναῖκα» τῆς ζωῆς τοῦ ζωγράφου. Ὁ Μπαῖκλιν καὶ ἡ Ρωμαία παιδοῦλα Ἀγγέλα. Ὁ κεραυνοβόλος ἔρως τοῦ μεγάλου ζωγράφου. Μιὰ ἀφοσιωμένη καὶ πιστὴ σύζυγος. Ἡ «κοκκινομαλλοῦσα» τοῦ Τιτσιανοῦ. Ἡ νεαρὴ καλόγρηα ποὺ ξετρέλλανε τὸ Τζιορτζιόνε, κτλ.

Ἡ ὡραία καλόγρηα, τὸ μοντέλο τοῦ Τζιορτζιόνε.

Κάθε ἄνθρωπος, ἄνδρας ἢ γυναῖκα, ἔχει σχηματίσει μὲ τὴν φαντασία του μιὰ ἰδανικὴ μορφή, τὴν μορφὴ τῆς γυναίκας ἢ τοῦ ἀνδρὸς ποὺ θὰ ἤθελε ν' ἀγαπήση καὶ νὰ ἔχη γιὰ σύντροφο στὴ ζωή του. Τὶς περισσότερες φορὲς τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο σταθερὸ καὶ ἀλλάζει ἢ χάνεται μὲ τὰ χρόνια. Συχνὰ συμβαίνει μάλιστα ν' ἀγαπήση κανεὶς ἕνα τελείως διαφορετικὸ τύπο ἀπ' αὐτὸν ποὺ εἶχε πλάσει μὲ τὴν φαντασία του. Καὶ ἂν μὲν ὁ ἔρως αὐτὸς εἶνε εὐτυχισμένος, τότε ἡ εἰκόνα τοῦ παληοῦ ἰδανικοῦ σβύνεται καὶ παραχωρεῖ τὴν θέσι της στὴν ὡραιότερη πραγματικότητα. Ἂν ὅμως ὁ ἔρως εἶνε ἄτυχος, τότε ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνεκπλήρωτου ἰδανικοῦ δυναμώνει ὁλοένα καὶ περισσότερο μὲ τὰ χρόνια καὶ τὸν παρακολουθεῖ ὥς τὸν τάφο.

Εἶνε φυσικὸ οἱ καλλιτέχναι, οἱ ποιηταί, οἱ ζωγράφοι κτλ. ἄνθρωποι δηλαδὴ μὲ πιὸ ἀνεπτυγμένη φαντασία, νὰ ἔχουν πιὸ ζωηρὴ μέσα τους τὴν εἰκόνα τοῦ ἰδανικοῦ τους. Συχνὰ ἐξυμνοῦν σὲ ποιήματα ἢ ζωγραφίζουν σὲ εἰκόνες τὸ ἀνύπαρκτο αὐτὸ ἰδανικὸ καὶ συχνὰ τὸ κυνηγοῦν σ' ὅλη τους τὴ ζωή, δίχως νὰ μπορέσουν νὰ τὸ βροῦν. Καμμιὰ φορὰ ὅμως τυχαίνει νὰ τὸ συναντήσουν καὶ τότε ἡ ἐπίδρασις τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ποὺ ἀπὸ φαντασία ἔγινε πραγματικότης, φαίνεται καθαρὰ σὲ ὅλη τους τὴν τέχνη, καὶ ἡ εὐτυχία τους γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ὀνείρων τους εἶνε ἀπερίγραπτη.

Τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν χαρὰ αὐτὴν τὴν αἰσθάνθηκε ὁ μεγάλος Γερμανὸς ζωγράφος τοῦ περασμένου αἰῶνος Ἀνσέλμος Φόϋερμπαχ ὅταν πρωτοαντίκρυσε στὴν Ρώμη τὴν περίφημη «Νανά» του, τὴν γυναῖκα ποὺ ἀποθανάτισε σὲ ὅλους του τοὺς πίνακες καὶ ποὺ ἦταν ἡ «μοιραία γυναῖκα» τῆς ζωῆς του. Ἡ «Νανὰ» ποὺ λεγόταν στὴν πραγματικότητα Λουτσία Ρὶζ καὶ ἦταν ἡ γυναῖκα ἑνὸς φτωχοῦ παπουτσῆ ἀπὸ τὸ Τραστέβερε. Ἦταν μιὰ γυναῖκα μὲ παράστημα Ἥρας καὶ μὲ κλασικὰ χαρακτηριστικά. Ὁ ζωγράφος τὴν συνάντησε γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ καθόταν κι' ἐρέμβαζε στὴν παραλία. Μόλις τὴν εἶδε, ἀπόμεινε σὰν μαγεμμένος. Δίχως δισταγμὸ τὴν ἐπλησίασε, τῆς εἶπε ποιὸς εἶνε καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ δεχθῆ νὰ τοῦ ποζάρη ὡς μοντέλλο. Ἡ ὡραία Ρωμαία στὴν ἀρχὴ ἐδίστασε γιατὶ ὁ σύζυγός της πολὺ ζηλιάρης, κατέληξε ὅμως νὰ δεχθῆ, γιατὶ βρισκόταν σὲ πολὺ μεγάλες οἰκονομικὲς στενοχώριες. Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν ἀγαλματώδη της ἐμφάνισι, ὁ Φόϋερμπαχ δὲν θέλησε νὰ τὴν ζωγραφίση παρὰ μονάχα μὲ ἀρχαία ἐνδυμασία.

«Ἔπρεπε νὰ ἰδῆς τὴν θεϊκὴ αὐτὴ γυναῖκα ντυμένη μὲ πέπλο καὶ χιτῶνα, ἔγραφε ὁ Φόϋερμπαχ σ' ἕνα γράμμα πρὸς τὴν μητέρα του. Ἐγὼ ὅταν τὴν ἀντίκρυσα, ἐτρόμαξα στὴν ἀρχὴ γιατὶ νόμισα πὼς εἶχα μπροστά μου ἕνα ἄγαλμα τοῦ Φειδία».

Ἡ «Φλώρα» τοῦ Τιτσιανοῦ. Ἡ ὡραία Βενετὴ μὲ τὰ χρυσοκόκκινα μαλλιά.

Σ' ἕνα ἄλλο γράμμα του τῆς γράφει πάλι:

«Ἔχω γιὰ μοντέλλο τὴν ὡραιότερη γυναῖκα τῆς Ρώμης. Τὴν ἔχω στὴν ἀπόλυτη καὶ ἀποκλειστικὴ διάθεσί μου καὶ ἀντιπροσωπεύει γιὰ μένα τὸ ἰδεῶδες τῆς τέχνης. Μιὰ τέτοια μοναδικὴ εὐκαιρία παρουσιάζεται μονάχα μιὰ φορὰ στὰ ἑκατὸ χρόνια καὶ χάρις σ' αὐτή, ἐγώ, φτωχὸς διάβολος τῆς τέχνης, θὰ μπορέσω νὰ δημιουργήσω ἐπὶ τέλους κάτι».

Πραγματικῶς ὁ Φόϋερμπαχ εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ τέτοιον ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ ὡραῖο μοντέλλο του, ὥστε δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζωγραφίζη τὴν Λουτσία καὶ πάλι τὴν Λουτσία, σὲ κάθε στάσι καὶ σὲ κάθε μορφή. Τὴν ζωγράφισε ὡς Ἰφιγένεια, ὡς Μήδεια, ὡς Ἀντιγόνη, τὴν ζωγράφισε σὲ τρεῖς στάσεις συγχρόνως στὸν ἴδιο πίνακα, τῆς «Κρίσεως τοῦ Πάριδος» ὡς Ἀθηνᾶ, ὡς Ἥρα καὶ ὡς Ἀφροδίτη.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἐρωτευθῆ βαθύτατα. Τὴν ἐστόλισε μὲ κοσμήματα, τῆς ἀγόρασε ὡραῖα φορέματα καὶ τὴν ἔπεισε νὰ ἐγκατασταθῆ κοντά του καὶ νὰ ἐγκαταλείψη τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ παιδιά της. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἐκείνη φάνηκε ἀπέναντί του σὰν μιὰ φιλάρεσκη καὶ ματαιόδοξη γυναῖκα καὶ τὸν πότισε μὲ πολλὲς πίκρες. Μολαταῦτα, ὥς σήμερα ἀκόμα τὸ ὄνομα τοῦ Φόϋερμπαχ εἶνε ἄρρηκτα συνδεδεμένο μὲ τὸ ὄνομα τῆς ὡραίας Ρωμαίας ποὺ ἐνσάρκωσε τὸ ἰδανικό του.

* * *

Στὴ Ρώμη συνάντησε κι' ὁ Μπαῖκλιν τὸ δικό του ἰδανικό, στὸ πρόσωπο μιᾶς μικρῆς ὀρφανῆς δεκατεσσάρων ἐτῶν, τῆς Ἀγγέλας Ποσκοῦκι.

Ὁ ζωγράφος πρωτοεῖδε τὴν Ἀγγέλα νὰ στέκεται πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ τὴν ἐρωτεύτηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια περνοῦσε κάθε μέρα κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι της, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν δῆ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή. Ἕνα βράδυ τέλος τὴν συνάντησε τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι της συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν ἐξάδελφό της. Συγκέντρωσε ἀμέσως ὅλο του τὸ θάρρος, τοὺς πλησίασε καὶ εἶπε στὸ νέο:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴν δεσποινίδα;

Ὕστερα γύρισε πρὸς τὴν Ἀγγέλα καὶ τῆς εἶπε:

—Σᾶς βλέπω τακτικὰ στὸ παράθυρο καὶ δὲν ἔχω ἰδέα ποιὰ εἶσθε. Πῶς σᾶς λένε;

—Μὰ τί θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε τὸ νεαρὸ κορίτσι ξαφνιασμένο.

Ἀποφασιστικὰ τότε ὁ ζωγράφος τῆς ἀπάντησε:

—Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν θὰ δεχόσαστε νὰ γίνετε γυναῖκα μου. Μπορῶ νὰ ἔρθω ἀμέσως καὶ νὰ σᾶς ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σας ἢ τὴ μητέρα σας;

—Δὲν ἔχω **οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.**

—Οὔτε θείους, οὔτε ἄλλους συγγενεῖς; ρώτησε ὁ Μπαῖκλιν.

—Πῶς; ἔκανε ἡ μικροῦλα. Κατοικῶ μαζὺ μὲ τὴ θεία μου Ἀντωνία. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε ν' ἀπευθυνθῆτε σ' αὐτήν.

Ἔτσι μὲ τὸν μυθιστορηματικὸ ἢ μᾶλλον μὲ τὸν κινηματογραφικὸ αὐτὸν τρόπο, ἡ Ἀγγέλα ἔγινε σύζυγος τοῦ Μπαῖκλιν, γιατὶ ἡ θεία της ἔδωσε πρόθυμα τὴ συγκατάθεσί της. Ὡς σύζυγος ὑπῆρξε τελεία καὶ βοήθησε τὸν παραγνωρισμένο ζωγράφο νὰ περάση πολλὲς δύσκολες ἐποχές. Κάποτε μάλιστα ὁ Μπαῖκλιν εἶχε ἀπογοητευθεῖ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψη καὶ τὴν ζωγραφικὴ καὶ ὅλα καὶ καθὼς ἦταν Ἐλβετός, ἀποφάσισε νὰ καταταχθῆ στὴν ἐλβετικὴ σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως.

Μὰ ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν ἄφησε. Τοῦ δήλωσε κατηγορηματικά:

—Ἐγὼ πῆρα σύζυγο ἕνα ζωγράφο. Δὲν πῆρα σωματοφύλακα!

Ὁ Μπαῖκλιν χρωστοῦσε πολλὰ στὴν ἀξιοθαύμαστη αὐτὴ γυναῖκα. Μὰ ἡ

Ἡ ὡραία Ρωμαία Ἀγγέλα Ποσκοῦκι, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Μπαῖκλιν αἰσθάνθηκε κεραυνοβόλο ἔρωτα.

Ἀγγέλα δὲν ἦταν μονάχα ἐνεργητική. Σὰν γνήσια Ρωμαία, ἦταν κι' ἐξαιρετικὰ ζηλότυπη. Δεχόταν πρόθυμα νὰ ποζάρη ὡς μοντέλλο στὸν σύζυγό της, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ χρησιμοποιήση ἄλλο γυναικεῖο μοντέλλο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν.

* * *

Τὸ ὡραιότερο μοντέλλο ποὺ ἔτυχε ποτὲ νὰ συναντήση ἕνας ζωγράφος στὴ ζωή του καὶ νὰ τὸ ἀποθανατίση στοὺς πίνακές του, ἦταν ἡ ὡραία ἐκείνη Βενετή, τὸ μοντέλλο τοῦ Τιτσιάνου ποὺ στοὺς περισσότερους εἶνε γνωστὴ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς «Φλώρας». Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κλασικὰ χαρακτηριστικά της καὶ τὸ τέλειο σῶμα της, εἶχε θαυμάσια χρυσοκόκκινα σγουρὰ μαλλιὰ ποὺ τὸ μοναδικό τους χρῶμα ἔμεινε ἀθάνατο στὴν ἱστορία τῆς τέχνης μὲ τὸ ὄνομα «κόκκινο τοῦ Τιτσιάνου». Ὁ νεαρὸς ζωγράφος ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της, τὴν ἔχει ἀπεικονίσει σὲ πολλοὺς πίνακάς του, ὡς Δανάη, ὡς Σαλώμη, ὡς Μαντόνα, καθὼς καὶ στὴν μεγάλη του σύνθεσι τοῦ «θείου καὶ τοῦ ἐπιγείου ἔρωτος». Στὸ Λοῦβρο ὑπάρχει ἕνας πίναξ μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ἐρωμένη τοῦ Τιτσιάνου» καὶ σ' αὐτὸν παριστάνεται ἡ ὡραία Βενετὴ τὴν ὥρα ποὺ χτενίζει τὰ ὑπέροχα μαλλιά της, στὸ βάθος δὲ διακρίνεται ἕνας ἄνδρας ποὺ τῆς κρατάει ἕναν καθρέφτη. Διάφοροι τεχνοκρίται ὑποστήριζαν ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Τιτσιάνος.

Δὲν γνωρίζομε τίποτε τὸ θετικὸ καὶ ἐξακριβωμένο γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτήν. Ὁ θρύλος λέει ὅτι ὠνομαζόταν Βιολάντα καὶ ὅτι ἦταν κόρη ἑνὸς ζωγράφου Πάλμα. Κατὰ πόσον ὅμως ἀληθεύει αὐτό, δὲν τὸ ξέρουμε.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ Τιτσιάνου ἦταν ὁ Τζιορτζιόνε. Ἡ ζωὴ τοῦ Τζιορτζιόνε ὁλόκληρη ἦταν ἕνα μυθιστόρημα, ἕνα ἐρωτικὸ μυθιστόρημα. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀποθανάτισε στὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα του καὶ ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ ἰδανικόν του, ἦταν μιὰ νεαρὴ καλόγρηα. Ἡ νέα αὐτὴ ποὺ ἦταν σπανίας καλλονῆς κατηγορήθηκε ὅτι, παρὰ τὸ μοναχικό της σχῆμα, εἶχε φίλο καὶ καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ συμβούλιο τῆς μονῆς νὰ δεθῆ σ' ἕνα στύλο καὶ νὰ λιθοβοληθῆ. Ὡς ἐκ θαύματος κατώρθωσε νὰ δραπετεύση καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες βρῆκε ἄσυλο κοντὰ στὸ Τζιορτζιόνε. Ὁ νεαρὸς ζωγράφος τὴν ἀγάπησε παράφορα. Τὴν ἀποθανάτισε στὰ περισσότερα ἔργα του καὶ ἰδίως στὴν περίφημη «Κοιμωμένη Ἀφροδίτη».

Τὸ 1511 στὴ Βενετία ξέσπασε μιὰ φοβερὴ ἐπιδημία πανώλους. Ἡ ὡραία καλόγρηα, ποὺ οὔτε τὸ ὄνομά της δὲν ξέρουμε, προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἀπαισία ἀρρώστεια. Κι' ὁ Τζιορτζιόνε ποὺ δὲν θέλησε νὰ τὴν ἐγκαταλείψη, τὴν περιποιήθηκε ὥς τὴν τελευταία της στιγμή. Ἔτσι ὅμως κόλλησε κι' αὐτὸς πανοῦκλα καὶ πέθανε σὲ ἡλικία τριαντατεσσάρων ἐτῶν.

Ἰδανικῆς ὡμορφιᾶς ἦταν ἐπίσης κι' ἡ περίφημη «Γκουγκούμ» τοῦ Ἄγγλου ζωγράφου Ντάντε Γκαμπριὲλ Ροσσέτι, μιὰ νεαρὴ καπελλοῦ τοῦ Λονδίνου. Ὁ νεαρὸς Ροσσέτι, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα ἀποφασίσει θετικὰ ἂν θὰ γινόταν ζωγράφος ἢ ποιητής, τὴν πρωτοεῖδε στὸ καπελλάδικό της στὸ ὁποῖο εἶχε συνοδεύσει τὴν μητέρα του, ἐνθουσιάστηκε δὲ τόσο μὲ τὴν αἰθέρια ὠμορφιά της ποὺ ἀνταποκρινόταν πρὸς ὅλα τὰ ἰδανικά του, ὥστε τὴν χρησιμοποίησε μέχρι τοῦ θανάτου της γιὰ μοντέλλο του, τὴν ἐζωγράφισε σὲ ὅλα του σχεδὸν τὰ ἔργα, τὴν ἔκανε γυναῖκα του καὶ ὅταν ἐκείνη πέθανε φθισική, δὲν μπόρεσε κι' αὐτὸς νὰ ἐπιζήση καὶ τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο ἕνα χρόνο ἀργότερα.

Καθὼς εἴδατε, καμμιὰ φορὰ ἡ πραγματικότης ὑπερβαίνει τὸ πιὸ ρωμαντικὸ μυθιστόρημα.

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

—Στὸ Θιβέτ, ὅταν παντρεύεται ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἀδέλφια, μνημονεύονται καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἀδελφῶν του ὡς... γαμπρῶν!

—Καὶ πραγματικά, ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ γαμπροῦ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκήσουν συζυγικὰ καθήκοντα ἐπὶ τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία ἔτσι γίνεται σύζυγος ὅλων τῶν ἀδελφῶν!

—Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει κάθε ἀνύπαντρο ἀδελφὸ νὰ παντρευτῆ κι' ἐκεῖνος καὶ νὰ πάρη δική του γυναῖκα.

—Στὴν ἀγγλικὴ κωμόπολι Λέργκς, τῆς ἐπαρχίας Αἴκρσαϊαρ, δίπλα στὴν ἀστυνομία, βρίσκεται τὸ σχολεῖο, δίπλα στὸ σχολεῖο ἕνα πλυντήριο καὶ σιδηρωτήριο καὶ δίπλα σ' αὐτό, ἡ ἐκκλησία!

—Ὁ δρόμος λοιπὸν στὸν ὁποῖο βρίσκονται τὰ τέσσερα αὐτὰ κτίρια, ὀνομάζεται ἐπισήμως: «Ὁδὸς Καταδίκης, Μορφώσεως, Καθαριοῦ καὶ Σωτηρίας».

—Ἀπὸ ὅλους τοὺς κατὰ καιροὺς Ἄγγλους πρωθυπουργούς, ἐκεῖνος ποὺ ἔχει εἰσπράξει ἀπ' τὸ δημόσιο ταμεῖο τὸ μεγαλείτερο ποσόν, ὡς πρωθυπουργικὸ μισθό, εἶνε ὁ Λόϋδ Τζώρτζ.

—Ἔχει εἰσπράξει 90.700 λίρες (55.000.000 δραχμῶν περίπου) καὶ τοῦτο γιατὶ ἐχρημάτισε 18 χρόνια πρωθυπουργὸς ἢ ὑπουργός.

—Ὁ Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ ἐχρημάτισε 20 χρόνια ὑπουργὸς καὶ ἔχει εἰσπράξει ἀπ' τὸ δημόσιο ὡς μισθοὺς 88.000 λίρες.

—Τρίτος ἔρχεται ὁ λόρδος Ὄξφορδ ποὺ χρημάτισε 14 χρόνια ὑπουργὸς καὶ εἰσέπραξε 72.400 λίρες μισθὴ καὶ τέταρτος ὁ μακαρίτης λόρδος Σαλισμποῦρυ μὲ 14 χρόνια ὑπουργίας καὶ 27.500 μόνο λίρες μισθούς.

—Οἱ φθηνότεροι σιδηρόδρομοι τοῦ κόσμου εἶνε τῆς Χιλῆς, ὅπου γιὰ ἕνα ταξεῖδι 5.200 χιλιομέτρων—ὅση εἶνε ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν Βαγδάτη μέχρι Παρισίων μέσῳ Κων)πόλεως καὶ Βελιγραδίου—τὸ εἰσιτήριο στοιχίζει 500 δραχμές.

—Στὴ γαλλικὴ κωμόπολι Μωμπὲζ κάποιος σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, ὁ Τζὼν Μπατὶστ Ὀρνώ, ὑπηρέτησε στὸν στρατὸ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου.

—Ὅταν ὅμως μετὰ τὴν ἀποστράτευσι ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν κανονικὸ ἀπολυτήριο, ἡ στρατιωτικὲς ἀρχὲς καὶ τὸ ληξιαρχεῖο τὸν πληροφόρησαν ὅτι ἐπισήμως εἶχε... πεθάνει, λίγες μέρες μετὰ τὴ γέννησί του!...

—Στὸ πρωτοδικεῖο τοῦ Λονδίνου πρὸ ἡμερῶν παρουσιάστηκε νὰ ἐξετασθῆ ὡς μάρτυς ἕνα κοριτσάκι ἐννηὰ ἐτῶν, ποὺ ὅταν ὁ δικαστὴς τοῦ εἶπε νὰ ὁρκισθῆ στὸ Εὐαγγέλιο, ρώτησε μὲ ἔκπληξι: «Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο;».

—Ὅπως ἐξακρίβωσε ὁ δικαστής, τὸ κοριτσάκι αὐτὸ δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ νὰ γίνεται λόγος μπροστά του ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς συγγενεῖς του, οὔτε περὶ Χριστοῦ, οὔτε περὶ Εὐαγγελίου, οὔτε περὶ θρησκείας.

—Σ' ἕνα διαγωνισμὸ πολυφαγίας ποὺ ἔγινε στὸ Βελιγράδι, ἕνας φουρνάρης τῆς Σερβικῆς πρωτευούσης ἔφαγε 7 λίτρες λαχανικά, 5 λίτρες κρέας καὶ ἤπιε 1 γαλόνι ρακὶ καὶ μισὸ γαλόνι σιρόπι.

—Ἡ Ἰρλανδικὴ κωμόπολις Μίντλετον τῆς ἐπαρχίας Κὸρκ, ἔχει 2.000 κατοίκους καὶ 1.000 σκυλιά!...

—Πρὸ δέκα ἐτῶν τὸ Μίντλετον εἶχε 2.005 κατοίκους καὶ 2.016 σκυλιά, δηλαδὴ σὲ κάθε κάτοικον ἀναλογοῦσε ἀπὸ ἕνα σκυλὶ καὶ περισσεύανε καὶ ἕνδεκα!...

—Στὸ Λὸς Ἄντζελες παντρεύτηκε τελευταίως ἕνας πανύψηλος κληρικός, ποὺ ἔχει ἀνάστημα 1 μέτρου καὶ 96 ἑκατοστῶν, μὲ μιὰ γυναῖκα νάνο, ἀναστήματος 72 ἑκατοστῶν!...

—Στὴν Ἀμερική, ἐπειδὴ γίνεται μεγάλη θραῦσις στὰ μπουκάλια τοῦ γάλακτος, ὅλες ἡ Ἑταιρίες γαλακτοκομίας ἀρχίσανε νὰ παραγγέλνουν στὰ ἐργοστάσια μπουκάλια ἀπὸ ζελατίνα, ὥστε νὰ μὴ σπάζουν.

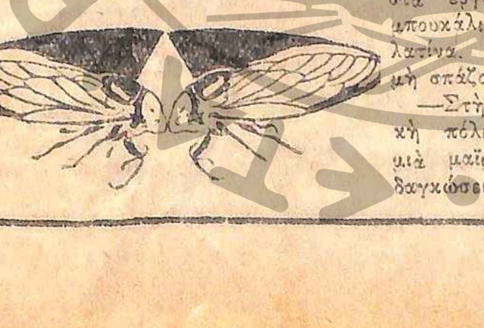

—Στὴν ἀγγλικὴ πόλι Σῆττλ μιὰ μαϊμοῦ εἶχε δαγκώσει, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἕνα 12ετὲς κοριτσάκι, τὴν Μαίρη Γιοὺγκ.

—Μολονότι ἡ πληγή της ἔγινε γρήγορα καλά, ἡ μικροῦλα ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔβλεπε κάθε νύχτα στὸν ὕπνο της ὄνειρα φοβερὰ μὲ μαϊμοῦδες.

—Οἱ γονεῖς της λοιπὸν ἔκαναν ἀγωγὴ ἐναντίον τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς μαϊμοῦς καὶ τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε νὰ πληρώση 150 λίρες (100.000 δραχμὲς) στὴν μικροῦλα γιὰ ἀποζημίωσι.

—Ὁ δόκτωρ Ἄλλεν Βίκκερς, ἕνας Αὐστραλὸς γιατρὸς στὴν ἐπαρχία Κουήνσλαντ, ἔχει δικαίως ἐπονομασθεῖ «ὁ ἱπτάμενος ἀσκληπιάδης».

—Ἡ ἐπαρχία του εἶνε πάρα πολὺ ἀραιοκατοικημένη σὲ σημεῖο ὥστε μπορεῖ νὰ πάη κανεὶς πέντε καὶ δέκα μέρες καβάλλα χωρὶς νὰ συναντήση οὔτε ἕνα σπίτι. Ἐξ ἄλλου ὑπάρχουν χωριὰ μὲ πέντε ἢ δέκα σπίτια τὸ πολύ.

—Γιὰ νὰ μπορῆ λοιπὸν νὰ ἱκανοποιῆ τὴν πελατεία του καὶ γιὰ νὰ διανύη τὶς τεράστιες ἀποστάσεις—ἀφοῦ εἶνε ὁ μόνος γιατρὸς σ' ὅλη ἐκείνη τὴν μεγάλη περιφέρεια ὁ δόκτωρ Βίκκερς κάνει τὶς ἐπισκέψεις του μὲ ἀεροπλᾶνο.

—Δέκα χρόνια τώρα, ἀπὸ τότε ποὺ χρησιμοποιεῖ ἀεροπλᾶνο ἔχει διανύσει 50.000 ἀγγλικὰ μίλλια, δηλαδὴ πάνω ἀπὸ 80.000 χιλιόμετρα!

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΜΑΡΜΑΡΑ

Σπασμένα μάρμαρα, κομμάτια,
ρημάδια ἀπὸ παληοὺς ναούς,
ἀπομεινάρια ἀπὸ παλάτια
κι' ἀπομεινάρια ἀπὸ θεούς·
ἡρώων κορμιά, σωροί, συντρίμμια,
γυναίκεια μέλη ἁρμονικά,
ποὺ ἡ σμιλεμένη σας ἡ γύμνια
τοὺς ταπεινοὺς πόθους νικᾷ·
κάποια ψυχὴ σᾶς ζωντανεύει,
πόνος ποὺ ὕμνους ἀντηχεῖ,
κάποια ψυχὴ ποὺ συγγενεύει
μὲ τὴ δική μου τὴν ψυχή.
Γι' αὐτό, ὅσο διάπλατα ἂν ἀνοίγουν
τ' ἀκούραστα φτερὰ τοῦ νοῦ,
δυὸ δίψες ἄσβυστες μὲ φρύγουν:
τοῦ Ὡραίου καὶ τοῦ Παντοτινοῦ.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΠΟΘΟΣ

Ἐγλυκοξύπνησε τ' ἀντρόγενο
(ἡ πρώτη ἡμέρα ἦταν τοῦ γάμου)
κι' εἶπεν ὁ νειόγαμπρος στὴ νειόνυφη
μὲ τὰ βαρειὰ τὰ μάτια χάμου:
—Τὴν εὐτυχία τὴν ὠνειρεύτηκα
μὲ σένα, ἀγάπη μου, μὲ σένα.
Νά τα τὰ στέφανα τοῦ γάμου μας
στὸ εἰκονοστάσι κρεμασμένα.
Ἄχ! πόσο ὁ πόθος μ' ἐτυράννησε,
ὁ πόθος ὁ κρυμμένος, ὅταν
τὴν εὐτυχία ἀργὰ προσμένοντας
ἡ ἡμέρα χρόνος μοῦ ἐφαινόταν.
Ὁ πόθος ἔσβυσε, ἐξεψύχησε·
ἡ εὐτυχία, γερτὴ κοντά μου,
ψηλὰ τὸ χέρι ἁπλώνει κράζοντας:
νά τα τὰ στέφανα τοῦ γάμου.
Ἄχ! πόσο ὁ πόθος μ' ἐτυράννησε,
γιὰ χρόνια διψασμένο στόμα—
Κι' ὅμως τὴν εὐτυχία, πῶς ἤθελα
νὰ τὴν ποθοῦσα ἀκόμα, ἀκόμα!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ...

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ

Ὁ Φαίρμπανκς στὸ Παρίσι. Ἡ συνέντευξις ἑνὸς Γάλλου δημοσιογράφου. Τὸ ταξεῖδι τοῦ Ντοὺγκ στὴν Κίνα. Ἕνα νέο ἔργο μὲ ἠθοποιοὺς ἀποκλειστικὰ Κινέζους. Ὁ Φαίρμπανκς θ' ἀποχωρήσῃ ἀπ' τὸν κινηματογράφο; Γιατὶ ἔπαψε νὰ συνεργάζεται μὲ τὴ γυναῖκα του. Τί λέει ὁ ἴδιος. Ποιοὶ εἶνε οἱ μεγαλείτεροι σκηνοθέται τοῦ κόσμου, κτλ.

Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς βρίσκεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες περαστικὸς στὸ Παρίσι. Ἡ γαλλικὲς ἐφημερίδες εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ φωτογραφίες τοῦ συμπαθητικοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου καὶ ἀπὸ τὶς συνεντεύξεις ποὺ δίνει στοὺς συντάκτας των. Ἂν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀστέρας ποὺ ἐμφανίστηκαν στὴν ὀθόνη τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸν Ντούγκλας ἔχουν σβύσει σήμερα κι' ἔχουν λησμονηθεῖ ἀπὸ τὸ ἀκόρεστο κοινόν, ποὺ ζητάει διαρκῶς νέα εἴδωλα, ὁ Φαίρμπανκς ἐξακολουθεῖ νὰ στέκεται στερεὰ στὸ θρόνο του. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του βρίσκεται στὸ ὅτι ὁποιος εἶδε μιὰ φορὰ τὸ διαβολάνθρωπο αὐτό, μὲ τὴν καταπληκτικὴ εὐλυγισία, τὸ λαστιχένιο σῶμα καὶ τὸ πλατὺ γέλιο, δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ λησμονήσῃ τὸ κέφι καὶ τὴ χαρὰ ποὺ σκορπίζει ἡ σωματικὴ ρώμη του. Κάτι ἀνάλογο λέει καὶ ὁ παρισινὸς δημοσιογράφος, τοῦ ὁποίου δημοσιεύουμε παρακάτω τὴν ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι μὲ τὸν Φαίρμπανκς.

«Εἶνε ἀδύνατο—γράφει ὁ παρισινὸς ρεπόρτερ—νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιὰ τὴ γοητεία τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, χωρὶς νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ εὐνοϊκὰ ἡ ἀνάμνησι τοῦ γέλιου καὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν θυμᾶται κανεὶς τὸν Ντούγκ, νοιώθει νὰ κυκλοφορῇ καινούργια ζωὴ στὶς φλέβες του, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του πιὸ χαρούμενο καὶ εὐδιάθετο. Καὶ τὸ πιὸ περίεργο μὲ τὸν καλλιτέχνη αὐτὸν εἶνε ὅτι καὶ στὸν ἰδιωτικό του βίο εἶνε εὔθυμος, πεταχτὸς καὶ ἱπποτικός. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὶς ταινίες του ἀποτελοῦν μιὰ προέκτασι τῆς ζωῆς του. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ κοσμικοῦ Ντούγκλας καὶ τοῦ Ντούγκλας τῆς ὀθόνης βρίσκεται στὸ... ντύσιμο!

Ὁ Φαίρμπανκς δίνει τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος πάντοτε διασκεδάζει. Ἡ χειρονομίες του εἶνε πάντοτε πλατειές, ἡ φωνή του ἠχηρὰ καὶ τὸ γέλιο του κυλάει διαρκῶς σὰν καταρράχτης.

—Εἶμαι περαστικὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι σας, μοῦ εἶπε. Πηγαίνω στὴν Κίνα ἀεροπορικῶς, γιὰ νὰ μελετήσω ἐπὶ τόπου τὰ ντεκὸρ τοῦ καινούργιου μου φίλμ. Στὸ μεταξὺ ἄρχισα νὰ γράφω τὸ σενάριο. Φαντάζομαι πὼς θὰ εἶνε καλό. Ἂν ὅμως δὲν βγεῖ καλό, αὐτὸ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ φυσικὰ τὸ φίλμ νὰ ἐπιτύχῃ! Ὑπάρχουν τόσοι παράγοντες γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς φίλμ!...».

Κυττάζω προσεκτικὰ τὰ μάτια του. Πετοῦν πονηρὲς λάμψεις. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ καταλάβω ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μιλάει σοβαρὰ ἀστειευόμενος ἢ ἀστειεύεται σοβαρευόμενος. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀφέλεια καὶ τὸ ἀδιάπτωτο χιοῦμορ τοῦ Ντούγκλας ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τῆς προσωπικότητός του. Ὁ Φαίρμπανκς μοῦ κάνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς σοβαροῦ κυρίου ποὺ κοροϊδεύει διαρκῶς τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτό του!

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε μὲ δυὸ λόγια,—τὸν ρωτῶ;—ποιὰ θὰ εἶνε ἡ ὑπόθεσι τοῦ φίλμ αὐτοῦ;

—Θὰ ἤθελα πολὺ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τὸ μάθω! μοῦ ἀποκρίνεται ὁ καλλιτέχνης. Ἄρχισα νὰ γράφω τὸ σενάριο, χωρὶς νὰ ἔχω τίποτα τὸ συγκεκριμένο στὸ μυαλό μου. Ἴσως ὅταν βρεθῶ στὴν Κίνα νὰ μοῦ ἔρθῃ καμμιὰ καλὴ ἔμπνευσι. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε ὅτι γράφω πάντοτε μόνος μου τὰ σενάρια. Δὲν ξέρω γιατί, μὰ ἡ δουλειὰ αὐτὴ μὲ διασκεδάζει ὑπερβολικά.

—Στὸ προσεχές σας λοιπὸν φίλμ θὰ παίξετε τὸ ρόλο ἑνὸς Κινέζου;

—Μὰ τὸ πιθανώτερο εἶνε νὰ μὴ παίξω διόλου!

Φαντάζεσθε τώρα τί ἔκφρασι πῆρε τὸ πρόσωπό μου ὅταν ἄκουσα τὴ θλιβερὴ αὐτὴ εἴδησι.

—Μήπως ἀποφασίσατε καὶ σεῖς..., ρώτησα ἀνήσυχος.

Ὁ Ντούγκλας γέλασε.

—Μαντεύω τὴ σκέψι σας! μοῦ ἀποκρίθηκε γελῶντας. Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος νὰ ταράζεσθε. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν δὲν θὰ παίξω ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν ταινία. Ἀποφάσισα νὰ γυρίσω ἕνα φίλμ μὲ ἠθοποιοὺς ἀποκλειστικὰ Κινέζους. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, θὰ ἔπρεπε νὰ πῶ: μὲ Κινέζους ποὺ δὲν εἶνε ἠθοποιοί, ποὺ δὲν ἔπαιξαν ποτὲ ὡς τώρα οὔτε σὲ θέατρο, οὔτε καὶ σὲ κινηματογράφο. Πῶς μοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;... Μιὰ ἰδιοτροπία μου. Καταλαβαίνω βέβαια τί δυσκολίες θὰ συναντήσω γιὰ νὰ δημιουργήσω ἠθοποιούς, ποὺ δὲν ἔχουν ἰδέα ὑποκριτικῆς τέχνης. Μοῦ δίνει ὅμως κουράγιο ἡ σκέψις ὅτι οἱ Κινέζοι εἶνε γεννημένοι μῖμοι, ὅτι ἔχουν τὴν καταπληκτικὴ ἱκανότητα νὰ ἐκφράζουν καὶ τὰ πιὸ λεπτὰ ψυχικὰ συναισθήματα μ' ἕνα ἁπλὸ μορφασμό.

—Μὰ δὲν μοῦ εἴπατε, γιὰ ποιὸ λόγο δὲν θὰ παίξετε σεῖς στὸ φίλμ αὐτό!—ἐπέμενα νὰ μάθω. Μήπως σκοπεύετε ν' ἀποσυρθῆτε ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο;

—Ἡ ἀπόφασί μου δὲν εἶνε ὁριστική. Ἐξ ἄλλου ἐγὼ διαρκῶς ἀλλάζω ἀποφάσεις. Αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἔπαψα νὰ συνεργάζωμαι μὲ τὴ γυναῖκα μου. Ἡ Μαίρη Πίκφορδ ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶμαι διόλου σοβαρός. Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶνε ὅτι ἡ Μαίρη ἔχει περισσότερη σταθερότητα ἀπὸ μένα. Εἶνε πιὸ μεθοδικὴ στὴν ἐργασία της. Ἐγὼ θεωρῶ τὴ δουλειὰ ὡς ἕνα παιγνίδι. Ὅσο γιὰ τὴν ἀποχώρησί μου ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτα τὸ ὁριστικό. Στὰ τελευταῖα χρόνια ἔχω πάρει πολλὲς φορὲς αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, μὰ πάντοτε ἄλλαζα γνώμη. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἂν πάψω νὰ παίζω ὁ ἴδιος, δὲν θ' ἀποξενωθῶ τελείως ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ κινηματογράφου. Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ θὰ μοῦ ἦταν τελείως ἀδύνατο. Θὰ περιορισθῶ ἁπλῶς στὰ καθήκοντα τοῦ σκηνοθέτου, ποὺ ἀπαιτοῦν περισσότερους κόπους καὶ μεγαλείτερη προσοχή.

Βρῆκα τὴν εὐκαιρία κατάλληλη γιὰ νὰ ὑποβάλω ξαφνικὰ στὸ Φαίρμπανκς τὸ ἐρώτημα.

—Ποιοί εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη σας, οἱ καλύτεροι σκηνοθέται τοῦ κόσμου;

Ὁ Ντούγκλας ἔκανε ἕνα μορφασμὸ καὶ σήκωσε τὸ χέρι του ψηλά, ἀνοίγοντας τὰ πέντε δάκτυλά του.

—Θὰ ὑπάρχουν ἴσως πέντε... τὸ πολὺ δέκα σκηνοθέται στὸν κόσμο, ποὺ ξέρουν καλὰ τὴ δουλειά τους. Οἱ ὑπόλοιποι καταστρέφουν, μὲ τὶς ἀνοησίες ποὺ δημιουργοῦν—καὶ μὲ μεγάλες ἐνίοτε ἀξιώσεις—τὴν γνώμη ποὺ ἔχει σχηματίσει ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ Κοινοῦ ὅτι ὁ κινηματογράφος εἶνε τέχνη.

Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, κατὰ τὴν ἄφιξί του στὸ Παρίσι.

—Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ πέντε, δέκα καλοὶ σκηνοθέται;

—Ἄ! μὴ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς πῶ τὰ ὀνόματά τους! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Φαίρμπανκς γελῶντας. Θέλετε νὰ γίνω κακὸς μὲ ὅλους τοὺς ὑπολοίπους; Ἐξ ἄλλου, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἀποδίδετε, στὴ Γαλλία, τόση μεγάλη σημασία στὸ σκηνοθέτη. Σ' ἕνα φίλμ, ὁ κύριος μοχλὸς εἶνε ὁ συγγραφεύς, ὁ σεναρίστας. Ἂν ὁ ἴδιος ὁ σκηνοθέτης εἶνε καὶ σεναρίστας, τόσο τὸ καλύτερο. Εἰδεμή, παραμένει ἕνας ἁπλὸς βοηθός, ἕνας τεχνίτης τοῦ ὁποίου ἡ ἀποστολὴ εἶνε νὰ μεταφέρῃ σὲ εἰκόνες τὴ δημιουργικὴ ἰδέα τοῦ συγγραφέως. Ἂν ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, ὁ Γιόζεφ φὸν Στέρνμπεργκ καὶ ὁ Ρενὲ Κλαὶρ μᾶς φαίνονται μεγάλοι σκηνοθέται, εἶνε γιατὶ γράφουν μόνοι τους τὰ σενάρια τῶν ἔργων τους. Ἐξ ἀντιθέτου, πόσες φορὲς βλέπουμε ἔργα μεγάλων σκηνοθετῶν ποὺ μᾶς φαίνονται ἀποτυχημένα ἐπειδὴ τὸ σενάριο δὲν εἶνε καλὸ—ἢ ἀσήμαντους σκηνοθέτες νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι μεγαλοφυΐας, ἐπειδὴ εἶχαν τὴν καλὴ τύχη νὰ βροῦν ἕνα λογικὸ καὶ ἐνδιαφέρον σενάριο.

—Γιατὶ μεταχειρισθήκατε τὴ λέξι «λογικό»;

—Γιατί, τὰ τελευταῖα χρόνια, τὰ περισσότερα φίλμ εἶνε ὄχι μόνο ἀνούσια, ἀλλὰ καὶ ἀκατανόητα, χωρὶς εἱρμὸ καὶ ἀληθοφάνεια. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ὁ κόσμος δὲν ἔχει πειὰ σήμερα μεγάλες ἀξιώσεις ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Δὲν ζητάει ψυχολογικὴ ἀλήθεια. Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν, εἶνε μερικὲς καλὲς εἰκόνες. Καὶ αὐτὲς τὶς βρίσκει σ' ὅλα σχεδὸν τὰ φίλμ. Πρὸς τί λοιπὸν ὁ σεναρίστας καὶ ὁ σκηνοθέτης νὰ κουράσουν τὸ μυαλό τους γιὰ νὰ συνδέσουν λογικὰ τὶς διάφορες σκηνές;... Ἂν δείξουν τέτοια εὐσυνειδησία, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρεξηγηθοῦν...

Κυττάζω τὴν πονηρὴ λάμψι τῶν ματιῶν τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἂν ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς μιλάει σοβαρὰ ἢ ἀστεῖα...».

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΧΛΟΗ - ΓΡΑΣΙΔΙ

Λέει ὁ μέγας Γκαῖτε σ' ἕνα μέρος
πὼς τόσο γιὰ τὴ χλόη τοὔρθεν ἔρως,
ποὔθελε στὴ δροσιά της νὰ κυλιέται
νὰ τὴν δαγκάνῃ, νὰ ξεχνᾶ πὼς εἶνε (Γκαῖτε,
νὰ τὴν φιλῇ σὰν ὤμορφη γυναῖκα...
Μπορεῖς νὰ πῇς τὸ ἴδιο, ναί... μά, στέ-(κα;
εἶνε μικρὴ ἡ διαφορὰ στοὺς δυό σας;
Ἐκεῖνος—μὴ πρὸς κακοφανισμό σας—
κι' ἀπ' τὸ χορτάρι ἔκαμε στολίδι.
Κι' ἐσύ;... Σὺ ἀφανίζεις τὸ γρασίδι.

ΚΛ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

Ἀπαραίτητον ἀπόκτημα διὰ κάθε βιβλιοθήκην, εἶνε τὸ ἔργον τοῦ γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοπούλου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τὸ συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΔΕΣΠΟΤΕΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

(Περίεργη ἔρευνα μιᾶς ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου)

ΣΤΗΝ ἀγγλικὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, τελευταίως, κάποιος βουλευτής, ἐξ αἰτίας μιᾶς συζητήσεως, σχετικῶς μὲ τὴν αὔξησι τῶν ληστειῶν, διηγήθηκε τὸ καταπληκτικὸ ἀνδραγάθημα μιᾶς νέας. «Ἕνα κορίτσι δεκάξη χρονῶν εἶχε βγεῖ περίπατο μὲ τὴ μοτοσυκλέττα του, σὲ κάποιον ἐξοχικὸ δρόμο, ὅταν ἔξαφνα σ' ἕνα σταυροδρόμι παρουσιαστήκανε μπροστά του δυὸ λησταὶ καί, προτείνοντας τὰ πιστόλια τους, τὴ διατάξανε νὰ σταματήσῃ.

Ἡ νέα σταμάτησε, ἀλλά, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία της, ἅρπαξε τὴ μανιβέλλα τῆς μοτοσυκλέττας της, ρίχτηκε ἐναντίον τῶν ληστῶν καὶ τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἄφησε στὸν τόπο, μ' ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸ ἔβαλε στὰ πόδια βαρειὰ τραυματισμένος.

Ὅταν οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του ρωτήσανε τὸν Ἄγγλο βουλευτὴ ποῦ ἔμαθε τὴν ἱστορία αὐτή, ἐκεῖνος ἀπάντησε, ὅτι τοῦ τὴν εἴχανε διηγηθῆ δυὸ-τρεῖς γνωστοί του, μὰ δὲν θυμότανε ποιοὶ ἀκριβῶς.

Τότε, μερικὲς ἀπ' τὶς μεγάλες ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου, ἔστειλαν τοὺς ἱκανώτερους ρεπόρτερ των, σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ κωμοπόλεις τῆς Ἀγγλίας, τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας γιὰ νὰ πιστοποιήσουν τὸ γεγονός. Πουθενά, ὅμως, δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξακριβώσουν τίποτε. Σὲ κανένα ἀστυνομικὸ τμῆμα δὲν εἶχε ἀναφερθεῖ αὐτὸ τὸ περιστατικὸ καὶ σὲ κανένα νοσοκομεῖο ἢ νεκροτομεῖο δὲν εἶχε μεταφερθεῖ ἄνθρωπος σκοτωμένος, μὲ χτύπημα μανιβέλλας στὸ κεφάλι.

Κι' ἔτσι ἀποδείχθη, ὅτι ἡ ἱστορία, ποὺ διηγήθηκε ὁ βουλευτὴς Οὐΐλλιαμς ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, ἦταν, ἁπλούστατα, μιὰ τερατολογία ἀδέσποτη, δημιούργημα, πιθανόν, κανενὸς φαρσέρ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου δημοσίευσε τρεῖς ἀπίστευτες εἰδήσεις, ποὺ τὶς δημοσίευσαν ὅλα σχεδὸν τὰ φύλλα τοῦ Λονδίνου καὶ ποὺ ἦσαν ἐπίσης τερατολογίες, ὅπως ἐξακρίβωσαν οἱ συντάκται της, κατόπιν ἐπισταμένης ἐρεύνης.

Ἡ πρώτη ἀπ' τὶς ἀδέσποτες αὐτὲς τερατολογίες, εἶχε δημοσιευθεῖ ὡς ἑξῆς στὶς ἐφημερίδες, πρὸ καιροῦ:

«Ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀναπήρου τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, ποὺ κατοικεῖ στὴ συνοικία Κουήνσγουαίη, τοῦ προαστείου Κένσιγκτον, γέννησε τρίδυμα, γιὰ τρίτη φορά. Κι' ἔτσι ἡ κυρία αὐτή, ἡ ὁποία παντρεύτηκε τὸ 1929, ἀπέκτησε, μέσα σὲ τρία χρόνια, ἐννέα παιδιά.

»Κάθε πρωΐ, ὅταν εἶνε καλοκαιρία, βλέπει κανεὶς νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴν ἔπαυλι τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐννέα παραμάνες, ποὺ σπρώχνουν καθεμιά τους ἀπὸ ἕνα παιδικὸ ἁμαξάκι, μὲ ἕνα χαριτωμένο μπεμπέκο μέσα καὶ διευθύνονται πρὸς τὸ μεγάλο πάρκο τοῦ Κένσιγκτον.

»Ὅταν φτάνουν στὸ γειτονικὸ σταυροδρόμι, ὁ φρουρὸς τῆς κινήσεως πόλισμαν σταματάει ὅλα τὰ αὐτοκίνητα γιὰ νὰ περάσουν ἡ παραμάνες μὲ τ' ἁμαξάκια τους.

»Τώρα ποὺ τὰ παιδιὰ μεγαλώνουν καὶ τὸ σπίτι δὲν τὰ χωράει ὅλα, ὁ πατέρας ἀποφάσισε νὰ τὰ στείλῃ στὸ νηπιαγωγεῖο ἑνὸς ἀριστοκρατικοῦ λυκείου.»

Ἡ ἐφημερίδα, ποὺ ἀναδημοσίευσε τὴν εἴδησι αὐτή, ἔστειλε συντάκτες στὸ Κένσιγκτον, οἱ ὁποῖοι ἐρώτησαν σχετικῶς ὅλους τοὺς μαιευτῆρες καὶ ὅλες τὶς μαιευτικὲς κλινικές, ἰδιωτικὲς καὶ δημόσιες. Ἐρώτησαν ἐπίσης καὶ ὅλες τὶς παραμάνες, ποὺ συχνάζουν στὰ πάρκα τοῦ Κένσιγκτον. Παντοῦ, ὅμως, τοὺς εἴπανε, ὅτι ἡ εἴδησις εἶνε ψεύτικη, κι' ὅτι, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, καμμιὰ γυναῖκα στὸ Κένσιγκτον δὲν ἔχει γεννήσει τρίδυμα, ὄχι τρεῖς, ἀλλὰ οὔτε μιὰ φορά.

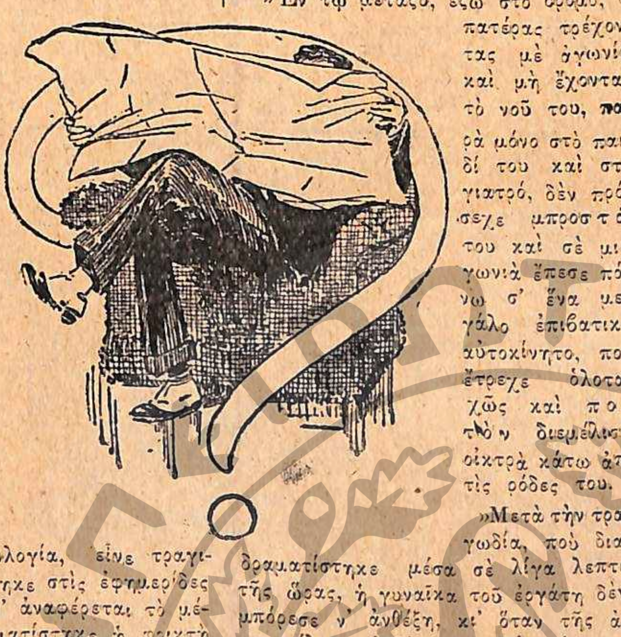

Καὶ ὅμως, παντοῦ στὴν Ἀγγλία μιλᾶνε γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ Κένσιγκτον ποὺ μέσα σὲ τρία χρόνια γέννησε ἐννηὰ παιδιά, καί, μάλιστα, τὴν σχετικὴ εἴδησι τὴν ἀναδημοσιεύουν, κάθε τόσο, διάφορες μεγάλες ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.

* * *

Ἡ δεύτερη ἀδέσποτη τερατολογία, εἶνε τραγικὴ καὶ δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες ὡς ἑξῆς, χωρὶς ν' ἀναφέρεται τὸ μέρος, ὅπου διαδραματίστηκε ἡ φρικτὴ αὐτὴ τραγῳδία:

«Ἕνας ἐργατικός, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ τρία παιδιά τους καθόντουσαν ἕνα βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, μπροστὰ στὸ τζάκι τῆς τραπεζαρίας, καὶ κουβεντιάζανε εὔθυμα. Ὅταν, πειά, πέρασε ἀρκετὴ ὥρα, ὁ πατέρας σηκώθηκε καὶ εἶπε στὸ μεγαλείτερο παιδί του:

»—Καὶ τώρα, μπέμπη, εἶν' ὥρα νὰ πᾷς νὰ πλαγιάσῃς.

»Τὸ παιδὶ σκαρφάλωσε τότε, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ κάθε βράδυ, στοὺς ὤμους τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν μετέφερε στὴν κρεββατοκάμαρα κα', ὅπως πάντα, εἶπε γελῶντας:

»—Ἔτσι τὸ ρίχνουν τὸ σακκὶ μὲ τὰ κάρβουνα καταγῆς.

»Καὶ πέταξε τὸ παιδὶ πάνω στὸ κρεββάτι, ὅπως γινότανε τακτικά. Μά, τὴ φορὰ αὐτή, τὸ ἔρριξε ἀπρόσεκτα στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ τὸ παιδὶ γλύστρησε, ἔπεσε στὸ πάτωμα μὲ τὸ κεφάλι κάτω καί, χτυπῶντας στὸν κρόταφο, ἔμεινε στὸν τόπο.

»Ὁ πατέρας, χωρὶς νὰ φαντασθῇ, ὅτι τὸ παιδί του εἶχε σκοτωθεῖ, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάῃ τρυφερὰ καί, βλέποντας, ὅτι δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε, τὸ ἔβαλε στὸ κρεββάτι του κι' ἔπειτα, ἀφοῦ φώναξε στὴ γυναῖκα του νὰ τρέξῃ, γιατὶ τὸ παιδί τους εἶχε χτυπήσει, ἔτρεξε ἔξω γιὰ νὰ φέρῃ γιατρό.

»Ἡ μητέρα, ἐκείνη τὴν ὥρα ἔκανε τὸ καθεβραδυνὸ μπάνιο στὸ κοριτσάκι της. Ἀκούγοντας τὸν ἄνδρα της νὰ τῆς φωνάζῃ μὲ σπαραχτικὴ φωνή, ὅτι τὸ παιδὶ πληγώθηκε κι' ὅτι αὐτὸς τρέχει γιὰ γιατρό, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα παράτησε τὸ κοριτσάκι μέσ' στὸ μπάνιο, ξεχνῶντας νὰ κλείσῃ τὸ ρουμπινέτο τοῦ ζεστοῦ νεροῦ, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα.

»Ἔτσι τὸ μπάνιο γέμισε ἀπὸ ζεστὸ νερό, καὶ τὸ κακόμοιρο κοριτσάκι πέθανε ζεματισμένο.

»Ἐν τῷ μεταξύ, ἔξω στὸ δρόμο, ὁ πατέρας τρέχοντας μὲ ἀγωνία καὶ μὴ ἔχοντας τὸ νοῦ του, παρὰ μόνο στὸ παιδί του καὶ στὸ γιατρό, δὲν πρόσεχε μπροστά του καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ ἔπεσε πάνω σ' ἕνα μεγάλο ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἔτρεχε ὁλοταχῶς καὶ ποὺ τὸν διεμέλισε οἰκτρὰ κάτω ἀπ' τὶς ρόδες του.

»Μετὰ τὴν τραγῳδία, ποὺ διαδραματίστηκε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ γυναῖκα τοῦ ἐργάτη δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ, κι' ὅταν τῆς ἀναγγείλανε τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός της, ἐνῶ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ ζεματισμένο κοριτσάκι κι' ἔβλεπε στὸ κρεββάτι νεκρὸ τὸ μεγάλο της παιδί, σωριάστηκε κι' ἐκείνη καταγῆς νεκρή.»

Ἡ ἱστορία τῆς τραγῳδίας αὐτῆς κυκλοφορεῖ ἐπὶ μῆνας σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία καί, ὅπως εἴπαμε, δημοσιεύτηκε καὶ στὶς ἐφημερίδες. Ἄλλοι λένε, ὅτι συνέβη σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου, ἄλλοι στὴν τάδε ἐπαρχιακὴ πόλι κι' ἄλλοι ἀλλοῦ.

Οἱ συντάκται τῆς ἐφημερίδος ρωτήσανε τὶς ἀστυνομίες καὶ τὰ ἰατροδικαστικὰ τμήματα ὅλων τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀπὸ παντοῦ τοὺς ἀπαντήσανε, ὅτι δὲν ἔχουν γνῶσι τοῦ πράγματος, γιατὶ πρόκειται περὶ τερατολογίας.

* * *

Τέλος, ἡ τρίτη ἀδέσποτη τερατολογία, εἶνε ἡ ἑξῆς:

«Κάποια κυρία, ζωντοχήρα καὶ χωρὶς παιδιά, ποὺ ζῇ μὲ τὰ εἰσοδήματά της σ' ἕνα ἰδιόκτητο ἐξοχικὸ σπιτάκι, ξύπνησε, μιὰ νύχτα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούγοντας βήματα καὶ κρότους συρταριῶν στὴν τραπεζαρία της, δίπλα στὴν κρεββατοκάμαρα.

»Σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἐπειδὴ ἦταν πολὺ τολμηρή, μπῆκε ἀπὸ τὴν μισανοιχτὴ πόρτα στὴν τραπεζαρία καὶ εἶδε στὸ σκοτάδι τὴ σκιὰ ἑνὸς ἀνδρός. Διέκρινε, μάλιστα, τὸ χέρι του, ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὸ συρτάρι ἑνὸς ἑρμαριοῦ, κι' ἔψαχνε μέσα.

»Ἡ γυναῖκα ἅρπαξε τότε ἕνα τσεκοῦρι, ποὺ διέκρινε στὰ σκοτεινά, σὲ μιὰ γωνία, καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀγνώστου. Ὅταν ἔφτασε κοντά του, τοῦ τὸ κατάφερε μὲ ὁρμὴ στὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου, καὶ τὸν χτύπησε στὸν καρπό. Τὸ χτύπημα αὐτὸ ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε τὸ χέρι κόπηκε κι' ἔμεινε μέσ' στὸ συρτάρι.

»Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ πόνου καὶ χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς γυναικός, ἔτρεξε στὸ παράθυρο, τὸ δρασκέλισε καὶ πήδησε κάτω.

»Φυσικά, ἡ γυναῖκα ἀνάφερε τὸ πρᾶγμα στὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ ἔκανε καὶ παρὰ τὸ κομμένο χέρι, ποὺ τῆς εἶχε παραδώσει ἡ κυρία, δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κακοποιό.

»Μὰ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες, κάποιος ἐργατικὸς ποὺ κατοικοῦσε στὴν ἴδια συνοικία, ἐθεάθη στοὺς δρόμους μὲ τὸ δεξί του χέρι δεμένο μὲ ἐπιδέσμους. Ἡ ἐμφάνισίς του, ἔτσι, κίνησε τὶς ὑποψίες τῶν γειτόνων, οἱ ὁποῖοι εἰδοποιήσανε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία.

»Τρεῖς ἀστυνομικοὶ τότε τὸν συνέλαβον καὶ ὅταν τὸν ὡδήγησαν στὸ τμῆμα τὸν ρωτήσανε ποῦ εἶχε τραυματισθεῖ. Ἐκεῖνος, ὅμως, χλώμιασε καὶ κόμπιασε, ὡς ὅτου νὰ βρῇ μιὰ δικαιολογία ἀληθοφανῆ. Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν μετέφεραν σὲ μιὰ χειρουργικὴ κλινική, ὅπου, ὅταν τοῦ λύσανε τοὺς ἐπιδέσμους καὶ βγάλανε τὰ βαμπάκια, ἀποδείχτηκε, ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ χέρι ποὺ ἦτανε κομμένο στὸν καρπό. Καὶ ὅταν φέρανε καὶ τὸ κομμένο χέρι, ποὺ εἶχε μείνει στὸ συρτάρι τῆς γυναίκας, ἀπεδείχθη, ὅτι ἦτανε δικό του.

»Ἔτσι ἀπεκαλύφθη ἡ ἐνοχή του.»

Καὶ γιὰ τὸ τρίτο αὐτὸ περιστατικὸ καμμιὰ ἀστυνομία καὶ κανένας εἰσαγγελεὺς σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία, τὴν Σκωτία καὶ τὴν Ἰρλανδία δὲν ἔχει γνῶσι. Ἐντούτοις, ἐξακολουθεῖ νὰ κυκλοφορῇ καὶ νὰ λέγεται, πότε ὅτι συνέβη σὲ μιὰ πόλι καὶ πότε σ' ἄλλη.

***ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ** σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένεια», Λέκα 7, Ἀθήνας.*

ΟΜΙΛΕΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

ΟΤΑΝ Ο ΣΤΑΛΙΝ ΖΟΥΣΕ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

«Ὁ «Σοσὸς» ἦταν πάντοτε καλὸ παιδί!». Ποῦ μένει σήμερα ἡ μητέρα τοῦ Στάλιν. Πῶς ὁ Στάλιν δὲν ἔγινε.... τσαγκάρης καὶ παπᾶς! Τὰ φαρμάκια μιᾶς μητέρας. Ἡ ἐξορίες καὶ ἡ φυλακίσεις τοῦ Ἐρυθροῦ δικτάτορος. Ἡ θερμὴ παράκλησις τῆς φτωχῆς μητέρας, κτλ. κτλ.

ΕΝΑΣ Ὁλλανδὸς δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἔκανε τελευταῖα μιὰ μεγάλη περιοδεία στὴ Γεωργία, εἶχε τὴν τύχη νὰ γνωριστῆ στὴν Τυφλίδα μὲ τὴ μητέρα τοῦ Στάλιν καὶ νὰ πάρῃ ἀπ' αὐτὴ μιὰ συνέντευξι μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Ἡ πληροφορίες ποὺ ἔδωσε στὸ δημοσιογράφο αὐτὸν ἡ μητέρα τοῦ «Σοσὸ» Στάλιν, χύνουν καινούργιο φῶς στὴ μυστηριώδη κι' αἰνιγματικὴ προσωπικότητα τοῦ Κόκκινου Τσάρου. Ἀπὸ τὴ συνέντευξι αὐτή, ποὺ δημοσιεύτηκε στὶς γερμανικὲς ἐφημερίδες, παραλαμβάνουμε τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ σημεῖα.

«Ἡ μητέρα τοῦ Στάλιν—γράφει ὁ Ὁλλανδὸς δημοσιογράφος—μένει τώρα στὴν Τυφλίδα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τῶν ἀνακτόρων τῶν ἀντιβασιλέων τῆς Γεωργίας ἐπὶ τσαρισμοῦ. Κατάγεται ἀπὸ τὴ Γεωργία καὶ δὲν γνωρίζει διόλου ρωσσικά, ὅπως ὅλοι οἱ γεωργιανοί, οἱ ὁποῖοι ἔννοιωθαν ἀνέκαθεν θανάσιμο μῖσος γιὰ τὴ Ρωσσία. Ὅταν λοιπὸν ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀποφάσισε, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις μου, νὰ μὲ δεχτῆ, χρειάστηκε νὰ παρευρεθῆ στὴ συνομιλία μας καὶ μιὰ φίλη της, ποὺ ἤξερε καλὰ τὰ Ρωσσικά, γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ τὸ διερμηνέα.

Ἡ κυρία Ντζουγκασβίλι—αὐτὸ εἶνε τὸ εὔηχο οἰκογενειακὸ ὄνομα τοῦ Στάλιν—μὲ παρακάλεσε μὲ ἁπλοϊκὴ εὐγένεια νὰ καθήσω κοντά της σ' ἕνα τραπέζι μὲ κόκκινο πολυμεταχειρισμένο σκέπασμα, καὶ μοῦ ζήτησε συγγνώμη, πάντοτε διὰ τῆς διερμηνέως μας, ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ μοῦ προσφέρῃ καφὲ ἢ τσάϊ. Καὶ πρὶν τὴν παρακαλέσω νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ γυιό της, ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ:

—Ὁ Σοσὸς ἦταν πάντοτε καλὸ παιδί!...

—Μὲ συγχωρεῖτε, ψιθύρισα, μὰ δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιὸ Σοσὸ μοῦ μιλᾶτε.

—Γιὰ τὸν Ἰωσὴφ Στάλιν, τὸ γυιό μου. Ἐγὼ τὸν φωνάζω χαϊδευτικὰ Σοσό. Ἄ! ἦταν πάντοτε πολὺ καλὸ παιδί! Δὲν θυμᾶμαι νὰ τὸν ἔδειρα, νὰ τὸν τιμώρησα ποτέ. Διάβαζε πολύ. Πάντοτε πρῶτος σ' ὅλα τὰ μαθήματα. Οἱ δάσκαλοί του ἀποροῦσανε μὲ τὴν ἐξυπνάδα του. Τὸν ἀγαποῦσα πάρα πολύ. Ὅλα τ' ἄλλα παιδιά μου πέθαναν πρὶν γεννηθῆ ὁ Σοσός. Φαντάζεστε λοιπὸν πόσο ἔτρεμα μὴ τὸν χάσω κι' αὐτόν.

—Καὶ τώρα θὰ εἶστε βέβαια περήφανη γιὰ τὸ γυιό σας! εἶπε στὴ μητέρα. Δὲν μοῦ λέτε ἀλήθεια τὸ περιμένατε ποτὲ νὰ δῆτε τὸ Σοσό σας τόσο μεγάλο ἄνθρωπο;

Ἡ κυρία Ντζουγκασβίλι χαμογέλασε ντροπαλὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησί μου, γύρισε πρὸς τὴ διερμηνέα μας, γέλασε καὶ πάλι καὶ εἶπε:

—Ὄχι βέβαια!... Πρέπει τώρα νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι εἶχα διαφορετικὰ σχέδια γιὰ τὸ Σοσό. Ἂν ζοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας του, θὰ τὸν ἔκανε τσαγκάρη, ὅπως ἦταν ὅλοι οἱ ἄντρες στὴν οἰκογένειά μας. Πέθανε ὅμως ὅταν ὁ Σοσὸς ἦταν μόλις ἕντεκα χρονῶν. Τότε καὶ γώ, βλέποντας ὅτι ὁ γυιός μου εἶχε μεγάλη κλίσι γιὰ τὰ γράμματα, ἀποφάσισα νὰ μὴ τὸν κάνω τσαγκάρη. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ γίνῃ παπᾶς.

—Παπᾶς! φώναξα, κατάπληκτος.

Θυμήθηκα ἀμέσως τὴν ἄγρια ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα ποὺ κάνει τώρα ὁ Στάλιν καὶ δὲν μπόρεσα νὰ μὴ χαμογελάσω γιὰ τὴν ἐξέλιξι ποὺ εἶχε ὁ «Σοσός».

—Ναί, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ γινόταν ὁ γυιός μου παπᾶς! συνέχισε ἡ κυρία Ντζουγκασβίλι.

—Ἐσεῖς πιστεύετε στὴ θρησκεία;

—Πιστεύω! Ὁ γυιός μου προσπάθησε πολλὲς φορὲς ὡς τώρα νὰ μὲ κάνῃ ν' ἀλλάξω γνώμη. Μὰ ἐγὼ δὲν κατάλαβα πολλὰ πράγματα ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε. Τί νὰ κάνῃς! Ἔχει κι' αὐτὸς τὶς ἰδιοτροπίες του!...

Καὶ ἡ μητέρα τοῦ Κόκκινου Τσάρου σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά της, πλησίασε στὸν τοῖχο, ξεκρέμασε μιὰ παληὰ φωτογραφία, τῆς ἔρριξε μιὰ στοργικὴ ματιὰ καὶ ὕστερα μοῦ τὴν ἔδειξε, λέγοντας:

—Νά, κυττᾶτε πῶς ἦταν ὁ γυιός μου ὅταν σπούδαζε στὴν Ἱερατικὴ Σχολή...

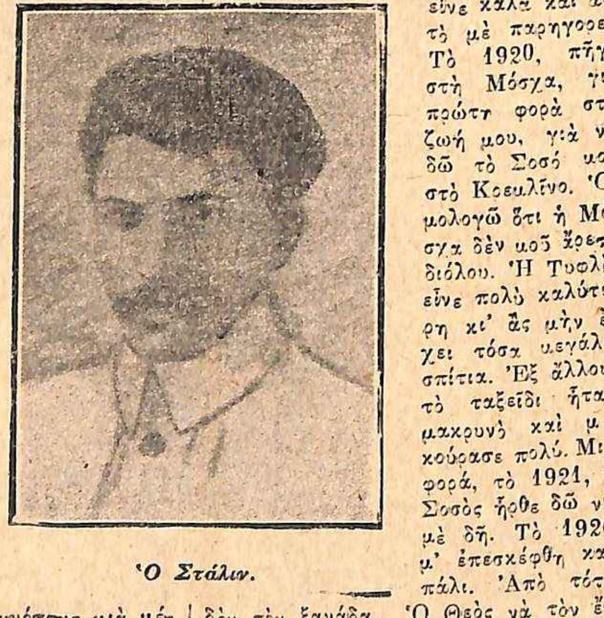

Ὁ Στάλιν.

* * *

Καὶ εἶδα τότε τὸ Στάλιν, τὸ σημερινὸ λυσσαλέο διώκτη τῆς θρησκείας, σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν, μὲ στολὴ σπουδαστοῦ σεμιναρίου. Ἀπὸ τότε ἡ σκληρὴ ἔκφρασι τοῦ βλέμματός του καὶ τὸ σφίξιμο τῶν χειλιῶν του, ἔδειχναν τί θὰ γινότανε μιὰ μέρα ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

—Πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω, μοῦ εἶπε ξαφνικὰ ἡ μητέρα του, ὅτι εἶνε ψέμματα ἐκεῖνα ποὺ λένε ὅτι διώξανε τὸ Σοσὸ ἀπὸ τὸ σεμινάριο ἐπειδὴ εἶχε ἀπὸ τότε κομμουνιστικὰ φρονήματα. Ἐγὼ τὸν τράβηξα ἀπὸ τὸ σεμινάριο σὲ ἡλικία δέκα ἐννηὰ ἐτῶν, ἐπειδὴ ἔβλεπα ὅτι εἶχε ἀδυνατίσει καὶ ὅτι κόντευε νὰ πάθῃ ἡ ὑγεία του ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ διάβασμα... Οἱ γιατροὶ μοῦ εἶπαν ὅτι κινδύνευε νὰ γίνῃ φυματικός. Ἀργότερα ὅμως θέρεψε καὶ σήμερα δὲν φοβᾶται πειὰ τίποτα.

Στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ κυρία Ντζουγκασβίλι σώπασε κι' ἔπεσε σὲ ὀνειροπολήσεις. Σεβάστηκα τὴ σιωπὴ καὶ τὴ συγκέντρωσι τῆς ἁπλοϊκῆς αὐτῆς χωρικῆς, ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο ἕναν ἀπὸ τοὺς τρομερωτάτους τύπους τοῦ αἰῶνος μας.

—Εἶμαι ἑβδομῆντα ἑνὸς χρονῶν, ἐξακολούθησε ἡ μητέρα τοῦ Στάλιν μὲ βαρειὰ φωνή. Εἶμαι σήμερα ἐρείπιο. Θὰ στεκόμουν ὅμως πολὺ καλύτερα στὰ πόδια μου ἂν δὲν μ' ἔτρωγε ὁ καϋμὸς τοῦ παιδιοῦ μου. Ἄχ! ὁ Σοσός μου μὲ πότισε πολλὰ φαρμάκια! Ποτὲ δὲν ἤξερα ποῦ βρισκότανε. Ἄλλοτε ἦταν φυλακή, ἄλλοτε στὴ Σιβηρία καὶ ἄλλοτε στὴν ξενητειά. Ἡ καρδιά μου μάτωνε ἀπὸ πόνο ὅταν συλλογιζόμουν ὅτι τὸ παιδί μου ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ κρύβεται διαρκῶς, σὰν λύκος ποὺ τὸν κυνηγοῦν κοπάδια σκυλιά! Πολλὲς φορές, ἔκανα κι' ἕνα χρόνο νὰ λάβω γράμμα του. Δὲν γνώριζα πειὰ ἂν ζοῦσε ἢ ἂν εἶχε πεθάνει σὲ καμμιὰ στέππα. Μέσα σὲ δεκαεννηὰ χρόνια, ἀπὸ τὸ 1898 ὡς τὸ 1917, ὁ Σοσὸς συνελήφθη, φυλακίστηκε κι' ἐξορίστηκε ἕξη φορές, δραπέτευσε πέντε φορὲς καὶ πέρασε ὀχτὼ χρόνια στὴ φυλακή. Ὅλοι ὅμως οἱ σύντροφοί του εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν ἀντοχή του στοὺς κόπους καὶ στὶς στερήσεις.

»Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ τώρα δὲν βλέπω συχνὰ τὸ γυιό μου. Μὰ ξέρω τουλάχιστον ὅτι εἶνε καλὰ καὶ αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ. Τὸ 1920, πῆγα στὴ Μόσχα, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, γιὰ νὰ δῶ τὸ Σοσό μου στὸ Κρεμλῖνο. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ Μόσχα δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου. Ἡ Τυφλὶς εἶνε πολὺ καλύτερη κι' ἂς μὴν ἔχει τόσα μεγάλα σπίτια. Ἐξ ἄλλου, τὸ ταξεῖδι ἦταν μακρυνὸ καὶ μὲ κούρασε πολύ. Μιὰ φορά, τὸ 1921, ὁ Σοσὸς ἦρθε δῶ νὰ μὲ δῆ. Τὸ 1926 μ' ἐπεσκέφθη καὶ πάλι. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανάδα... Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἔχῃ καλά. Ὡστόσο...

* * *

Ἡ μητέρα τοῦ Στάλιν πῆρε ξαφνικὰ συλλογισμένο ὕφος. Φαίνεται ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ γυιοῦ της παρουσιάζει καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἴδια πολλὲς μυστηριώδεις πλευρές. Σηκώθηκε καὶ πάλι ἀπὸ τὸ κάθισμά της, πλησίασε μιὰ ἐταζέρα, πῆρε ἕνα μάτσο ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ καὶ τὰ ἅπλωσε μπροστά μου στὸ τραπέζι.

—Κυττᾶτε, κυττᾶτε! μοῦ εἶπε. Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐφημερίδες ἔχουν τὴ φωτογραφία τοῦ Σοσοῦ μου, ὅλες μιλοῦν γι' αὐτόν! Τί πολὺ ποὺ ἐργάζεται... Δὲν τοῦ μένει καιρὸς οὔτε τὴν οἰκογένειά του νὰ συλλογιστῇ. Ἔχω ἐδῶ, κοντά μου, τὸ Γιάσα, τὸ γυιό του ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο του. Εἶνε σήμερα εἴκοσι τεσσάρων χρονῶν. Ἔχω ἐπίσης καὶ δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὴ δεύτερη γυναῖκα του. Ὁ Σοσὸς τ' ἀγαπάει πολύ, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἔχῃ μαζύ του. Ἀνέλαβα ἐγὼ τὴν ἀνατροφή τους.

Κόντευε μεσημέρι...

Ἡ μητέρα τοῦ Στάλιν σώπασε καὶ πάλι. Ποιὸς ξέρει πόσες ἀναμνήσεις νὰ στριφογύριζαν στὸ μυαλὸ τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ γαλούχησε τὸ σημερινὸ δικτάτορα τῆς Ρωσσίας! Τὴν κύτταζα καὶ θαύμαζα τὴν ψυχικὴ ἀντοχὴ αὐτῆς τῆς χωρικῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔχασε οὔτε τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν ἀφέλειά της, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴ βαθειὰ θρησκευτική της πίστι, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ ἐπαναστάτη γυιοῦ της νὰ τὴν κατηχήσῃ στὶς νέες ἰδέες.

Σὲ λίγο ρώτησα τὴν κυρία Ντζουγκασβίλι ἂν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὴν φωτογραφήσω. Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

—Ὄχι, ὄχι, παιδί μου! ψιθύρισε. Ἐγὼ εἶμαι γρηὰ γυναῖκα! Δὲν κάνω πειὰ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα!...

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει καὶ ἔπρεπε νὰ φύγω.

Ἡ μητέρα τοῦ Στάλιν μοῦ ἔπιασε καὶ τὰ δυό μου χέρια, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν γεωργιανῶν, καὶ μοῦ εἶπε:

—Μπορῶ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι;

—Ὅ,τι θέλετε.

—Θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ μὲ φωτογραφήσετε, μὰ πρέπει καὶ σεῖς νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ στείλετε μιὰ φωτογραφία τοῦ γυιοῦ μου. Ἀφοῦ ὁ Σοσὸς δὲν μπορεῖ νἄρχεται τακτικὰ νὰ μὲ βλέπῃ, ἂς ἔχει τουλάχιστον μιὰ φωτογραφία μου στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ θυμᾶται κάπου-κάπου τὴ δυστυχισμένη τὴ μητέρα του.

Τῆς ἔδωσα τὴν ὑπόσχεσι νὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελία της—ἀδιάφορο ἂν δὲν μπόρεσα νὰ φανῶ συνεπὴς στὸ λόγο μου. Ἡ πλάκα τῆς φωτογραφίας της μοῦ ἔπεσε δυστυχῶς κι' ἔσπασε.

Κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Ντζουγκασβίλι, βαθειὰ συγκινημένος...».

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΙ' Ο ΝΕΙΟΣ

Ὤμορφο νειὸν ἐζύγωνεν ὁ Χάρος στὴ (μαδάρα,
μὰ 'ταν ὁ νειὸς ὀγρήγορος κι' ὁ Χά- (ρος κουρασμένος.
Καὶ παίρνει ὁ νειὸς τὸ ρίζωμα κι' ὁ (Χάρος τὴν πλαγάδα,
πάνω σὲ πλάκαν ἔκατσε κι' ὁ Χάρος ('ποσταμένος.
Κι' ἐσφύριζε κι' ἐφώναζεν ὁ Χάρος (τοῦ στρατιώτη:
—«Στρατιώτη ἀνάμενε κι' ἐμὲ ποὺ (θὰ σοῦ παραγγείλω
—«Χάροντα κι' εἶντα μοῦ βαστᾶς; κι' (ἐγὼ θὰ σ' ἀναμένω...
—«Βαστῶ σου ντάργα καὶ σπαθὶ καὶ (κόκκινο λουρίσκο
βαστῶ καὶ τσὴ γυναίκας σου ἐλόμαυ- (ρα νὰ βάλῃ»!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΛΕΙΔΙ

Ω! Τὸ μῖσος!.... Στὴν ζωή μου μιὰ φορὰ τὸ εἶδα ἀπὸ κοντά.... Μιὰ φορὰ εἶδα στὴ ζωή μου ἀπὸ κοντὰ τὸ μῖσος τὸ ἀληθινό, τὸ βαθύ, τὸ σιωπηλό, ποὺ περιμένει χρόνια γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ καὶ ποὺ χαίρεται σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μὲ τὶς τερατώδεις ἐκδικήσεις ποὺ προετοιμάζει...

Ὅλη ἡ παιδική μου ἡλικία ἦταν συνδεδεμένη μὲ τὴν ἀνάμνησι δυὸ φίλων μου, τοῦ Χοῦμπερτ ντὲ Πλεκαντὶν καὶ τοῦ Ρόντολφ ντ' Ἀρσάν. Χρόνια πηγαίναμε μαζὺ στὸ σχολεῖο. Ἀγαποῦσα τόσο τὸν ὠχρὸ καὶ ἀσθενικὸ Χοῦμπερτ, ὅσο καὶ τὸν ζωηρὸ καὶ ρωμαλέο Ρόντολφ.

Ὅταν τελειώσαμε τὶς σπουδές μας, χωρίσαμε. Οἱ φίλοι μου γύρισαν στὴν πατρίδα τους, στὸ βάθος τοῦ Μέρμπταν.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Τὸ περασμένο φθινόπωρο ὡστόσο, ταξειδεύοντας γι' ἀναψυχὴ στὴν Βρεττάνη, τοὺς ξαναεῖδα. Κατοικοῦσαν σὲ δυὸ γειτονικοὺς πύργους καὶ κάθε βράδυ συναντιόντουσαν πότε στὸν πύργο τοῦ ἑνὸς καὶ πότε στοῦ ἄλλου, καὶ περνοῦσαν μαζὺ τὶς βραδειές τους.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δειπνούσαμε στὸν πύργο τοῦ Χοῦμπερτ, σὲ μιὰ ψηλὴ αἴθουσα. Μετὰ τὸ φαγητό, ὅταν παίρναμε τὸν καφέ μας, μοῦ ἦρθε ἔξαφνα στὸ νοῦ μιὰ εἴδησι, ποὺ εἶχα διαβάσει πρὸ χρόνων στὶς ἐφημερίδες.

—Φίλε μου Χοῦμπερτ, εἶπα, εἶχα διαβάσει κάποτε στὶς ἐφημερίδες τὴν εἴδησι τοῦ γάμου ἑνὸς Πλεκαντίν...Μήπως παντρεύτηκες;

Στὴν ἐρώτησί μου ὁ φίλος μου δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

Ἔμενε μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἀκουμπισμένους ἐπάνω στὸ τραπέζι, κρατῶντας καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ ὠχρό του κεφάλι. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς βαρειᾶς σιωπῆς, στὰ χείλη τοῦ Χοῦμπερτ φάνηκε ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ Πλεκαντίν, εἶπε.

Τὸν παρεκάλεσα τότε νὰ μοῦ διηγηθῆ πῶς παντρεύτηκε καὶ ποῦ βρισκόταν τώρα ἡ γυναῖκα του.

—Μιὰ φορὰ μόνο ἀγάπησα στὴ ζωή μου, ἄρχισε νὰ λέῃ μελαγχολικά. Κι' αὐτὴ ποὺ ἀγάπησα τὴν ἔκανα γυναῖκα μου. Ἤμαστε πολὺ εὐτυχεῖς, ἡ Ἔδιθ κι' ἐγώ... Θυμᾶσαι, Ρόντολφ; Δὲν ἔχω δίκηο;... Ἦταν τόσο ὡραία ἡ Ἔδιθ, παληέ μου φίλε, καὶ τὴν ἀγαποῦσα τόσο!... Μὲ ἀγαποῦσε πολὺ κι' αὐτὴ στὶς ἀρχές, μὲ μιὰ θερμὴ κι' ἀληθινὴ ἀγάπη.... Κι' ἐγὼ τὴν ἐλάτρευα σὰν Παναγία!... Λίγον καιρὸ μετὰ τοὺς γάμους μας ἀναγκάστηκα νὰ φύγω ἀπ' τὸν πύργο γιὰ ἕξ μῆνες. Ὅταν γύρισα, ἡ Ἔδιθ μὲ φώναξε ἰδιαιτέρως καὶ μοῦ εἶπε μερικὰ πράγματα τόσο παράξενα, ὥστε μ' ἔκαναν νὰ μὴν πιστεύω στ' αὐτιά μου. «Χοῦμπερτ, μοῦ εἶπε, δὲν σ' ἀγαπῶ πειά!» Τὸ εἶπε αὐτὸ τόσο ἤρεμα, τόσο ψυχρά, ἐνῶ μ' ἔβλεπε κατάματα σὰν νὰ ἔλεγε τὸ πιὸ ἁπλὸ κι' ἀσήμαντο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Καὶ χωρὶς κανέναν οἶκτο πρόσθεσε: «Ἀγαπῶ ἄλλον! Τὸν ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς μου!...». Ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένος μόλις ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀναρωτιόμουν μήπως ἡ γυναῖκα μου εἶχε τρελλαθεῖ. Στὸ βλέμμα της εἶχε κάτι τὸ πολὺ ἀνήσυχο κι' ἡ φωνή της ἀντηχοῦσε παράξενα στ' αὐτιά μου. Μοῦ φαινόταν σὰν νὰ μιλοῦσε παρὰ τὴ θέλησί της, σὰν νὰ διατελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ξένης μυστηριώδους δυνάμεως. Καὶ ὅμως μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Μολονότι ἔννοιωθα τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν σκοτώσω, ἄρχισα νὰ κλαίω γιατί, γιατὶ μοῦ φαινόταν πῶς ἂν συγκρατοῦσα τὸν πόνο μου, θὰ σκαζα. Ἀλλὰ ἐκείνη μοῦ τράβηξε τὰ χέρια ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ κακία: «Δὲν εἶνε ὥρα γιὰ κλάμματα... Μποροῦσα νὰ σὲ ἀπατήσω ὅπως κάνουν τόσες ἄλλες. Ἐγὼ εἶμαι ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ τίμια. Δὲν ἁμάρτησε παρὰ μόνον ἡ καρδιά μου. Μποροῦσα νὰ πάρω διαζύγιο, ἀλλὰ δὲν τὸ κάνω γιὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἀνιαρὸ σκάνδαλο. Καταλαβαίνω ὅτι τὰ λόγια μου κοντεύουν νὰ σὲ τρελλάνουν... Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κάνω διαφορετικά. Βασανίστηκα μερόνυχτα λογαριάζοντας πῶς θὰ μποροῦσα νὰ γιατρευτῶ ἀπὸ τὸ πάθος μου. Ἀλλοίμονο!... Δὲν βρῆκα καμμιὰ γιατρειά!... Ἐπειδὴ σέβομαι τ' ὄνομά σου καὶ δὲν θέλω νὰ σ' ἀτιμάσω, σοῦ προτείνω κάτι, πού, ἂν θέλεις, τὸ δέχεσαι... Πρόσεξε καλά. Θὰ προσποιηθῶ ὅτι πέθανα!... Ἂν θελήσεις νὰ λάβῃς τὶς προφυλάξεις ποὺ θὰ σοῦ πῶ, κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε!... Ὁ οἰκογενειακός μας τάφος εἶνε εὐρύχωρος καὶ ἀπόκεντρος. Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ μὲ θάψετε θὰ στείλῃς τὸ κλειδὶ τοῦ τάφου σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸ ὄνομά του θὰ τὄβρῃς γραμμένο ἐπάνω σ' ἕνα χαρτὶ μέσα στὸ ἀριστερὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου. Αὐτὸς δὲν θὰ ξέρῃ τίποτε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνοθεσία. Κατάλαβες; Θὰ τοῦ παραδώσῃς ἀμέσως τὸ κλειδί».

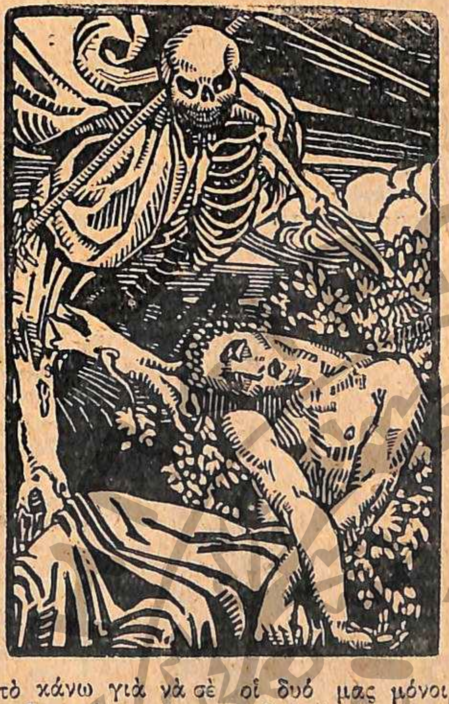

Αὐτά, φίλε μου, μοῦ πρότεινε ἡ γυναῖκα μου, ἐξακολούθησε ὁ Χοῦμπερτ. Αὐτὰ τὰ καταπληκτικά, τὰ ἀπίστευτα πράγματα! Ὡστόσο τῆς ὑποσχέθηκα πῶς θὰ ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

Τὸν κύτταξα κατάπληκτος. Ἦταν ἐντελῶς ἤρεμος. Γέμισε τὴν πίπα του, τὴν ἄναψε κι' ἐξακολούθησε:

—Μὰ τὴν πίστι μου, ναί, δέχτηκα.... Δέχτηκα γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά... γιατὶ θὰ ἔφευγε. Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ μὴ μάθῃ τίποτε κανεὶς ἄλλος ἔξω ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας. Διέδωσα λοιπὸν ὅτι ἡ γυναῖκα μου πέθανε ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ συμφόρησι. Ὁ γιατρός, χωρὶς νὰ τὴ δῆ, πιστοποίησε τὸν θάνατό της. Ὅλη νύχτα τῆς κράτησα συντροφιά. Μείναμε οἱ δυό μας μόνοι, ἡ «πεθαμένη» κι' ἐγώ. Περάσαμε τὴ νύχτα πολὺ ὤμορφα. Διασκεδάσαμε, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, καὶ γελούσαμε ὅλη τὴν ὥρα!... Σᾶς δίνω τὸν λόγο μου, δὲν τῆς παραπονέθηκα καθόλου καὶ τὴν ἀποχαιρέτησα κατὰ τὰ ξημερώματα χωρὶς κανένα πάθος!... «Σὲ συγχωρῶ» τῆς εἶπα. Τὴν κάρφωσα κατόπιν στὸ φέρετρο μὲ μεγάλη προσοχή, χωρὶς νὰ ξεχάσω οὔτε ἕνα καρφί!... Καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ κηδεία ἔγινε... Ἦταν πολὺ λυπηρή... Μάρτυς ὁ φίλος μας Ρόντολφ... Ἡ θλῖψι μου ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλο τὸν κόσμο, μιὰ θλῖψι σιωπηλὴ χωρὶς δάκρυα. Τὴν κατέβασαν στὸν τάφο, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ πῆρα τὸ κλειδὶ μαζύ μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ γάμου μου...

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βαδίζῃ σὰν νὰ εἶχε τελειώσει ἡ ἱστορία του.

—Ἔ, λοιπόν; τοῦ εἶπα λίγο ἐρεθισμένος. Καὶ τὸ κλειδί;

—Ποιὸ κλειδί;... εἶπε καὶ στάθηκε συλλογισμένος.... Ἄ! ναί. Τὸ κλειδὶ τοῦ τάφου... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁμολογῶ ὅτι βρέθηκα σὲ πολὺ στενόχωρη θέσι. Φαντάσου ὅτι ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὸ χαρτί, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἡ γυναῖκα μου εἶχε γράψει τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της. Εἶχε τάχα λησμονήσει αὐτὴ τὴ συμφωνία μας ἢ μήπως ἐγὼ δὲν εἶχα καταλάβει; Ἤμουν πολὺ λυπημένος... Σὲ ποιὸν νὰ στείλω τὸ καταραμένο κλειδί; Σκέφτηκα ὅτι ἴσως νὰ εἶχαν συνεννοηθεῖ μεταξύ τους καὶ νὰ μὴ μοῦ τὸ εἶπε, καὶ κάθε μέρα περίμενα τὸν κύριο, ποὺ θὰ ἐρχόταν νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Κανεὶς ὅμως δὲν ἦρθε...

Τὴν ἀπόλυτη σιωπὴ τὴν ἀνατάραξε ἕνας ρόγχος. Κύτταξα τὸν Ρόντολφ. Ἦταν ὠχρὸς καὶ ψιθύριζε λόγια ἀκατανόητα. Τότε ἀπότομα κατάλαβα τὴν φοβερὴ ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἦταν ποτὲ δυνατόν;... Θεέ μου! ἦταν ποτὲ δυνατόν; Καὶ ὅμως ὁ Χοῦμπερτ πλησίασε τὸν φίλο του καὶ τοῦ εἶπε ἥσυχα, ἥσυχα:

—Τί τρέχει, ἀγαπητὲ Ρόντολφ; Ἄ! ἀλήθεια, δὲν σοῦ διηγήθηκα ποτὲ αὐτὴ τὴν ἱστορία; Ἐφοβόμουν μήπως σὲ λυπήσω... Τὴν ἀγαποῦσες καὶ σὺ τόσο πολύ....καὶ ἤσουν τόσο καλὸς μαζύ μου!... Μὲ παρηγοροῦσες κι' ἐρχόσουν κάθε μέρα νὰ ἑνώσῃς τὰ δάκρυά σου μὲ τὰ δικά μου...

Ὕστερα τὸν κύτταξε μὲ τὰ ἄγρια μάτια του καὶ πρόσθεσε:

—Ἄκουσε, Ρόντολφ, ἔχω μιὰ χάρι νὰ σοῦ ζητήσω. Ὡς τώρα εἶχα τὴν δύναμι νὰ φυλάξω τὸ κλειδί. Ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ μ' ἐνοχλεῖ. Κράτησέ το ἂν θέλεις!... Δὲν ἀντέχω πειὰ νὰ τὸ κρατῶ...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἄνοιξε τὸ πουκάμισό του. Ἀπὸ τὸν λαιμό του, στὴν ἄκρη μιᾶς ἁλυσσίδας, ἐπάνω στὸ δέρμα του, κρεμόταν ἕνα μικρὸ κλειδί, κατασκουριασμένο, σὰν νὰ τὸ εἶχαν βουτήξει στὸ αἷμα...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Στὸ ἑστιατόριο:

Ὁ πελάτης.—Γκαρσόνι, ἔλα δῶ! Μιὰ μυῖγα ἔπεσε μέσα στὴ σούπα μου.

Τὸ γκαρσόνι.—Καὶ πνίγηκε, κύριε; Ἄστην... Καλὰ νὰ πάθῃ. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἔχει ποὺ γυρίζει ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Μᾶς παρασκότισε πειά!...

ΜΙΚΡΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΤΟΥ ΤΣΕΖΑΡΕ ΛΟΝΤΟΒΙΤΣΙ

ΟΝΕΙΡΑ ΜΙΑΣ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Βαλέρια.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΙΒΙΟ, ζωγράφος, 40 χρόνων.
ΒΑΛΕΡΙΑ, γυναῖκα του, 25 χρόνων.

(Μιὰ ὥμορφη βίλλα στὴν ἐξοχή, μέσα σ' ἕνα ἀνθισμένο κῆπο).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

('Η Βαλέρια ποτίζει τὰ λουλούδια. 'Ο Λίβιο δένει στὸ μπαλκόνι τὴ γραβάτα του. Εἶνε ἕνα ὥμορφο καὶ καθαρὸ πρωῒ τοῦ Μαΐου. Δὲν ἔχει ἀνατείλει ἀκόμη ὁ ἥλιος).

ΛΙΒΙΟ. — Τί κάνει ἡ μικροῦλα μου;

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Ποτίζω τὰ λουλούδια, πρὶν βγεῖ ὁ ἥλιος... Κι'ἐσύ; Θάρθης νὰ μὲ βοηθήσης;

ΛΙΒΙΟ. — Τώρα... Νὰ δέσω πρῶτα τὴ γραβάτα μου...

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(ὀλόχαρη)*. — "Ω! 'Απόψε ἄνοιξαν ὅλα τὰ τριαντάφυλλα... "Ελα κάτω νὰ δῆς, Λίβιο.

ΛΙΒΙΟ. — Νά, τελείωσα. "Ερχομαι.

ΒΑΛΕΡΙΑ. — 'Αλήθεια;

ΛΙΒΙΟ. — Δὲν βλέπεις; *(Μπαίνει στὸν κῆπο. 'Η Βαλέρια ἐξακολουθεῖ νὰ ποτίζη τὰ λουλούδια. Τραγουδάει ἕνα τρυφερὸ καὶ γλυκὸ τραγουδάκι).*

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Καλημέρα, ἀγάπη μου.

ΛΙΒΙΟ. — Καλημέρα, μικροῦλα μου. Τελείωσες;

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(ἀφίνει κάτω τὸ ποτιστῆρι)*. — Τώρα πειά!... Στάσου, μὴ μοῦ πιάνεις τὰ χέρια! Εἶνε ὅλο νερά...

ΛΙΒΙΟ, *(σηκώνει τὰ χέρια της μέσα στὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου)*. "Αφησέ τα νὰ στεγνώσουν στὸν ἥλιο, σὰν λουλούδια... *(Τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό).*

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Τί μὲ κυττάζεις;

ΛΙΒΙΟ. — Φαίνεσαι τόσο εὐτυχισμένη σήμερα!...

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Δὲν φ α ί ν ο μ α ι... Εἶμαι εὐτυχισμένη! Εἶμαι πάντα, ἀγάπη μου!...

ΛΙΒΙΟ. — Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φωνάζη ὅτι εἶνε εὐτυχισμένος...

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Μὰ γιατί; 'Αφοῦ μὲ λατρεύεις;...

ΛΙΒΙΟ. — Δὲν πρέπει, μικροῦλα μου. Γύρω μας εἶνε τόσα κακὰ πνεύματα, ποὺ ἐχθρεύονται πάντα τὴ χαρά!...

ΒΑΛΕΡΙΑ. — 'Εγὼ δὲν τὰ φοβᾶμαι... Μ' ἔμαθες νὰ εἶμαι δυνατή. Μ' ἔκανες εὐτυχισμένη. Εἶμαι τόσο χαρούμενη ποὺ ζῶ κι' εἶμαι πάντα κοντά σου! 'Αγάπη μου! *(Κρύβεται σὰν μικρὸ κορίτσι στὴν ἀγκαλιά του. 'Ο Λίβιο, σοβαρός, τὴ σφίγγει ἀπάνω του μὲ τρυφερότητα. Μικρὴ σιωπή).*

ΛΙΒΙΟ, *(σὰν νὰ τὴ μαλώνη μὲ γλυκὸ τρόπο)*. — Οἱ φρόνιμοι δὲν μιλᾶνε ποτὲ γιὰ τὴν εὐτυχία τους, γιατὶ μπορεῖ νὰ τὴ χάσουν καμμιὰ ἡμέρα...

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(χαρούμενα)*. — Μὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε φρόνιμοι! "Ε, ἀγάπη μου, πές μου... Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν θὰ εἴμαστε φρόνιμοι ποτέ μας;

ΛΙΒΙΟ, *(γελῶντας)*.—Ποτέ μας!

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Οὔτε στ' ὄνειρό μας;

ΛΙΒΙΟ. — Οὔτε στ' ὄνειρό μας!

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Οὔτε ἔτσι στ' ἀστεῖα;

ΛΙΒΙΟ. — Οὔτε ἔτσι στ' ἀστεῖα!

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Οὔτε μιὰ στιγμοῦλα;

ΛΙΒΙΟ. — Οὔτε μιὰ στιγμοῦλα.

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Ποτέ;

ΛΙΒΙΟ. — Ποτέ! *(Πιάνονται ἀπὸ τὰ χέρια καὶ γυρίζουν γύρω-γύρω, φωνάζοντας σὰν μικρὰ παιδιά: «Ποτέ! Ποτέ!». Τέλος, πέφτουν ἀπάνω στὰ λουλούδια, ἐξαντλημένοι).*

ΒΑΛΕΡΙΑ. — "Αχ! Τί ὥμορφη ποὺ εἶνε ἡ ζωή!...

ΛΙΒΙΟ. — Ναί! Τί ὥμορφη ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ μαζύ σου, μικροῦλα μου! *(Μικρὴ σιωπή).*

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Θέλω νὰ τραγουδήσω, ἀγάπη μου, τὸν ἥλιο, τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία μας.

ΛΙΒΙΟ. — Κι' ἐγὼ νὰ δουλέψω, μικροῦλα μου, νὰ τελειώσω τὸ πορτραῖτο... Μὲ τὴν ὠμορφιά σου, θὰ πάρω τὸ πρῶτο βραβεῖο στὴν ἔκθεσι... Λοιπόν, σύμφωνοι; "Οση ὥρα ἐγὼ θὰ ζωγραφίζω, ἐσὺ θὰ τραγουδᾶς, ἐδῶ, στὸν κῆπο...

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Ναί, ναί! 'Αγάπη μου. Ξέρω τόσα ὥμορφα τραγούδια!...

('Ο Λίβιο μπαίνει στὴ βίλλα. 'Η Βαλέρια χαϊδεύει ἕνα-ἕνα τ' ἀνθισμένα τριαντάφυλλα καὶ τραγουδάει γλυκά, μὲ μιὰ κρυστάλλινη φωνή. "Επειτα, σηκώνει τὰ χέρια της, σὰν νὰ θέλη ν' ἀγκαλιάση τὸν ἥλιο ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα...).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Εἶνε μεσημέρι. 'Η Βαλέρια φωνάζει τὸν ἄντρα της, ἀπὸ τὸν κῆπο).

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Λίβιο!

ΛΙΒΙΟ. — Τί εἶνε, μικροῦλα μου;

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Γιὰ κύττα.

ΛΙΒΙΟ.—Τί εἶνε;

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Μιὰ καλὴ εἴδησι.

ΛΙΒΙΟ. — "Ερχομαι... *(Βγαίνει ἀπὸ τὴ βίλλα. 'Η Βαλέρια τοῦ δίνει ἕνα τηλεγράφημα).*

ΒΑΛΕΡΙΑ.—"Ελα κάτω νὰ δῆς, Λίβιο.

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Γιὰ δές:

ΛΙΒΙΟ, *(μὲ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς)*. "Ω! Μᾶς θυμήθηκε!...

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Ναί, μᾶς θυμήθηκε...

ΛΙΒΙΟ. — Τὸν περίμενα τόσο ἀνυπόμονα!...

ΒΑΛΕΡΙΑ. — 'Αλήθεια...

ΛΙΒΙΟ. — Θάρθη σήμερα!

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Σὲ λίγο...

ΛΙΒΙΟ. — Πότε ἦρθε τὸ τηλεγράφημα;

ΒΑΛΕΡΙΑ. — 'Εδῶ καὶ μιὰ ὥρα.

ΛΙΒΙΟ. — Καὶ δὲν μὲ φώναξες ἀμέσως;

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Μὰ ζωγράφιζες... Κι' ἔπειτα, δὲν τὸ ἄνοιξα ἀμέσως... Δὲν τολμοῦσα.

ΛΙΒΙΟ. — "Ω! Μά, γιατί;

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Δὲν ξέρω... *(Μικρὴ σιωπή).*

ΛΙΒΙΟ. — Εἶνε ὁ καλύτερος φίλος μου!... Εἶνε ὁ μεγάλος μου ἀδελφός! Εἴμαστε φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιά... Πηγαίναμε μαζὺ στὸ σχολεῖο. Κι' ἔπειτα, μαζὺ πάλι, ἀρχίσαμε νὰ ζωγραφίζουμε.

ΒΑΛΕΡΙΑ.—Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου.

ΛΙΒΙΟ. — 'Εκεῖνος ὅμως σὲ ξέρει.

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Καὶ τί σοῦ εἶπε γιὰ μένα;

ΛΙΒΙΟ. — "Οτι θὰ μὲ κάνης εὐτυχισμένο...

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστήσω;

ΛΙΒΙΟ. — Μὰ βέβαια, Βαλέρια! Εἶνε ὁ καλύτερός μου φίλος!

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Γιατί δὲν μὲ λὲς πειὰ «μικροῦλα μου»; Θύμωσες, ἀγάπη μου;

ΛΙΒΙΟ, *(γελῶντας)*. — 'Εγώ;... Εἶμαι τόσο χαρούμενος ποὺ θάρθη! Θὰ τὸν δεχτοῦμε μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά... Δὲν εἶν' ἔτσι, μικροῦλα μου;

ΒΑΛΕΡΙΑ. — Ναί, ναί!...

ΛΙΒΙΟ. — Ξέρεις, εἶνε ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, πιὸ μεγάλος ἀπὸ μένα! Καὶ ξέρει τόσα π ρ ά γ μ α τ α!... Εἶνε πάντα μελαγχολικὸς καὶ λέει ἀλήθειες, ποὺ μᾶς κάνουν νὰ λυπόμαστε...

ΒΑΛΕΡΙΑ.— 'Υπάρχουν, λοιπόν, τέτοιες ἀλήθειες;

ΛΙΒΙΟ.—"Ω, ναί! Εἶνε ἴσως ἡ πιὸ ὥμορφες... *('Η Βαλέρια σωπαίνει μιὰ στιγμή. "Επειτα γυρίζει ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της)*. Τί κυττάζεις, μικροῦλα μου;

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Αὐτὴ τὴ σκιὰ ποὺ ἔπεσε ἐπάνω στὴ βίλλα μας... "Ενα σύννεφο περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο... Μά, νά!... "Εφυγε τώρα. *(Κυττάζει τὸν Λίβιο μὲ λυπημένο βλέμμα)*. 'Αγάπη μου, σὲ βλέπω τόσο εὐτυχισμένο, ὅσο δὲν σὲ εἶδα ποτέ μου. Τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν τόσο τὸ φίλο σου;

ΛΙΒΙΟ.— Εἶνε τόσο μεγάλος! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὰ βήματά του...

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(μὲ προσποιητὴ χαρά)*. Ναί... Σὲ λίγο θὰ τὸν δοῦμε στὸ δρόμο καὶ θὰ τὸν χαιρετήσουμε ἀπὸ μακρυά.

ΛΙΒΙΟ.— Βαλέρια!... *(Τὴ σφίγγει μὲ δύναμι στὸ στῆθος του).*

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(μὲ μιὰ κραυγὴ πόνου)*. "Αχ!

ΛΙΒΙΟ.— Τί ἔχεις;

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(χαμογελάει λυπημένα)*.— Μ' ἔκανες νὰ πονέσω.

ΛΙΒΙΟ.— 'Εγώ, μικροῦλα μου;

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(προσπαθῶντας νὰ μὴ φαίνεται λυπημένη)*.— Ναί, γιατὶ ξέχασες ὅτι εἶχες ἐμένα, τὴ «μικροῦλα σου» στὴν ἀγκαλιά σου κι' ὅτι δὲν πρέπει νὰ μὲ σφίγγης τόσο δυνατά... 'Αλλοιῶς, *(μὲ δάκρυα στὰ μάτια)* ἡ «μικροῦλα σου» πονάει... Κι' ὅταν πονάει, πῶς μπορεῖ νὰ σὲ κάνη εὐτυχισμένο;... "Ελα, ἀγάπη μου, πέρασε πειά. Πήγαινε ν' ἀπαντήσης τὸ φίλο σου καὶ στὸ γυρισμό, μὴ ξεχάσεις νὰ μαζέψης πολλὰ λουλούδια...

ΛΙΒΙΟ, *(τὴ φιλάει στὸ μέτωπο)*.— Γιὰ σένα! *(Βγαίνει).*

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(κάθεται κοντὰ στὰ τριαντάφυλλα)*.— Ναί. Κ α ὶ γιὰ μένα...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Βραδυάζει. 'Η Βαλέρια εἶνε ἀπάνω σὲ μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα, στηριγμένη ἀπάνω στὸν τοῖχο τοῦ κήπου. Κυττάζει πέρα, τὸ δρόμο. Κρατάει στὸ χέρι της ἕνα ἄσπρο μαντῆλι. 'Ο Λίβιο κρατάει τὴ σκάλα.

ΛΙΒΙΟ.— Τὸν βλέπεις ἀκόμη;

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Ναί. Τώρα εἶνε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου...

ΛΙΒΙΟ.— Χαιρέτησέ τον.

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Μὰ δὲν γυρίζει. *(Μικρὴ σιωπή).*

ΛΙΒΙΟ.— Τὸν βλέπεις ἀκόμη;

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Ναί. Περνάει τώρα ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια... Νά, τώρα τὰ πέρασε.

ΛΙΒΙΟ.— Χαιρέτησέ τον!... Χαιρέτησέ τον!...

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Μὰ δὲν γυρίζει *(Μικρὴ σιωπή)*. Τώρα περνάει τὴ γέφυρα... Τώρα εἶνε στὸ δρόμο... Τώρα δὲν τὸν βλέπω πειά... Πάει, χάθηκε.

ΛΙΒΙΟ.— Δὲν γύρισε;

ΒΑΛΕΡΙΑ.— "Οχι. Οὔτε μιὰ φορά! *('Ο Λίβιο σκύβει τὸ κεφάλι, συλλογισμένος. Σωπαίνουν κι' οἱ δυό τους λίγη ὥρα).*

ΛΙΒΙΟ.— Πόσο ἄλλαξε...

ΒΑΛΕΡΙΑ.— "Ηταν τόσο σκληρὸς μαζύ σου! Σοῦ μιλοῦσε σὰν δάσκαλος.

ΛΙΒΙΟ.— Μὰ εἶνε! Εἶνε μεγάλος ζωγράφος!

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Μᾶς εἶπε τόσα σκληρὰ λόγια...

ΛΙΒΙΟ.— Τὰ θυμᾶσαι κι' ἐσύ;

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Μ' ἔκαναν νὰ πονέσω τόσο!... Σοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ τέχνη εἶνε ἕνα μαρτύριο κι' ὅτι οἱ καλλιτέχνες πρέπει νὰ εἶνε ἕτοιμοι κάθε στιγμὴ νὰ πεθάνουν ἀπάνω στὸ σταυρό, σὰν τὸ Χριστό, ὅτι πρέπει ν' ἀγαπᾶνε τὸν πόνο κι' ὅτι δὲν εἶνε ποτὲ εὐτυχισμένοι παρὰ μονάχα μὲ τὴν τέχνη τους!... Αὐτή, ἔλεγε, εἶνε ὁ μεγάλος τους ἔρως!...

ΛΙΒΙΟ, *(συλλογισμένος)*.— Πόσο εἶχε δίκηο!

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(μὲ μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή)*.— "Οχι! Μὴ τὸν πιστεύεις, ἀγάπη μου! Δὲν εἶνε ἀλήθεια...

ΛΙΒΙΟ, *(σὰν νὰ ξυπνάη ἀπὸ ἕνα ὄνειρο)*.— Τί ἔχεις, μικροῦλα μου;

ΒΑΛΕΡΙΑ, *(κλαίγοντας μὲ λυγμούς)*.— Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω ἀπομείνει ὁλομόναχη... Λίβιο! Θυμᾶσαι πόσο εὐτυχισμένοι εἴμαστε τὸ πρωΐ!...

ΛΙΒΙΟ.— Ναί... Θυμᾶσαι πόσο ὥμορφος ἦταν ὁ ἥλιος καὶ πόσο εἴμαστε χαρούμενοι;

ΒΑΛΕΡΙΑ.— Ναί... Ναί... *(Τρέμοντας)*. Μὰ γιατί... γιατὶ λέμε «θυμᾶσαι;»

ΛΙΒΙΟ, *(μὲ ραγισμένη φωνή)*.— Ποιὸς ξέρει... "Ισως γιατὶ ἦταν ὄνειρα μιᾶς ἀνοιξιάτικης ἡμέρας...

"Εχει νυχτώσει πειά. Κι' οἱ δυό τους κάθονται μέσα στὰ λουλούδια τοῦ κήπου. 'Η Βαλέρια κλαίει σιωπηλὰ μὲ τὸ κεφάλι ἀπάνω στὰ γόνατα τοῦ Λίβιο. Τριγύρω τους τὸ σκοτάδι τοὺς τυλίγει σὰν πένθος.

Αὐλαία

ΤΣΕΖΑΡΕ ΛΟΝΤΟΒΙΤΣΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΖΩΟΦΙΛΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

"Οταν ὁ Λατὲφ πασᾶς ἦταν διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας Σιοὺτ στὴν "Ανω Αἴγυπτο, ἐδίκαζε κάθε πρωῒ στὴν αὐλὴ τοῦ διοικητηρίου του, ἀφίνοντας τὴ μεγάλη αὐλόπορτα ἀνοιχτὴ γιὰ νὰ μπαίνη μέσα ὅποιος ἤθελε νὰ παρακολουθήση τὴ διαδικασία.

"Ενα πρωῒ λοιπόν, ἐνῶ ἐξεδίκαζε κάποια ὑπόθεσι, εἶδε νὰ μπαίνη ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα μιὰ φορτωμένη γκαμήλα, ἡ ὁποία μόλις μποροῦσε κι' ἔσερνε τὰ κουρασμένα ἀπὸ τὸ τεράστιο φορτίο, πόδια της.

— Τί θέλει τὸ ζῶο αὐτὸ ἐδῶ; εἶπε ὁ πασᾶς. Φαίνεται πολὺ φορτωμένη! Μήπως ἦρθε νὰ μοῦ παραπονεθῆ γι' αὐτό; Ζυγίστε τὸ φορτίο της.

Οἱ κλητῆρες ἐζύγισαν πράγματι τὸ φορτίο, τὸ ὁποῖο ἔφτανε τὶς χίλιες ἀραβικὲς λίτρες.

'Εντωμεταξὺ ἔφθασε καὶ ὁ ἀφέντης τῆς γκαμήλας, ἕνας φελλάχος, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ γιατὶ τοῦ ξεφόρτωσαν τὴν γκαμήλα του.

— Δὲν ξέρεις, τοῦ εἶπε τότε ὁ πασᾶς, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ βάζης στὴν γκαμήλα σου φορτίο, περισσότερο ἀπὸ ἐφτακόσιες λίτρες; Γιὰ νὰ νοιώσης πόσο τρομερὸ εἶνε τὸ βάρος τῶν χιλίων λιτρῶν ποὺ τῆς ἔβαλες, θὰ δεχθῆς κι' ἐσὺ στὴν ράχη σου πενῆντα μόνο—κι' ὄχι χίλιους—ραβδισμούς...

'Η διαταγὴ τοῦ πασᾶ ἐξετελέσθη πράγματι κι' ὁ φελλάχος δέχτηκε πενῆντα ραβδισμούς.

— Πήγαινε τώρα, τοῦ εἶπε τότε ὁ ζωόφιλος δικαστὴς καὶ πρόσεξε, γιατὶ ἂν ἡ γκαμήλα σου σὲ ξανακαταγγείλει, θὰ πάθης χειρότερα!

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Εἶν' ἁρμυρὰ τὰ δάκρυα κι' ἀφίνουν φαρμακάδα.

Α. Β α λ α ω ρ ί τ η ς

— "Ο,τι ἐντὸς τοῦ στήθους εἰσεχώρησε, δὲν φεύγει πλέον, ἀλλὰ πλέκει φωλεάν, ἔστω φιλία, ἔρως, μῖσος ἢ στοργή.

Σ. Λ ά μ π ρ ο ς

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

'Η λατρεία τοῦ Βάκχου κι' ἡ τρεῖς βασιλοποῦλες τῶν Θηβῶν. Πῶς ὁ Θεὸς τὶς μεταμόρφωσε σὲ νυχτερίδες γιὰ νὰ τὶς σώση. Ἡ δεισιδαιμονίες τῶν Ρωμαίων γιὰ τὰ ποντίκια. Γιατὶ μερικὰ τζιτζίκια δὲν τραγουδοῦν.

"Οταν καθιερώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ λατρεία τοῦ Βάκχου ὡς Θεοῦ στὰς Θήβας, πολλοὶ ἀρνήθηκαν νὰ τὴν παραδεχτοῦν. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν κι' ἡ τρεῖς θυγατέρες τοῦ βασιλέως Μινύου, ἡ Λευκίππη, ἡ 'Αρσίππη κι' ἡ 'Αλκιθόη. 'Ο 'Ερμῆς παρουσιάστηκε τότε στὰ ὄνειρα τῶν τριῶν ἀδελφῶν καὶ τὶς φοβέρισε ὅτι θὰ τοὺς ἔκανε μεγάλο κακὸ ἂν ἐξακολουθοῦσαν νὰ μὴ λατρεύουν τὸ νέο Θεό. 'Εκεῖνες ὅμως δὲν ἔδωκαν καμμιὰ σημασία στὶς ἀπειλὲς τοῦ Θεοῦ.

'Ωστόσο ἦρθε κάποτε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου. 'Ο κόσμος εἶχε ξεχυθεῖ στοὺς δρόμους κι' ὅλη ἡ πολιτεία ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ εὔθυμα τραγούδια καὶ τὸν θόρυβο τῶν πανηγυριστῶν. Ἡ ἐργασίες ὅλες εἶχαν σταματήσει. Μονάχα ἡ τρεῖς βασιλοποῦλες, περιφρονῶντας τὴν ἑορτὴ τοῦ Βάκχου ἔμεναν κλεισμένες στὸ παλάτι τους κι' ἐργαζόντουσαν.

"Εξαφνα ὅμως ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούστηκε καὶ τὸ ἀνάκτορο τοῦ Μινύου βρέθηκε περικυκλωμένο ἀπὸ φλόγες.

Ἡ τρεῖς βασιλοποῦλες ἔντρομες ἔτρεχαν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν πυρκαϊά. Μὰ παντοῦ ὁλόγυρά τους ἡ τρομακτικὲς φλόγες τοὺς ἀπέκλειαν κάθε πέρασμα.

Στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ ὁ ἀγαθὸς Βάκχος λυπήθηκε τὶς τρεῖς βασιλοποῦλες καὶ γιὰ νὰ τὶς σώση, τὶς μετεμόρφωσε σὲ πουλιά. "Εβαλε στοὺς ὤμους των δυὸ παράξενες φτεροῦγες μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὁποίων ἐκεῖνες πέταξαν κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ στέγη τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ φτεροῦγες τους ὅμως ἐκεῖνες δὲν ἦσαν ὅπως τῶν ἄλλων πουλιῶν ἀπὸ φτερά, ἀλλὰ ἀποτελοῦντο μονάχα ἀπὸ μιὰ μεμβράνη. 'Επίσης ἡ φωνὴ τῶν μεταμορφωμένων πριγκηπισσῶν, δὲν ἔμοιαζε οὔτε μὲ λαλιὰ ἀνθρώπου, οὔτε μὲ κελάδημα πουλιῶν, ἀλλὰ μὲ τὸ τρίξιμο ποὺ κάνουν τὰ ξύλα ὅταν καίγονται. Ἡ τρεῖς ἀδελφὲς ποὺ περιφρόνησαν τὸν Βάκχο εἶχαν μεταμορφωθεῖ σὲ νυχτερίδες. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε, ἀποφεύγοντας τὸ φῶς, βγαίνουν μονάχα καὶ φωληάζουν πάντα μέσα σὲ σπήλαια καὶ ἐρείπια.

"Ετσι δημιουργήθηκαν —κατὰ τὴν ἀρχαία μυθολογία— ἡ νυχτερίδες.

***

Ε'νε γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουν τζιτζίκια ποὺ ξελαρυγγιάζονται στὸ τραγοῦδι κι' ἄλλα ποὺ εἶνε ἐντελῶς βουβά. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες τὸ ἐξηγοῦσαν διαφοροτρόπως καὶ ἰδοὺ τί ἀναφέρει σχετικῶς ἡ παράδοσις:

Παρετηρήθη κάποτε ὅτι στὴ χώρα τῶν Λοκρῶν τὰ τζιτζίκια τραγουδοῦσαν πάντοτε τὸ καλοκαίρι ὅλη τὴν ἡμέρα, ἐνῶ ἀντιθέτως στὴν ἀντικρυνὴ περιφέρεια τῶν Ρηγίνων ὑπῆρχαν τζιτζίκια ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ βγάζουν οὔτε μιὰ νότα.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὁ Στράβων καὶ ὁ Αἰλιανὸς τὸ ἀπέδιδαν στὸ κλίμα καὶ στὴ φύσι τοῦ τόπου, γιατὶ ἡ περιφέρεια τῶν Ρηγίνων ἦταν κατάφυτος, σκιερὴ καὶ δροσερή, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ περιφέρεια τῶν Λοκρῶν ἦταν ἄγονη, ἄδενδρη καὶ ξηρή. Καὶ εἶνε γνωστὸ ὅτι τὰ τζιτζίκια μόνον ὅταν τὰ χτυποῦν καυστικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μποροῦν νὰ τραγουδήσουν, ἐνῶ ὅταν βρίσκονται μέσα σὲ ὑγρὴ καὶ δροσερὴ σκιά, προτιμοῦν νὰ σωπαίνουν.

"Ενας ἀρχαῖος ὅμως μῦθος λέει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

Κάποτε ὁ 'Ηρακλῆς, περνῶντας ἀπὸ τὸν κάμπο τῶν Ρηγίνων, θέλησε νὰ ξαπλωθῆ κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ ἑνὸς δέντρου καὶ νὰ κοιμηθῆ. Τὰ τζιτζίκια ὅμως—ποὺ τότε εἶχαν λαλιά—δὲν τὸν ἄφιναν νὰ κλείση μάτι μὲ τὰ δαιμονισμένα τους τραγούδια. 'Ο 'Ηρακλῆς τότε ὠργίστηκε τόσο, ὥστε θερμοπαρακάλεσε τὸ Δία νὰ πάρη τὴ φωνὴ ἀπὸ τοὺς θορυβώδεις ἐκείνους μεσημεριανοὺς τραγουδιστάς. Ἡ προσευχή του εἰσακούστηκε κι' ἀπὸ τότε τὰ τζιτζίκια τῆς περιοχῆς τῶν Ρηγίνων δὲν ξαναλάλησαν.

***

Πολλὲς δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι, σχετιζόμενες μὲ τὰ ποντίκια.

Τὸ διαπεραστικὸ σκούξιμο, π. χ., τῶν ποντικῶν, κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ γινόντουσαν ἡ ἐπίσημες θυσίες, ἐθεωρεῖτο κακὸς οἰωνός. 'Αναφέρεται ὅτι τὸ σκούξιμο ἑνὸς ποντικοῦ ἀνάγκασε τὸν "Υπατο Φάβιο Μάξιμο νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του.

Τὶς δεισιδαιμονίες αὐτὲς τῶν Ρωμαίων καυτηρίασε σ' ἕνα λόγο του ὁ ρήτωρ Κικέρων:

«Εἴμαστε—λέει—τόσο γελοῖοι καὶ τόσο ἀνόητοι, ὥστε νὰ πιστεύουμε καὶ νὰ θεωροῦμε ἀπαίσιο οἰωνό, τὸ ὅτι τὰ ποντίκια τρῶνε τὶς παντοῦφλες καὶ τὰ ροῦχα μας. 'Αλλά, πέστε μου, μήπως τὰ ποντίκια ἔχουν ἄλλη δουλειά; "Οταν πρὸ τοῦ πολέμου τὰ ποντίκια κατέφαγαν τοὺς δερμάτινους ἱμάντας τῆς ἀσπίδος τοῦ Λιβανίου, οἱ στυγνοὶ οἰωνοσκόποι προεῖπαν φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα καὶ θέλησαν νὰ ἐμποδίσουν τὸν πόλεμο. 'Αλλὰ μήπως τὰ δυστυχισμένα τρωκτικὰ ἤξεραν νὰ κάμουν τὴ διάκρισι μεταξὺ τῶν ἱμάντων καὶ τοῦ ψωμιοῦ; "Αν ἀποδώσουμε σπουδαιότητα στὰ φυσικώτατα αὐτὰ φαινόμενα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ πολιτεία θὰ καταστραφῆ, γιατὶ προχθὲς τὰ ποντίκια κατέφαγαν μέσα στὸ γραφεῖο μου τὴν... «Πολιτεία» τοῦ Πλάτωνος...».

Μιὰ φορὰ πάλι πῆγαν στὸν Κάτωνα μερικοὶ στρατιῶτες καὶ τοῦ εἶπαν:

—Προχθὲς βρήκαμε τὰ λουριὰ τῶν κνημίδων μας φαγωμένα ἀπὸ ποντικούς. Τί σημαίνει αὐτό, ἀρχηγέ;

—Σᾶς φαίνεται πολὺ παράξενο;

—Πάρα πολὺ μάλιστα... Καὶ φοβούμεθα μήπως αὐτὸ εἶνε κακὸς οἰωνός.

—Φίλοι μου, τὸ ἀντίθετο θἄπρεπε νὰ σᾶς φαίνεται παράξενο καὶ νὰ σᾶς ἀνησυχῆ, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Κάτων. "Αν δηλαδὴ... οἱ ἱμάντες ἔτρωγαν τὰ ποντίκια!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ — ΤΟΥ MICHEL MORPHY

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ Φορτουνάτο, ἐνθουσίασε στὴν ἀρχὴ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἐπιβάτας τῆς «Ἕλενας». Μὰ σὲ λίγο ἀναρωτήθηκαν μήπως τοὺς ἀπατοῦσαν. Μήπως ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ πανουργία ποὺ ἀπέβλεπε νὰ τοὺς κρατήση ἐκεῖ ὣς τὴ νύχτα, ὁπότε οἱ μουσουλμάνοι, ἐπωφελούμενοι τῶν σκοταδιῶν, θὰ ριχνόντουσαν ξαφνικὰ ἐναντίον τῆς θαλαμηγοῦ.

—Κυττάχτε, εἶπε ὁ Λαέρτης στοὺς ἀγγελιοφόρους, καὶ ἐπαναλάβετε σ' αὐτοὺς ποὺ σᾶς ἔστειλαν ὅ,τι θὰ δῆτε τώρα.

Καὶ διέταξε μπροστά τους νὰ γεμίσουν τὰ κανόνια ὣς τὴ μπούκα κι' ἔβαλε ὅλους τοὺς ἄνδρες του στὶς θέσεις τους, ἕτοιμους γιὰ μάχη.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ἀγωνίας κι' ἀναμονῆς, ὅταν ἔξαφνα φάνηκε μιὰ μεγάλη βάρκα νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ λιμάνι.

Λευκὴ σημαία ἦταν ὑψωμένη στὴν πρύμη τῆς βάρκας αὐτῆς. Ἀμέσως μιὰ ἀπερίγραπτη ταραχή, ἀνάμικτη ἀπὸ χαρὰ κι' ἀγωνία, κυρίευσε ὅσους ἐπέβαιναν στὴ θαλαμηγό. Ὁ Λαέρτης, κατάχλωμος, ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴ γέφυρα καὶ κύτταξε τὴ βάρκα ποὺ πλησίαζε ὁλοένα. Ὁ Φρίτς κι' ὁ Ζὰν-Πὼλ βρισκόντουσαν, ὅπως πάντα κοντά του, προσπαθῶντας κι' αὐτοὶ ν' ἀναγνωρίσουν ἐκείνους ποὺ ἐρχόντουσαν μὲ τὴ βάρκα καὶ ποὺ ἦσαν ἀκόμα ἀρκετὰ μακρυά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διακρίνουν τὰ χαρακτηριστικά τους.

Μὰ οἱ ἐπιβάτες τῆς βάρκας δὲν δυσκολεύτηκαν ν' ἀναγνωρίσουν τὸ τεράστιο ἀνάστημα τοῦ Ζὰν-Πὼλ καὶ τὴν ἀδύνατη καὶ νευρικὴ σιλουέττα τοῦ Φρίτς.

—Ζὰν-Πώλ! φώναξε ὁ Φορτουνάτο. Φρίτς! Φίλοι, ἀγαπημένοι φίλοι!... Εἴμαστε ἐμεῖς!...

Αὐτὰ τὰ λόγια, παρμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἔφτασαν ὣς τὴ θαλαμηγό.

—Αὐτοί!... Εἶν' αὐτοί!—φώναξε ὁ Ζὰν-Πώλ, τοῦ ὁποίου τὸ πλατὺ στῆθος εἶχε φουσκώσει ἀπὸ εὐτυχία. Ἄ! Ζήτω ἡ χαρά, παιδιά μου!...

Καὶ πενῆντα ἐπευφημίες ἀντήχησαν μέσα στὸ πλοῖο ποὺ εἶχε πραγματοποιήσει τὸν ἀπελευθερωτικὸ προορισμό του.

Ἔπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ μαρκήσιος ντὲ Κυπριάνι, ἡ Ἕλενα κι' ὁ Φορτουνάτο ἐπιβιβαζόντουσαν στὴ θαλαμηγό, ὅπου ἔγιναν δεκτοὶ μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη συγκίνησι καὶ ἐνθουσιασμό. Οἱ μουσουλμάνοι, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ αὐτή, εἶχαν συγκινηθεῖ κι' αὐτοὶ μέχρι δακρύων.

Ὁ Λαέρτης ἀσκεπής, γονάτισε μπρὸς στὴν Ἕλενα, μπρὸς στὴν Πάναγνη ἐκείνη μητέρα καὶ σύζυγο, καὶ εἶπε:

—Εὐγενεστάτη μαρκησία, ἰδοὺ πάλι ἐσεῖς σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο ποὺ φέρει τὸ ὄνομά σας! Ὁ Θεὸς ἂς εἶνε εὐλογημένος!...

Καὶ φίλησε μ' ἕναν ἀπέραντο σεβασμὸ τὰ χέρια της τὰ σακατεμένα ἀπὸ τὴ σκληρὴ δουλειά, ποὺ μὲ τόση καρτερία τὴν ἔκαναν. Ἔπειτα, ὅταν ὅλοι ἐξεδήλωσαν στὴ μεγαλόψυχη μάρτυρα, στὸ Τζοβάννι Κυπριάνι καὶ στὸ Φορτουνάτο τὴν ἄπειρη καὶ τρελλὴ χαρά τους, ὁ Λαέρτης συλλογίστηκε ὅτι οἱ δυὸ σύζυγοι, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τόσο μακρὺ καὶ σκληρὸ χωρισμό, θἄνοιωθαν τὴν ἀνάγκη ν' ἀφήσουν μόνοι τους, τὶς ψυχές τους νὰ μιλήσουν. Καὶ ἀπευθυνόμενος πάλι πρὸς τὴν Ἕλενα, ἐπρόσθεσε:

—Ἡ καμπίνα ποὺ εἴχατε ἄλλοτε, εὐγενικὴ κυρία, εἶν' ἐλεύθερη, γιατὶ σᾶς περίμενε πάντοτε.

Καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε, ὡδήγησε τὸ μαρκήσιο καὶ τὴ μαρκησία ντὲ Κυπριάνι στὴν καμπίνα τους, ὅπου τοὺς ἄφησε μόνους.

Ἔπειτα, δείχνοντας στὸ Φορτουνάτο μιὰ ἄλλη καμπίνα, τοῦ εἶπε:

—Νὰ ἡ δική μας καμπίνα, ἀγαπητὲ φίλε. Θὰ τὴ μοιραστοῦμε σὰν ἀδελφοί...

Κατόπιν, πιστὸς στὸ λόγο του, ἀπέδωσε τὴν ἐλευθερία στοὺς μουσουλμάνους αἰχμαλώτους του. Τὸ πλήρωμα, ἔνοπλο, ἐπέβλεπε τὴν ἐπιβίβασι τους στὴ βάρκα ποὺ εἶχε μεταφέρει τοὺς χριστιανοὺς αἰχμαλώτους. Ὅταν ἡ ἐπιβίβασις τελείωσε, ἕνας ναύτης ἔκοψε τὸ σχοινὶ ποὺ συγκρατοῦσε τὸ πτῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πειρατῶν, στὴν ἄκρη τοῦ καταρτιοῦ, ὅπου ἦταν κρεμασμένο. Τὸ πτῶμα ἔπεσε μέσα στὴ θάλασσα, ὅπου ἐξαφανίστηκε, παρασυρόμενο στὰ βάθη ἀπὸ ἕνα κομμάτι μολύβι ποὺ ἦταν δεμένο στὰ πόδια του.

. . . .

Καὶ καθὼς ὁ ἥλιος βασίλευε ἀχτινοβολῶντας πάνω στὰ κύματα, τὰ πανιὰ τῆς θαλαμηγοῦ ὑψώθηκαν... κι' ἡ «Ἕλενα» ξεκινοῦσε γοργὴ σὰν βέλος γιὰ τὴ Νεάπολι.

. . . .

Ἐκστάσεις, ἀπέραντη εὐτυχία, ὧρες ὀνείρου ἀφάνταστες...

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ θαλαμηγὸς «Ἕλενα» ξαναγύριζε στὴ Νεάπολι. Τὸ πλήρωμά της τραγουδοῦσε θριαμβευτικοὺς ὕμνους, στοὺς ὁποίους ἀπαντοῦσαν, ἀπὸ τὴν προκυμαία, φωνὲς χαρούμενες, ἐνθουσιώδεις. Ἡ Νεάπολις εἶχε πληροφορηθεῖ πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες ἀπὸ τοὺς πιλότους, τὴ μεγάλη καὶ χίλιες φορὲς εὐλογημένη εἴδησι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ζεύγους Κυπριάνι καὶ τοῦ Φορτουνάτο.

Ὁ ἀπόγονος τῶν Κυπριάνι καὶ ἡ Μαντόνα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά, τὰ εἴδωλα τοῦ λαοῦ τῆς Νεαπόλεως, ξαναγύριζαν.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόντουσαν ὅλοι συγκεντρωμένοι στὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι. Μιὰ ἀπέραντη μέθη, μιὰ οὐρανία εὐδαιμονία τοὺς πλημμύριζε.

Μὰ ἡ εὐτυχίες, ὅπως κι' ἡ δυστυχίες δὲν ἔρχονται ποτὲ μόνες. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἥρωάς μας, στὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι βρισκόντουσαν τὴν ὥρα ἐκείνη κι' ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα Μαρία Βιζέντι, ἡ πριγκήπισσα Γκρατσιόζα κι' ὁ Ροβέρτος ντὲ Μαρσιγιάν, συμμεριζόμενοι τὴ χαρὰ τῶν ἀγαπημένων τους.

Οἱ ἐφιάλτες εἶχαν τελειώσει πειά. Μιὰ καινούργια ζωὴ ξανάρχιζε... ὄχι μόνο γιὰ τοὺς Κυπριάνι, μὰ γιὰ ὅλους. Ἡ Μαρία Βιζέντι, ποὺ πρὸ ὀλίγου ἀκόμα καιροῦ ἦταν τόσο χλωμὴ καὶ πάλευε μὲ τὸ θάνατο, ἡ γλυκειὰ βασίλισσα, τῆς ὁποίας τὸ κορμί, ἔσκυβε κάθε μέρα πιὸ πολὺ πρὸς τὸν τάφο, εἶχε πάλι τὰ χρώματα τῆς ὑγείας στὰ μάγουλά της καὶ τὰ μάτια της εἶχαν ξαναπάρει τὴν παληά τους λάμψι. Ἡ Μοῖρα κουρασμένη πειὰ νὰ χτυπάη διαρκῶς τὰ ἴδια θύματα, εἶχε γυρίσει ἀλλοῦ τὸ τρομερὸ χέρι της... Ἀκοῦστε λοιπὸν τί εἶχε συμβεῖ:

Ἡ Ροζίνα ἡ καμαριέρα, ποὺ εἶχε γίνει ἐκτελεστὴς τοῦ ἐγκληματικοῦ ἔργου τοῦ Μαρφόριο, μεγάλωνε κάθε μέρα κανονικὰ τὴ δόσι τοῦ δηλητηρίου τοῦ προωρισμένου γιὰ τὴ Μαρία Βιζέντι. Ὁ μυστικὸς πράκτωρ τῆς Μαλφιέρας ἤθελε νὰ ἔχῃ μέσα στὴν προθεσμία ποὺ τοῦ εἶχε ὁρίσει αὐτὴ ποὺ τὸν διέτασσε τὸ πτῶμα τῆς βασιλίσσης. Ἡ Μαύρη Δούκισσα ἦταν ἕτοιμη πειὰ νὰ δράση. Περίμενε νὰ ξεψυχήση πρῶτα ἡ βασίλισσα, γιὰ νὰ ἐπιδράμη κατὰ τῆς χώρας της καὶ νὰ τῆς ἁρπάξη τὸ στέμμα της.

Μὰ ἕνα βράδυ ποὺ ἡ ἐγκληματικὴ Ροζίνα εἶχε ἀφήσει τὸ δηλητηριασμένο γλύκισμα τῆς βασιλίσσης πλάϊ στὸ κρεββάτι τῆς Ὑψηλῆς της κυρίας, ἡ πριγκήπισσα Γκρατσιόζα, βλέποντάς το, εἶχε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσι, ποὺ σίγουρα τῆς τὴν ἔστειλε ὁ οὐρανός... Ἐντελῶς αὐθόρμητα, χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῆ, πῆρε τὸ γλύκισμα καὶ τὸ ἔφαγε ὁλόκληρο.

Ἡ δόσις τοῦ δηλητηρίου, δυνατὴ καθὼς ἦταν, προκάλεσε στὴ νέα γυναῖκα κεραυνοβόλο σχεδὸν ἀποτέλεσμα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὴ σκοτώση!...

Φρίκη!... Ἡ ἀποκάλυψις ἦταν ἄμεση. Ἡ μυστηριώδης ἀρρώστεια τῆς βασιλίσσης προήρχετο ἀπὸ τὰ δηλητηριασμένα γλυκίσματα ποὺ τῆς ἔδινε κάθε βράδυ ἡ καμαριέρα τῆς Ροζίνα.

Ὁ πανικὸς ποὺ ἐπακολούθησε μετὰ τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ ἦταν ἀπερίγραπτος. Ἡ βασίλισσα δηλητηριασμένη, ἡ πριγκήπισσα Γκρατσιόζα ἐν κινδύνῳ...

Ἕνας ἀξιωματικὸς ἔτρεξε ἀμέσως νὰ μεταδώση τὴν τρομερὴ εἴδησι στὸν κόμητα Σπάντα. Ὁ γενναῖος πρωθυπουργός, πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀγωνία, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ παλάτι. Ἔπρεπε νὰ σώση τὴ βασίλισσα καὶ τὴν ἀγαπημένη της κόρη.

Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἐκεῖ, τὰ πράγ-

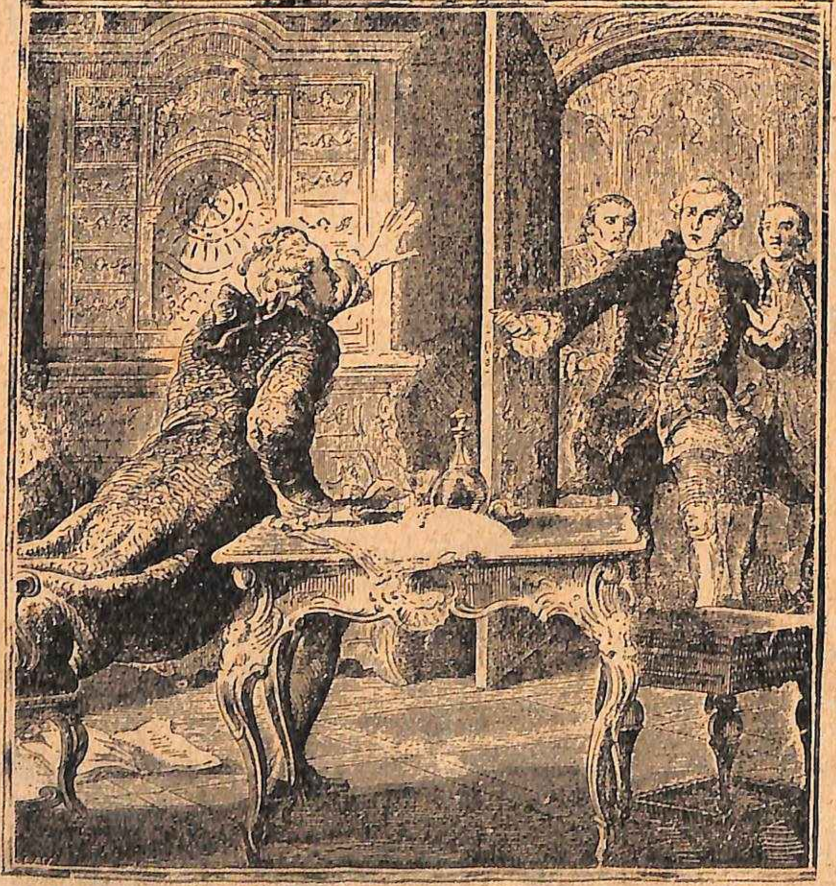

Ἕνας ἀξιωματικὸς ἔτρεξε νὰ μεταδώση τὴν τρομερὴ εἴδησι στὸν κόμητα Σπάντα.

ματα ἦσαν πολὺ καλύτερα. Ὁ νέος γιατρός, ὁ ὁποῖος μόνος εἶχε μαντέψει ἄλλοτε τὴ δηλητηρίασι τῆς βασιλίσσης, εἶχε δώσει ἐντωμεταξὺ σ' αὐτή, καθὼς καὶ στὴν πριγκήπισσα Μαρία Βιζέντι ἕνα ἀντιφάρμακο ποὺ εἶχε σταματήσει τὴν πρόοδο τοῦ κακοῦ.

Τότε ὁ Σπάντα, γιὰ νὰ μὴ διαφύγουν οἱ ἔνοχοι, διέταξε νὰ κλείσουν ὅλες τὶς πύλες τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ Ροζίνα κατάλαβε πειὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγη καὶ πὼς ἦταν χαμένη. Τότε, μὲ μι' ἀγρία ἀποφασιστικότητα, ἤπιε ὅλο τὸ δηλητήριο ποὺ τῆς ἀπέμεινε.

Ἔτσι, ὅταν πῆγαν νὰ τὴ συλλάβουν, τὴ βρῆκαν κατάκοιτη στὸ δωμάτιό της, μισοπεθαμένη. Ὡστόσο, πρὶν ξεψυχήσει, μετανοιωμένη γιὰ τὸ φριχτὸ ἔγκλημά της πρόφτασε κι' ἀποκάλυψε τοὺς συνενόχους της. Ὁ Κριστόνιο ὁ ἐραστής της, βλέποντας τὸν κίνδυνο, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ παλάτι ἐγκαταλείποντας ἐκεῖ ὅλα τὰ χρήματα μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε ἐξαγοράσει ὁ Μαρφόριο. Τὴν ἄλλη μέρα τὰ κύματα ἔβγαλαν τὸ πτῶμα του σὲ μιὰ ἀκτὴ τῆς Νεαπόλεως.

Εἶχε πνιγεῖ ὁ ἄθλιος!...

Μὰ ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ Ροζίνα εἶχε καταγγείλει καὶ τὸν ψευτοϊερέα δὸν Ἀντώνιο, τὸ Μαρφόριο δηλαδή. Ὁ ἀπαίσιος Ἱεροεξεταστής, μὴ ὑποψιαζόμενος τὸν κίνδυνο, δὲν μπόρεσε νὰ διαφύγη καὶ συνελήφθη.

Μὰ ἡ Μαρία Βιζέντι, μὴ μπορῶντας νὰ φανταστῆ ὅτι ἕνας ἱερεὺς (γιατὶ δὲν ἤξερε ποιὸς πραγματικὰ ἦταν) μποροῦσε νὰ εἶχε ὀργανώσει ἕνα τόσο καταχθόνιο ἔγκλημα, διέταξε νὰ τὸν παρουσιάσουν μπροστά της.

Καὶ τότε, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν πελιδνὸ καὶ ἄτιμο ἄνδρα—ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει πειὰ ὅλες του τὶς καταχθόνιες ἱκανότητες—μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο ἀναγνώρισε τὸν παληὸ Ἱεροεξεταστὴ—ὅλ' ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε στὰ μάτια της.

Οἱ ὑπουργοί της, παρουσία τῶν ὁποίων θέλησε ν' ἀνακρίνη τὸ τέρας—ἀναγνώρισαν ἐπίσης τὸ Μαρφόριο.

Τότε ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἐγκληματίας, δειλὸς καὶ ἄνανδρος μπροστὰ στὸν κίνδυνο, φοβούμενος τὰ βασανιστήρια καὶ τὸ θάνατο, σύρθηκε μπρὸς στὰ πόδια τῆς βασιλίσσης, ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ γίνη θῦμα του, κι' ἐπικαλέστηκε τὸ ἔλεός της. Μόνος του, μάλιστα, χωρὶς νὰ τὸν πιέση κανείς, βγάζοντας ἀφροὺς ἀπ' τὰ χείλη του, κλαίγοντας εἶχε ἀποκαλύψει, εἶχε προδώσει τὰ πάντα, γιὰ νὰ σώση τὸ βδελυρὸ κεφάλι του. Ἀνακοίνωσε στὴ Μαρία Βιζέντι ὅλα τὰ καταχθόνια σχέδια τῆς Μαλφιέρας καὶ τοῦ κόμητος ντὲ Φόρφελντ καὶ τὴν ἐπιδρομὴ ποὺ ὠργάνωναν κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως.

Πραγματικὰ δέ, ὁ Μαρφόριο ἔσωσε τὸ κεφάλι του.

Τὸ ἔσωσε, γιατὶ ἡ Μαρία Βιζέντι ἀπεχθανόταν τρομερὰ νὰ χύνη αἷμα. Τὸν κατεδίκασαν σ' ἐξορία καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ νησί, στὸ ὁποῖο εἶχαν ἐξορίσει ἄλλοτε τὴ Μαλφιέρα.

Ἔτσι οἱ γιατροί, φωτισμένοι πειά, ἕνωσαν τὶς προσπάθειές τους γιὰ νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴ βασίλισσα τὰ ἴχνη καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ δηλητηρίου, ἐνῷ ἡ πριγκήπισσα Γκρατσιόζα, χάρις στὰ νειάτα της, συνερχόταν μόνη της ἀπὸ τὸν κλονισμὸ ποὺ εἶχε ὑποστεῖ.

—Τὸ παιδὶ εἶχε σώσει τὴ μητέρα, ἔλεγε ἡ βασίλισσα, σφίγγοντας τὴν κόρη της μέσα στὴν ἀγκαλιά της.

. . . .

Τώρα ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια βρισκόταν στὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, κοντὰ στὴν ἰδανικὴ Μινιόν, κοντὰ στοὺς γονεῖς της καὶ τὸ Γουλιέλμο, ποὺ τοὺς εἶχε ξαναβρεῖ ἐπὶ τέλους...

XXXVI

ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Ὁ Μαρφόριο δὲν εἶχε πεῖ ψέμματα, ὅταν, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σώση τὴ ζωή του, ἀπεκάλυψε στὴ βασίλισσα καὶ στοὺς μεγιστᾶνας της τὴν ἐπιδρομὴ ποὺ σχεδίαζε ἡ Μαλφιέρα κατὰ τῆς Νεαπόλεως μὲ τὴ μοῖρα τῶν πειρατῶν ποὺ διοικοῦσε ὁ κόμης ντὲ Φόρφελντ.

Εἶχε πεῖ τὴν ἀλήθεια ἐπίσης ἀναγγέλλοντας τὴν προσεχῆ ἀποβίβασι τῶν μισθοφόρων τοῦ Φόρφελντ, οἱ ὁποῖοι σκόπευαν νὰ περάσουν τὰ πάντα διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.

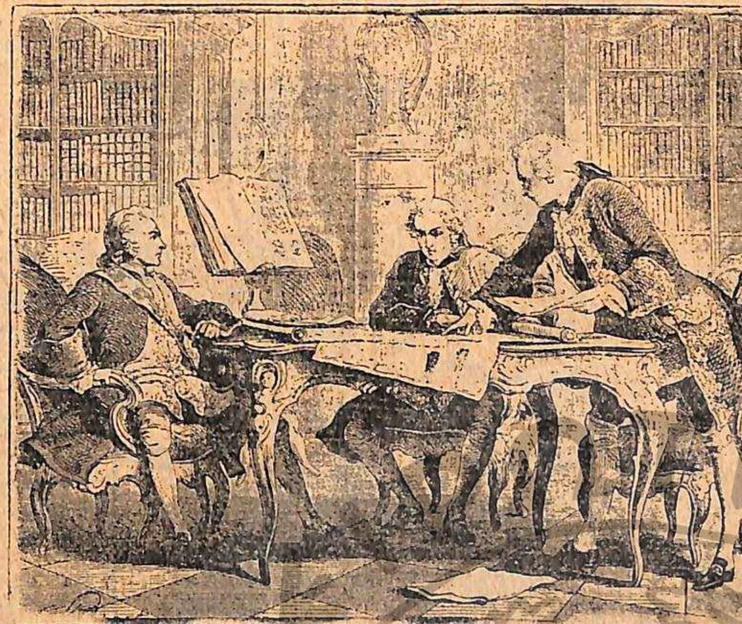

Ὁ κόμης Σπάντα, ἔχοντας μπροστά του τοὺς χάρτες τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως...

Ὁ κόμης Σπάντα τότε δὲν ἔχασε τὸν καιρό του. Κάλεσε καὶ τοὺς ἄλλους ὑπουργοὺς καὶ ἔχοντας μπροστά τους τοὺς χάρτες τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ἔλαβε ὅλα τὰ μέτρα ἀμύνης ποὺ ὑπαγόρευε ἡ περίστασις.

. . . .

Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τοὺς ἥρωάς μας στὴ Νεάπολι κι' ἂς ξαναγυρίσουμε στὴ νησίδα Σολιτάρι, στὸ βράχο τῆς ἐξορίας τοῦ Γουλιέλμου Μάϊστερ, ὅπου βρίσκεται τώρα ἡ Μαλφιέρα.

Ἡ Μαύρη Δούκισσα, δυσπιστῶντας πρὸς ὅλους, δὲν εἶχε ἀποκαλύψει σὲ κανένα αὐτὸ τὸ σίγουρο καταφύγιό του. Μὰ ἡ μεγάλη της αὐτὴ προφύλαξις, ἦταν γραφτὸ νὰ τὴν καταστρέψη, γιατὶ ἔτσι, μὴ ἔχοντας ἐπικοινωνία μὲ κανένα, δὲν μπόρεσε νὰ πληροφορηθῆ τὴ σύλληψι τοῦ Μαρφόριο καὶ τὴν προδοσία του.

Ἕνα πρωΐ, τὸ μικρὸ παρατηρητήριο ποὺ εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, στὸν ὁποῖο βρισκόταν ἄλλοτε φυλακισμένος ὁ Γουλιέλμος, σημείωσε τὴν ἐμφάνισι τριῶν πλοίων στὸ πέλαγος, τὰ ὁποῖα, καθὼς φαινόταν, ἔπλεαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἐρημονήσι.

Ἡ Μαλφιέρα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἔλαβε ἀμέσως ὅλα της τὰ μέτρα, γιὰ ν' ἀμυνθῆ σὲ περίπτωσι κινδύνου. Μὰ πῆγαν χαμένα, γιατὶ τὰ πλοῖα αὐτὰ ἦταν τοῦ κόμητος ντὲ Φόρφελντ. Καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ἄραξαν σ' ἕνα ὅρμο τοῦ νησιοῦ, πλάϊ στὸ πλοῖο ποὺ εἶχε φέρει τὴ Μαλφιέρα.

Ἡ παλαιὰ εὐνοουμένη τοῦ Φερδινάνδου Α'. κύτταξε τότε μὲ περηφάνεια τὶς δυνάμεις ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ὑπὸ τὰς διαταγάς της. Γιατί, ὅσο ἐκείνη ἦταν ἐκεῖ, δὲν διοικοῦσε ὁ σύζυγός της, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἴδια... ἡ Καταραμένη!... Τέσσερα καράβια, ἐξωπλισμένα γιὰ πόλεμο, μὲ τὰ πληρώματα συμπληρωμένα καὶ μὲ δυὸ χιλιάδες ἄνδρες ἐπὶ πλέον ποὺ θὰ ἐνεργοῦσαν τὴν ἀποβίβασι καὶ ποὺ θὰ εὕρισκαν στὴν ξηρὰ καὶ ἄλλο στρατὸ γιὰ νὰ τοὺς ἐνισχύση, ἀποτελοῦσαν μιὰ τρομερὴ δύναμι.

Ἡ Μαλφιέρα δὲν κρατιόταν πειὰ ἀπ' τὴ χαρά της.

—Ἐμπρός!... εἶπε στὸ σύζυγό της. Ἂς φύγουμε. Ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ ὑστάτου ἀγῶνος... καὶ τοῦ θριάμβου!...

Καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὸν κόμητα ντὲ Φόρφελντ ἐπιβιβάστηκε στὸ μεγαλείτερο ἀπὸ τὰ πλοῖα της, τὸ ὁποῖο ἔφυγε ἀμέσως, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τ' ἄλλα.

. . . .

Τὰ πλοῖα τῆς Μαλφιέρας ταξίδευαν τώρα γοργά.

Ἡ Μαύρη Δούκισσα συλλογιζόταν τὴ Νεάπολι καὶ τὸ θρόνο της, πρὸς τὸν ὁποῖο τὸ ἔγκλημα θὰ τῆς ἄνοιγε τὸ δρόμο. Ἔτσι τουλάχιστον πίστευε γιατὶ ἀγνοοῦσε πάντοτε τὴ σύλληψι τοῦ Μαρφόριο.

Ἐντωμεταξὺ ἡ ἀποκάλυψις τῆς δηλητηριάσεως, τῆς ὁποίας ἡ βασίλισσα Μαρία Βιζέντι ἔπεφτε κάθε μέρα θῦμα καὶ ἡ σύλληψις τοῦ Μαρφόριο, εἶχαν γίνει γνωστὰ σ' ὅλη τὴν Ἰταλία.

Ὁ Σὶ-Μουράτ, ὁ Ἑβραῖος τραπεζίτης τῆς Μαλφιέρας, τὸ εἶχε μάθει ἀπ' τοὺς πρώτους. Ὥστε θὰ ἔχανε τὸ τεράστιο ποσὸν ποὺ εἶχε θέσει στὴ διάθεσι τῆς Μαύρης Δουκίσσης, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸ ξανακέρδιζε ἑκατὸ φορὲς περισσότερο; Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ στείλη στὴν Ἀδριατικὴ ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὴν παληὰ εὐνοουμένη τοῦ Φερδινάνδου Α'. γιὰ ὅσα εἶχαν συμβεῖ. Μὰ σκέφτηκε κατόπιν ὡριμώτερα. Ἐφόσον τὸ χτύπημα εἶχε ξοδευτεῖ, ἦταν καλύτερα ν' ἀφήση τὴν περιπέτεια νὰ τραβήξη ὣς τὸ τέλος της. Ποιὸς ἤξερε, μποροῦσε καὶ νὰ πετύχη χάρις στὴν τόλμη καὶ τὴ θρασύτητα αὐτῶν ποὺ τὴν εἶχαν ἀναλάβει. Ἐξ ἄλλου, κι' ἂν ἀποτύγχανε, ἡ ζωή του δὲν κινδύνευε καθόλου. Καὶ περιορίστηκε νὰ περιμένη καὶ νὰ παρακολουθήση ἀπὸ μακρυὰ τὰ γεγονότα ποὺ θὰ διαδραματιζόντουσαν σὲ λίγο.

Ὁ στολίσκος τῆς Μαλφιέρας ἔπλεε μακρυὰ ἀπ' τὶς ἀκτὲς γιὰ νὰ μὴ προδώση τίποτε τὴν παρουσία του. Θὰ ἔκανε τὸ γῦρο τῆς Σικελίας, ἀντὶ νὰ περάση ἀπὸ τὸ στενὸ τῆς Μεσσήνης, ποὺ ἦταν ὁ πιὸ σύντομος δρόμος. Ἡ Μαλφιέρα λογάριαζε ἔτσι νὰ κάνη μιὰ κεραυνοβόλο ἐμφάνισι. Σκεφτόταν βέβαια λογικά, μὰ εἶχε κάνει τοὺς λογαριασμούς της χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Εὐνοούμενος ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ὁ στολίσκος της ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸν κόλπο τῆς Νεαπόλεως πρὸ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας. Στάθηκαν ὅμως μακρυά, περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμή.

Ἔπειτα, ξαφνικά, τὰ πλοῖα πῆγαν κι' ἄραξαν σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο τῆς ἀκτῆς, ὅπως εἶχαν συνεννοηθεῖ ἀπὸ καιρὸ ἡ Μαλφιέρα κι' ὁ Μαρφόριο. Ἡ Μαύρη Δούκισσα λογάριαζε νὰ βρῆ ἐκεῖ ὀπαδοὺς ἕτοιμους νὰ τὴν ὑποστηρίξουν. Μά, ἀντὶ αὐτῶν, θὰ εὕρισκε βασιλικὰ στρατεύματα.

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἡ βάρκες τῶν πλοίων ἀποβίβασαν τοὺς μισθοφόρους στὴν ξηρά. Ὁ κόμης ντὲ Φόρφελντ, ξαναβρίσκοντας τὴ γενναιότητα τῶν προγόνων του, ἦταν ἐπικεφαλῆς τους, ἀποφασισμένος νὰ παίξη τὸ τελευταῖο παιγνίδι του καὶ νὰ κερδίση ἕνα βασίλειο μὲ τὸ σπαθί του.

Ὅταν εἶδε νὰ παρουσιάζωνται οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς βασιλίσσης, σὲ τάξι μάχης, δὲν ὀπισθοχώρησε..

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ὁ καλλιτέχνης κ. Παντελῆς Ζωγράφος ἐκθέτει τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ σειρὰ ἔργων του στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ». Ὁ κ. Ζωγράφος ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ ἐργάζονται ἐντελῶς ἀθόρυβα, ἀφοσιωμένοι στὴν τέχνη τους, καὶ ποὺ τὸ πολὺ Κοινὸ τοὺς ἀγνοεῖ ἴσως. Τὰ ἔργα τους ὅμως ἔχουν πνοὴ ποιήσεως καί, χωρὶς νὰ παρουσιάζουν ψευτομοντερνισμούς, προκαλοῦν τὴ συμπάθεια τοῦ θεατοῦ, ὁ ὁποῖος βλέπει σ' αὐτὰ τὴν ἐργασία ἑνὸς πραγματικοῦ καὶ ξεχωριστοῦ καλλιτέχνου. Γι' αὐτὸ τὰ συνιστοῦμε ἰδιαιτέρως στοὺς ἀναγνώστες μας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἔκθεσι τοῦ κ. Ζωγράφου.

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ — ΤΟΥ PIERRE MILLE

ΕΝΑΣ ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

ΟΤΑΝ ὁ Εὐγένιος, ὁ «μαίτρ» τοῦ ρεστωρὰν «Γκουρμέ», ἔμαθε ὅτι πέθανε ὁ κ. Λαφιγιέτ, ὁ βουλευτής, λυπήθηκε κατάκαρδα...

Ἄ! Τί κρῖμα νὰ χαθῇ ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος! Ὁ κ. Λαφιγιὲτ δὲν ἦταν διόλου ὑπερήφανος. Δεκαπέντε χρόνια τώρα πήγαινε στὸ «Γκουρμὲ» καὶ καθότανε στὸ ἴδιο πάντα τραπέζι γιὰ νὰ φάῃ τηγανητὰ ψάρια τὴν Πέμπτη καὶ κρέας ψητὸ τὴν Κυριακή. Δὲν ἄλλαξε ποτὲ αὐτὴ τὴ συνήθεια. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ χρυσῆ καρδιά, ἀνοιχτοχέρης, γλυκομίλητος καὶ γεμάτος καλωσύνη. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ὅτι δὲν ἔκανε μεγάλο θόρυβο στὴ Βουλή, δὲ μάλωνε καὶ δὲν γκρέμιζε τοὺς ὑπουργοὺς μὲ συνταρακτικὲς ἀποκαλύψεις. Ὁ Εὐγένιος ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἦταν ἕνας μεγάλος ἄνδρας... Εἶχε σερβίρει πολὺν κόσμο καὶ δὲν γελιότανε ποτὲ γιὰ τὴν ἀξία ἑνὸς ἀνθρώπου. Ὡστόσο ἐθαύμαζε τὸν κ. Λαφιγιέτ. Κι ὄχι μόνο τὸν θαύμαζε, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαποῦσε! Τὸν θαύμαζε γιατὶ ἀπὸ παραγγελιοδόχος βερνικιῶν εἶχε γίνει δημοτικὸς σύμβουλος κι' ἔπειτα βουλευτὴς μὲ πιστοὺς κι' ἀφοσιωμένους ἐκλογεῖς. Τὸν ἀγαποῦσε, γιατὶ ἦταν παχουλός, μὲ γελαστὸ πρόσωπο, γιατὶ εἶχε πάντα ὄρεξι, γιατὶ ἦταν καταδεκτικὸς καὶ γιατὶ εἶχε τὶς ἴδιες πολιτικὲς πεποιθήσεις μὲ τὶς δικές του. Αὐτὸς τὸν εἶχε μάθει νὰ εἶνε ἕνας τίμιος κι' ἀληθινὸς δημοκράτης. Κι' οἱ δυό τους εἶχαν τὴν ἴδια ψυχὴ ποὺ λυπότανε τοὺς φτωχοὺς κι' ἐνθουσιαζότανε μὲ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα. Ἡ αὐτοκτονία μιᾶς φτωχῆς μητέρας ἢ μιᾶς ἐρωτευμένης μοδιστρούλας, ἔκανε καὶ τοὺς δυὸ νὰ δακρύζουν ἀπὸ τὴ λύπη τους. Κι' οἱ δυό τους πάλι καμάρωναν τοὺς ἀεροπόρους καὶ περιφρονούσανε τοὺς παπάδες. Κι' ὅταν ὁ κ. Λαφιγιέτ, μὲ τὸ χαρτοφυλάκιο ἀπάνω στὰ γόνατα, ξανάλεγε ἀκόμη μιὰ φορά, ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό του, ὅτι ὁ θάνατός του θὰ ἦταν ἁπλὸς σὰν τὴ ζωή του κι' ὅτι εἶχε γράψει στὴ διαθήκη του νὰ δώσουν τὴ σωρό του στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ γιὰ τὸ μάθημα τῆς Ἀνατομίας κι' ἔπειτα νὰ τὴν κάψουν στὶς ἐξαγνιστικὲς φλόγες τοῦ ἀποτεφρωτικοῦ κλιβάνου, ὁ Εὐγένιος, ἂν κι' ἀνατρίχιαζε λιγάκι, ἐπεδοκίμαζε σὰν καλὸς δημοκράτης τὴ ριζοσπαστική του ἀπόφασι.

Τώρα λοιπὸν ποὺ χάθηκε γιὰ πάντα ὁ καλὸς κ. Λαφιγιέτ, ὁ Εὐγένιος ἔνοιωθε ἕνα κόμπο στὸ λαιμὸ κι' ἤθελε νὰ κλάψῃ σὰν μικρὸ παιδὶ ἀπὸ τὴ λύπη του.

Δὲν τὴν ἔκρυψε μάλιστα διόλου ἀπὸ τὰ γκαρσόνια.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε, θὰ συνοδεύσω ὡς τὴν τελευταία κατοικία του τὸν ἀλησμόνητο φίλο μου... Ὅταν ἰδῆτε τὴν κηδεία του νὰ περνάῃ ἀπὸ τὸ βουλεβάρτο, νὰ τρέξετε ἀμέσως νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, γιατὶ θέλω νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζύ...

Ὅταν λοιπὸν ἡ νεκροφόρος μὲ τὰ μεγάλα ἀρχικὰ τοῦ νεκροῦ φάνηκε στὸ βουλεβάρτο τῆς Μονμάρτρης, ὁ Εὐγένιος φόρεσε γρήγορα τὴ ρεντιγκότα του, τὰ μαῦρα γάντια του, τὸ ψηλὸ καπέλλο του κι' ἀκολούθησε κι' αὐτὸς μὲ τὸν κόσμο τὴν κηδεία...

Τὸ περπάτημά του ἦταν σοβαρὸ κι' ἐπίσημο. Τὸν πρόσεξαν μάλιστα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, γιατὶ εἶδε νὰ τοῦ ρίχνουν περίεργες ματιές. Τί ἐπιπόλαιοι ὅμως ποὺ εἶνε οἱ ἄνθρωποι! Ἐκεῖνοι ποὺ συνώδευαν, ὅπως κι' αὐτός, τὸν νεκρὸ στὴν τελευταία του κατοικία, δὲν εἶχαν διόλου σοβαρὸ καὶ περίλυπο ὕφος. Ἐξακολουθοῦσαν νὰ μιλᾶνε γιὰ τὶς ὑποθέσεις τους, γελοῦσαν σιγανὰ κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ ξεχνοῦσαν νὰ πνίξουν τὰ γέλια τους, σήκωναν τὸ κεφάλι καὶ κύτταζαν τριγύρω τους ἀνήσυχοι... Ἄλλοτε πάλι, ὅταν ἔβλεπαν κανένα γνωστό τους, τάχυναν ἢ ἀργοποροῦσαν τὸ βῆμα τους γιὰ νὰ τὸν πλησιάσουν. Ὁ Εὐγένιος δὲν παραξενευότανε διόλου ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα. «Εἶνε πολιτικοί, συλλογιζότανε. Κι' ἔτσι ἀκολουθοῦν πάντα οἱ πολιτικοὶ τὴν κηδεία ἑνὸς συναδέλφου τους. Εἶνε λιγάκι ἀδιάφοροι, μὰ τί νὰ γίνῃ... Ἔχουν ἀκολουθήσει τόσες κηδεῖες!...». Καὶ τοῦ φάνηκε ὅτι ἀναγνώριζε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος πολλὲς ἡρωϊκὲς μορφὲς τῆς Βουλῆς, πολλὲς περίφημες γενειάδες δημοκρατῶν κι' ἕνα-δυὸ ὑπουργοὺς μ' αὐστηρὸ κι' ἐπιβλητικὸ πρόσωπο. Περίμενε ὅτι θὰ τοὺς ἔβλεπε. Καὶ τώρα ποὺ τοὺς εἶδε, ἡ καρδιά του, ποὺ δὲν ἦταν ποτὲ ὡς τότε ματαιόδοξη, φούσκωσε ξαφνικὰ ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

— *Δὲν πᾶμε λοιπὸν στὸ Πὲρ-Λασαίζ ; ρώτησε ὁ Εὐγένιος.*

Ἔφτασαν ἔτσι στὴν πλατεῖα τῆς Δημοκρατίας κι' ἔπειτα ἔστριψαν κι' ἐμπῆκαν σὲ μιὰ μεγάλη λεωφόρο... Αὐτὸ παραξένεψε λιγάκι τὸν Εὐγένιο, γιατί, γιὰ νὰ φτάσουν στὸν ἀποτεφρωτικὸ κλίβανο τοῦ νεκροταφείου Πὲρ-Λασαίζ, ὅλες ἡ κηδεῖες ἀκολουθοῦσαν πάντα τὸν ἀντίθετο δρόμο. Συλλογίστηκε ὅμως ὅτι θὰ εἶχαν ἀλλάξει τὴ διαδρομή, γιατὶ θὰ ἦσαν σκαμμένοι πάλι οἱ δρόμοι ἀπὸ τὴ Δημαρχία. Ἐξακολούθησε λοιπὸν νὰ προχωρῇ μὲ σοβαρὸ καὶ ἀξιοπρεπὲς ὕφος καὶ νὰ κρυφακούῃ τοὺς πολιτικοὺς ποὺ μιλοῦσαν γιὰ τὶς ἀπεργίες καὶ τὶς κομμουνιστικὲς ταραχές.

Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν ἄκρη τοῦ Παρισιοῦ κι' ἐπῆραν τὸν ἐξοχικὸ δρόμο, ὁ Εὐγένιος παραξενεύτηκε πάλι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν συλλογίστηκε διόλου νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξί του.

—Δὲν πᾶμε λοιπὸν στὸ Πὲρ-Λασαίζ; τόλμησε νὰ ρωτήσῃ τὸν γείτονά του.

—Στὸ Πὲρ-Λασαίζ; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα, φίλε μου; Πᾶμε στὸ Φοντεναί...

Ὁ Εὐγένιος ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Δὲν καταλάβαινε τίποτα. Στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Φοντεναί, ποὺ εἶνε ἕνα μικρὸ προάστειο, δὲν ὑπῆρχε βέβαια ἀποτεφρωτικὸς κλίβανος! Μὰ πῶς λοιπόν; Ὁ κ. Λαφιγιὲτ δὲν εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόσχεσί του;... Ὁ Εὐγένιος δὲν θέλησε νὰ τὸ πιστέψῃ: Ἡ οἰκογένειά του δίχως ἄλλο, ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορές, δὲν συμμορφώθηκε μὲ τὶς τελευταῖες θελήσεις τοῦ καλοῦ δημοκράτου... Αὐτὸ τὸν ἔκανε ν' ἀγανακτήσῃ λιγάκι, μὰ καὶ νὰ νοιώσῃ κάποια ἀπογοήτευσι. Δὲν εἶχε δεῖ ποτέ του πῶς ἔκαιγαν ἕνα νεκρὸ κι' εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἱκανοποιοῦσε τὴν περιέργειά του... Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, τὸ Φοντεναὶ ἦταν πολὺ μακρυά: Ὅλη ἡ ἡμέρα του θὰ πήγαινε χαμένη μὲ τὴν ἐκπλήρωσι αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος ποὺ εἶχε ἐπιβάλει στὸν ἑαυτό του. Ντράπηκε ὡστόσο νὰ φύγῃ κρυφὰ κι' ἐξακολούθησε νὰ περπατάῃ, πιὸ λυπημένος τώρα, πίσω ἀπὸ τὴ νεκροφόρο..

Ἡ ἐξοχὴ δὲν ἦταν διόλου ὥμορφη. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὲς ταβέρνες καὶ μερικὰ ὑπόστεγα ποὺ πουλοῦσαν μπενζίνα, ντροπιάζανε τὴ ρωμαντικὴ δενδροστοιχία... Σὲ λίγο ὅμως ἄφησαν τὸν ἴσιο δρόμο κι' ἄρχισαν νὰ περπατοῦν ἐπάνω σὲ σπασμένα γυαλιά, σὲ τενεκέδες σκουριασμένους καὶ σ' ἕνα σωρὸ ἀπερίγραπτα σκουπίδια. Ὁ Εὐγένιος δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ πάρῃ τὰ πόδια του ἀπὸ τὴν κούρασι. Ὧρες ὁλόκληρες περπατοῦσαν μὲ τὸ ἀργὸ κι' ἐπίσημο ὕφος, δίχως νὰ σταθοῦν μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἀνάσα τους. Τὰ πόδια του εἶχαν πριστεῖ καὶ τὸν πονοῦσαν. Ὅλοι τώρα ἦσαν κατάχλωμοι καὶ λυπημένοι, ἀπὸ τὴν κούρασι...

Τέλος, ἡ νεκροφόρος σταμάτησε μπροστὰ στὴν εἴσοδο μιᾶς σιδερένιας πόρτας μ' ἕνα σταυρό. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ πρῶτο ἁμάξι, κατέβηκε ἕνας παπᾶς καὶ δυὸ διάκοι...

«Φαντάσου! Ἔχουν καὶ παπάδες!...», συλλογίστηκε μὲ φρίκη ὁ Εὐγένιος.

Αὐτὸ ἦταν ἕνα νέο ἔγκλημα τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Λαφιγιέτ, ποὺ δὲν φοβήθηκε νὰ περιφρονήσῃ τὶς πιὸ ζωηρὲς ἐπιθυμίες του καὶ τὶς τελευταῖες του θελήσεις.

Δύστυχε, κ. Λαφιγιέτ, ποὺ ἦσουν ἕνας τόσο ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν κληρικῶν! Τί ἀχάριστοι ποὺ εἶνε οἱ συγγενεῖς σου!...

— Αὐτὸς ὁ παπᾶς θὰ ψάλῃ τὴ νεκρώσιμο ἀκολουθία; ρώτησε περίεργος ἕναν ἄγνωστο ποὺ βρισκότανε κοντά του.

— Καὶ βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Γιατί ὄχι;

Ὁ Εὐγένιος σώπασε. Στὶς κηδεῖες συναντάει κανεὶς ἀνθρώπους μὲ κάθε εἴδους πολιτικὲς πεποιθήσεις... Κι' αὐτὸς φαίνεται, ὅτι ἀγαποῦσε φανατικὰ τοὺς παπάδες. Ἀπέφυγε λοιπὸν νὰ τοῦ χαλάσῃ τὴν καρδιά... Δὲν ἔπρεπε νὰ βιαστῇ. Οἱ ἐπικήδειοι τῶν πολιτικῶν ποὺ ἦσαν φίλοι τοῦ κ. Λαφιγιὲτ θὰ ἔβαζαν γρήγορα τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Ἄ! Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ἔπαιρναν ἐκδίκησι ἀπὸ τοὺς ἀχάριστους κληρονόμους του! Ὁ Εὐγένιος λοιπὸν μὲ ὑπερήφανο ὕφος περίμενε ἀνυπόμονα... Ὅταν ὅμως ὁ παπᾶς τέλειωσε τὶς ψαλμωδίες του, κανεὶς πολιτικὸς ἄνδρας δὲ βγῆκε μπροστὰ νὰ ἐκφωνήσῃ ἕναν ἐπικήδειο...

— Ἄχ! Εἶνε ἀνυπόφορο!... ψιθύρισε ὁ πιστὸς φίλος τοῦ κ. Λαφιγιέτ. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐγκαταλείπει αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ εἶνε πειὰ ἡ τελευταία!...

Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς, ἡ τόσες συγκινήσεις καὶ ἡ κούρασι τὸν εἶχαν ζαλίσει. Ἀνατρίχιασε λοιπὸν μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ καλὸς κ. Λαφιγιὲτ θὰ σκεπαζόταν ἔτσι μὲ τὸ χῶμα, δίχως κανεὶς νὰ ὑπενθυμίσῃ σ' ὅλους τὸ πολιτικό του στάδιο καὶ τὶς δημοκρατικές του ἀρετές. Κι' ἀφοῦ τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει ὅλοι, θὰ μιλοῦσε ἐκεῖνος. Ναί! Ὁ Εὐγένιος!...

Τρέμοντας λοιπὸν ἀπὸ τὴ συγκίνησι, προχώρησε λίγο, στάθηκε μπροστὰ στὸν τάφο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ μέσα στὴ γενικὴ σιωπή:

— Γαῖαν ἔχε ἐλαφρὰν πολύκλαυστε καὶ σεβαστὲ φίλε, μεγάλε καὶ ἀδιάλλακτε δημοκράτα, ἀγαθὲ κι' ἐνάρετε πολῖτα, καύχημα...

Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸν ἐπικήδειο ἂν δὲν ἄκουγε ἄξαφνα πίσω του τὸν κόσμο νὰ φωνάζῃ:

— Εἶνε τρελλός!... Εἶνε τρελλός!... Πιάστε τον...

Κάποιος τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ ρεντιγκότα. Ὁ Εὐγένιος λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ τ' ἀνάσκελα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔνοιωσε νὰ τὸν σπρώχνουν, νὰ τὸν «πρίζουν» στὶς γροθιές, νὰ τὸν τραβοῦν σὰν λυσσασμένοι ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο... Στάθηκε τότε κι' ἐπῆρε τὴν ἀνάσα του.

— Γιατί δὲ μ' ἀφίνετε, φώναξε μ' ἀγανάκτησι, ν' ἀποχαιρετήσω γιὰ τελευταία φορὰ τὸν κ. Λαφιγιέτ;

— Τὸν κ. Λαφιγιέτ; τοῦ ἀπάντησαν. Ποιὸν κ. Λαφιγιέτ; Ἐδῶ εἶνε ἡ κηδεία τῆς κυρίας Λαμπέ!...

Ὁ Εὐγένιος εἶχε γελαστεῖ ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ Λ ποὺ εἶχε ἡ νεκροφόρος κι' εἶχε ἀκολουθήσει μιὰ ξένη κηδεία...

PIERRE MILLE

Ἀπαραίτητον ἀπόκτημα διὰ κάθε βιβλιοθήκην, εἶνε τὸ ἔργον τοῦ γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοπούλου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τὸ συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ — ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΤΡΕΜ

ΟΙ ΚΡΑΝΙΟΚΛΕΦΤΕΣ ΤΗΣ "ΛΕΣΧΗΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ,,

Ὁ γέρο-Πέτερ, ὁ νεκροθάφτης τοῦ νεκροταφείου τῆς Ἁγίας Μαρίνας — μικροῦ χωριοῦ τῶν Αὐστριακῶν Ἄλπεων — ἔρριξε μιὰ ματιὰ ξαφνισμένη καὶ περίεργη στὸν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν ὀρθὸς μπροστά του.

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; τὸν ρώτησε ὁ ξένος. Εἶμαι ὁ γυιὸς τοῦ Βιστχάλερ.

Ὁ γέρος σούφρωσε τὸ μέτωπό του. Βιστχάλερ; Ἦτανε ἕνα ὄνομα γνωστό, τοῦ τόπου. Σιγὰ-σιγὰ θυμήθηκε. Ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, κατὰ τὸ 1900 ἀπάνω-κάτω, εἶχαν πεθάνει ὁ Φλόριαν Βιστχάλερ καὶ ἡ γυναῖκα του. Εἶχαν ἕνα γυιὸ ποὺ πρὶν ἀπὸ χρόνια εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ εἶχε πλουτίσει, ὅπως ἔλεγαν, σὲ κάποιο μεταλλεῖο τοῦ Σικάγου.

Ὁ γέρο Πέτερ ξανακύτταξε προσεκτικώτερα τὸν ξένο. Ἦταν ἕνας ἄντρας καμμιὰ πενηνταριὰ χρόνων, μὲ πρόσωπο ἁδρὸ ἀμερικανοῦ ἐπιχειρηματία. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἐμφάνισι τοῦ Βιστχάλερ, ὁ νεκροθάφτης ἀναγνώρισε τὸ πρόσωπο τοῦ Αὐστριακοῦ χωρικοῦ ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει ὅταν ἦταν μικρός.

— Ὥστε γύρισες στὴν πατρίδα;

— Ναί, γιὰ λίγες μέρες μονάχα. Ὅσο χρειάζεται νὰ κάνω γιὰ τοὺς γονεῖς μου ἕνα κενοτάφιο μέσα στὸ νεκροταφεῖο αὐτό, ὅπου θ' ἀναπαυθῶ κι' ἐγὼ κάποια μέρα..

— Καὶ ποῦ βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μητέρας μου; ρώτησε ὁ Βιστχάλερ, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Ὁ γέρο-Πέτερ ἔξυσε τὸ κεφάλι του μὲ ἀμηχανία:

— Τὸ νεκροταφεῖο, εἶπε, εἶνε πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ χωρέσῃ ὅλους τοὺς πεθαμένους. Γι' αὐτὸ ξεθάβουμε τὰ κόκκαλα τῶν παληῶν καὶ βάζουμε στοὺς τάφους τῶν νέους.

— Καὶ τί γίνονται τὰ κόκκαλα ποὺ μαζεύετε; ρώτησε περισσότερο ἀπὸ πρῶτα ὠχρός, ὁ ξένος.

Ὁ γέρο-Πέτερ ἔδειξε τότε ἕνα στρογγυλὸ ἐκκλησάκι.

— Ἡ ἐκκλησοῦλα αὐτή, εἶπε, εἶνε ἡ ὀστεοθήκη. Ἐκεῖ βάζουμε τὰ κόκκαλα. Ἐκεῖ βρίσκονται καὶ τὰ κόκκαλα τῶν γονέων σας. Ξέρω ποῦ εἶνε, γιατὶ συνηθίζω νὰ χαράζω μὲ κιμωλία στὸ κρανίο, τὸ ὄνομα ἐκείνων ποὺ ξεθάβω.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ νεκροθάφτης καὶ ὁ Βιστχάλερ ἔμπαιναν στὴν ὀστεοθήκη. Ὁ γέρο-Πέτερ ἄναψε ἕνα πελώριο κερὶ ποὺ ἦταν μπηγμένο στὸν τοῖχο. Ἕνα κιτρινωπὸ φῶς χύθηκε γύρω, φωτίζοντας παράξενους σωροὺς ἀπὸ ἄσπρα, γυαλιστερὰ κόκκαλα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ξεχώριζαν τὰ κρανία ποὺ κύτταζαν μὲ τὶς ἄδειες κόγχες τῶν τοὺς δυὸ ἐπισκέπτες.

Ἦταν ἀνατριχιαστικὸ τὸ θέαμα τοῦ κοντοῦ γέρου νεκροθάφτη, μὲ τὰ λευκὰ γένεια, ὁ ὁποῖος πήγαινε ἀπὸ τὸν ἕνα σωρὸ σκελετῶν σὲ ἄλλον, ψάχνοντας μὲ τὰ μακρυὰ διαφανῆ γεροντικὰ χέρια τοῦ κρανία σκονισμένα, καὶ προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψῃ πάνω στὰ κίτρινα κόκκαλα, τὰ ὀνόματα τὰ χαραγμένα μὲ τὴν κιμωλία.

Ἔξαφνα, ὁ γέρο-Πέτερ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Βιστχάλερ. Ὁ ξένος εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροθάφτη νὰ συσπᾶται ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Ἔκλεψαν νεκροκεφαλές!... Ἔκλεψαν νεκροκεφαλές!... ἐτραύλισε μὲ ἀπόγνωσι.

* * *

— Ἔκλεψαν κρανία ἀπὸ τὴν ὀστεοθήκη τῆς Ἁγίας Μαρίνας!

Ἡ εἴδησις αὐτὴ διαδόθηκε ἀστραπιαῖα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Σὲ λίγο μαθεύτηκε ὅτι παρόμοιες κλοπὲς εἶχαν σημειωθεῖ καὶ σ' ἄλλα χωριά, στὸ Κλοστεννόϊμπουργκ καὶ στὸ Σάνκε Πέλτεν.

Ἐντωμεταξὺ ἡ ἀστυνομία τῆς Βιέννης πληροφορήθηκε τὸ γεγονὸς καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριο.

Πέρασε λίγος καιρός. Μιὰ μέρα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Βιέννης δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ διευθυντοῦ τῶν Ἐργαστηρίων τῶν Διακοσμητικῶν Τεχνῶν. Χωρὶς νὰ πῇ λέξι ὁ ἐπισκέπτης ἀπέθεσε μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο μιὰ κανάτα τῆς μπύρας ποὺ εἶχε σχῆμα ἀνθρώπινου κρανίου.

— Μ' ἐπεσκέφθηκε χθές, εἶπε ὁ διακοσμητὴς καλλιτέχνης, ἕνας νέος, φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Μοῦ ἔδωκε μερικὰ κρανία καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὰ κάνω κανάτια τῆς μπύρας, σὰν καὶ αὐτὸ ἐδῶ. Ἐπειδὴ εἶχα διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὶς κλοπὲς τῶν κρανίων ποὺ ἔγιναν τώρα τελευταῖα σὲ διάφορα χωριά, σκέφθηκα ὅτι ἡ κλοπὲς αὐτὲς δὲν θὰ εἶνε, ἴσως, ἄσχετες μὲ τὴν παραγγελία τοῦ νέου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ νέος;

— Ἔρβιν Σίγκεν...

Ὅλοι ὅσοι συναναστρέφονταν στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βιέννης, τὸν Ἔρβιν Σίγκεν ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστοῦν τὸ τρομερὸ πάθος ποὺ ἔκρυβε μέσα του ὁ ξανθὸς αὐτὸς νέος, μὲ τὸ δειλὸ ὕφος καὶ μὲ τὰ φωτεινὰ μάτια ποὺ τὰ σκέπαζαν δυὸ παχειὰ ματογυάλια.

Μανιώδης σπόρτμαν ὁ Ἔρβιν σύχναζε στὰ γήπεδα τοῦ φούτμπωλλ, τοῦ τέννις, τοῦ γκόλφ, καὶ σκαρφάλωνε κάθε τόσο μὲ τοὺς φίλους του στὶς πιὸ ψηλὲς καὶ ἀπόκρημνες κορφὲς τῶν Αὐστριακῶν Ἄλπεων.

Τὸ μόνο του ἐλάττωμα ἦταν ἡ πολὺ μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἔδειχνε γιὰ τὰ φανταστικὰ μυθιστορήματα τοῦ Γερμανικοῦ Μεσαίωνος, μυθιστορήματα γεμᾶτα ἀπὸ μάγους, νεκρομάντεις, διαβόλους καὶ φαντάσματα.

Ὁ Ἔρβιν εἶχε ἀνακαλύψει τὰ βιβλία αὐτὰ στὴ βιβλιοθήκη τοῦ πατέρα του, ἀνθρώπου σοφοῦ, γνωστοῦ σὲ ὅλη τὴν Βιέννη. Καὶ καθὼς εἶχε φαντασία ρωμαντική, σκέφθηκε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ νεκροκεφαλὲς γιὰ μακάβριες μεταμεσονύκτιες ἐπικλήσεις στὰ πνεύματα τοῦ Ἅδη, σὰν ἐκεῖνες ποὺ ἔκαναν οἱ νεκρομάντεις καὶ οἱ μάγοι τὸ Μεσαίωνα...

Τὶς σκέψεις του αὐτὲς τὶς ἀνεκοίνωσε ὁ Ἔρβιν σὲ μερικοὺς φίλους του ποὺ ἐνθουσιάστηκαν κι' ἐκεῖνοι κι' ἀποφάσισαν νὰ ἱδρύσουν μαζύ του τὴ «Λέσχη τῶν Ἑπτά». Ἡ λέσχη αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τέσσερες κοπέλλες δεκαέξη ὡς δεκαεφτά, μόλις, χρόνων, καὶ ἀπὸ τρεῖς νέους, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ μεγαλείτερός τους δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνων.

Ὁ Ἔρβιν ἦταν ὁ πρόεδρος τῆς πρωτότυπης αὐτῆς λέσχης, ἡ ὁποία στεγαζότανε σ' ἕνα πενιχρὸ δωμάτιο μιᾶς ἀπομακρυσμένης συνοικίας τῆς Βιέννης. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου ἦσαν σκεπασμένοι μὲ μαῦρα ὑφάσματα κεντημένα μὲ χέρια καὶ πόδια σκελετῶν καὶ μὲ ἀσημένια κρανία. Στὴ μέση ὑψωνόταν ἕνας βωμὸς φορτωμένος μὲ κρανία ἀνθρώπινα, ἀπάνω στὰ ὁποῖα ἦσαν μπηγμένα κεριά. Κάθε μέλος τῆς λέσχης εἶχε ἕνα δοχεῖο τῆς μπύρας, καμωμένο ἀπὸ ἀνθρώπινη νεκροκεφαλή.

Ντυμένος μὲ περίεργα φορέματα, ὁ Ἔρβιν Σίγκεν προήδρευε σὲ τελετὲς μυστηριώδεις, ποὺ ἔκανε ἡ «Λέσχη τῶν Ἑπτά», τελετὲς παρμένες ἀπὸ τὴ νεκρομαντεία τοῦ Μεσαίωνος καὶ διηύθυνε ὕμνους στὸ θάνατο ποὺ τραγουδοῦσαν ὅλα τὰ μέλη μαζύ.

Καὶ ποῦ εὕρισκαν οἱ ἰδιόρρυθμοι αὐτοὶ νέοι τὰ κρανία ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ τὶς μυστηριώδεις των τελετές; Τίποτε εὐκολώτερο. Ὅταν πήγαιναν καμμιὰ ἐκδρομὴ σὲ βουνό, σταματοῦσαν σὲ διάφορα μικρὰ χωριὰ καὶ ζητοῦσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ὀστεοθήκη. Ὁ φύλακας δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τοὺς τὸ ἀρνηθῇ. Μόλις λοιπόν, ἀντιλαμβανόντουσαν ὅτι δὲν τοὺς πρόσεχε, ἔκλεβαν γλήγορα-γλήγορα μερικὲς νεκροκεφαλές, τὶς ἔβαζαν μέσα στοὺς σάκκους των, καὶ ὕστερα ἔφευγαν ἥσυχοι καὶ ἀμέριμνοι, μὲ τὴν ψυχραιμία τῶν πιὸ πεπειραμένων λωποδυτῶν...

* * *

— Ἀπόψε, στὰς δέκα!

Τὴ φράσι αὐτὴ τὴν εἶχε ψιθυρίσει ὁ Ἔρβιν στὸ αὐτὶ μιᾶς συμφοιτητρίας του, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ μαθήματος στὸ Πανεπιστήμιο. Ἡ κοπέλλα εἶχε χλωμιάσει. Τὰ ρουθούνια της εἶχαν διασταλεῖ ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ μιὰ παράξενη φλόγα εἶχε λάμψει στὸ βλέμμα της. Μὲ χέρι τρεμάμενο χάραξε σ' ἕνα φύλλο χαρτί: «Ἀπόψε στὰς δέκα», ὕστερα πέρασε τὸ σημείωμα στὴν πλαϊνή της φοιτήτρια. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα καὶ τὰ ἑπτὰ μέλη τῆς λέσχης ἦσαν εἰδοποιημένα.

Ἡ βραδυνὴ ἱεροτελεστία εἶχε ἀρχίσει. Τὰ μέλη τῆς λέσχης ἔψελναν κιόλας τὶς λιτανεῖες τοῦ θανάτου, μέσ στὸ δωμάτιο μὲ τὰ μακάβρια ἐμβλήματα, μπροστὰ στὸ βωμό, τὸν φορτωμένο μὲ νεκροκεφαλές. Ἔξαφνα βήματα βαρειὰ καὶ βιαστικὰ ἀκουστῆκαν, ἡ πόρτα μονομιᾶς ἀνοίχτηκε ἀπότομα καὶ ἕνας ὅμιλος ἀνδρῶν ὥρμησε μέσ' στὴν κάμαρα, φωνάζοντας:

— Ἀπάνω τὰ χέρια! Εἴμαστε ἡ ἀστυνομία!

* * *

Ὁ Ἔρβιν καταδικάστηκε σὲ ἑξάμηνη φυλάκισι καὶ πρόστιμο 2.000 σελλινίων, καὶ οἱ σύντροφοί του σὲ τριῶν μηνῶν φυλακή. Τὴν ἐπαύριο τῆς δίκης, ὁ γέρο-Πέτερ πῆγε στὸν ἀνακριτὴ καὶ ἐξέτασε μὲ ὑγρὸ ἀπὸ τὴν συγκίνησι βλέμμα, τὰ κρανία τὰ μαζεμένα πάνω στὸ τραπέζι. Τὰ ψαχούλεψε μέσ' στὰ τρεμάμενα χέρια του, τὰ ἀναγνώρισε καὶ μετέφερε τοὺς πεθαμένους του στὴν ὀστεοθήκη τῆς Ἁγίας Μαρίνας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθὼς μᾶς πληροφοροῦν τὰ τελευταῖα Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, μὲ τὰ δροσερὰ καλοκαιρινὰ φορέματα ἀπὸ ὀργκαντί, ἀπὸ λινό, ἀπὸ βατίστα, κι' ἀπὸ κέντημα ἀγγλικό, θὰ φορέσουμε παλτουδάκια καὶ καπέλλα ἀπὸ βελοῦδο καὶ θὰ κρατήσουμε τσάντες ἐπίσης ἀπὸ βελοῦδο.

—Ἀλλά, καθὼς εἴπαμε καὶ σὲ προηγούμενα ἄρθρα μας, τὸ βελοῦδο ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ καλοκαίρι, θὰ εἶνε λεπτὸ κι' ἀνάλαφρο, καμωμένο ἀπὸ λινὴ κλωστή, δὲν θὰ τσαλακώνεται καί, ἐπὶ πλέον, θὰ μποροῦμε νὰ τὸ πλένουμε. Θὰ εἶνε δὲ διαφόρων χρωμάτων, ἀκόμη καὶ σκωτσέζικο.

—Μερικὰ φορέματα ἐμπριμέ, θὰ ἔχουν γύρω στὸ ντεκολτὲ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια, καμωμένα ἀπὸ μουσελίνα ἄσπρη.

—Πολλὲς φοῦστες θὰ εἶνε σὲ σχέδιο τουνίκ. Ἄλλες πάλι θὰ γίνωνται ἀνοιχτὲς ἐμπρὸς καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα θὰ προβάλῃ μιὰ «ψευτόφουστα» πλισσέ. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ποδιᾶς θὰ γίνεται συχνὰ ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμὲ σὲ μιὰ φοῦστα μονόχρωμη, ἢ μονόχρωμο γιὰ μιὰ φοῦστα ἐμπριμέ. Τότε καὶ τὸ κορσάζο ἢ τὸ μικρὸ παλτουδάκι θὰ εἶνε ἀσορτὶ μὲ τὴν ποδιά.

—Πολλὰ μανίκια θὰ εἶνε γαρνιρισμένα στὸν ἀγκῶνα μὲ μοτίφ, μὲ κογκάρδες, μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ φράντζες, ἢ μ' ἕνα μπουφὰν σουρωτό.

—Στοὺς ὤμους, μικρὲς πελερίνες θ' ἀντικαταστήσουν τὶς ἐσάρπες. Θὰ ἰδοῦμε καὶ πελερίνες ἀπὸ φτερὰ στρουθοκαμήλου, ἢ ἀπὸ μαραμπού, τὸ ὁποῖο κοστίζει φθηνότερα.

—Ἡ πελερίνες αὐτὲς θὰ ἔχουν φέντο ἀπὸ τοῦλι, ἀπὸ μουσελίνα, ἢ ἀπὸ κορδέλλα σατέν, καὶ θὰ γίνωνται σὲ σχέδιο ἀμπιεσμὰν ντραπὲ σὲ γραβάτα μὲ μαλακὰ πάν, τὰ ὁποῖα θὰ δένωνται μὲ ἀφέλεια καὶ χάρι.

—Τὰ μαῦρα θὰ φορεθοῦν πολὺ σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς σαιζόν. Θὰ εἶνε ὅμως πολὺ «ἀν-βὸγκ» καὶ τὰ μπέζ, τὰ γκρίζα καὶ τὸ φισέλ, δηλαδὴ αὐτὰ ποὺ ἔχουν χρῶμα σπάγγου!

—Θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ ἄλλα χρώματα πιὸ σκοῦρα καὶ πιὸ πρακτικά, ὅπως τὸ ἐκάϊγ, τὸ καφέ, τὸ μπλὲ-μαρὲν καὶ τὸ βιολέ.

—Συχνὰ ἡ ζακέτες τῶν κοστουμιῶν σπόρ, θὰ ἔχουν τσέπες βαθειές, ἡ ὁποῖες θ' ἀντικαθιστοῦν τὴν τσάντα, καθὼς θὰ κλείνουν ἐπάνω μὲ φερμουάρ.

—Θὰ εἶνε ἐπίσης πάντα τῆς μόδας καὶ ἡ τσάντες-σπόρ. Θὰ γίνωνται ἀπὸ χοντρὸ λινό, ἀπὸ δέρμα χοίρου, ἀπὸ ὕφασμα ψαθωτὸ καὶ θὰ εἶνε μεγάλες, ἁπλές, γαρνιρισμένες μόνο μὲ κρίκους, μὲ ἁλυσίδες καὶ μὲ λαβὲς μετάλλινες, ἡ ὁποῖες θ' ἀντικαθιστοῦν τὰ φερμουάρ.

—Τὰ μοντέρνα ταγιὲρ δὲν θὰ εἶνε πειὰ ἐντελῶς τυπικά, ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅμοια τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ ἰδοῦμε διαφόρων σχεδίων ταγιὲρ μὲ μακρυὲς ἢ κοντὲς ζακέτες, μὲ φοῦστες πλατειές, μὲ κουμπωτά, μὲ ρεβὲρ καὶ μὲ ἀντιθέτου χρώματος ζακέτα καὶ φοῦστα.

—Ἔτσι κάθε κυρία μπορεῖ νὰ διαλέξῃ ἕνα ταγιὲρ φανταιζί, ἐντελῶς τοῦ γούστου της, καὶ δὲν θὰ εἴμαστε ἀναγκασμένες νὰ τρέχουμε γιὰ τὸ ταγιέρ μας σὲ εἰδικὸ ράφτη. Μιὰ ἐπιτήδεια μοδίστρα θὰ μπορῇ νὰ μᾶς ράψῃ ἕνα ταγιὲρ τόσο μοντέρνο ὅσο καὶ τῆς ἀρεσκείας μας, ἀφοῦ δὲν θὰ εἴμαστε ὑποχρεωμένες νὰ φορέσουμε σὰν ἄλλοτε ἕνα ταγιὲρ-κλασικό.

Ἡ τάγια ἔχει κατέβει λίγο, κι' ἔτσι τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ φαίνεται μακρύτερο. Μιὰ ζώνη ἀρκετὰ λουσάτη γκονίρει τοὺς γοφούς, ἢ διάφορα τεχνικὰ ντεκοὺπ κάνουν νὰ φαίνεται πιὸ χαμηλὴ ἡ γραμμὴ τῆς τάγιας.

—Μὲ τὰ ἐξοχικὰ καὶ ταξειδιωτικὰ ἀνσάμπλ, θὰ φορέσουμε ἐσάρπες ἀπὸ τρικὼ ἀντιθέτου χρώματος ἀπὸ τὸ κοστοῦμι.

—Ἐφέτος θὰ ἰδοῦμε διάφορα ὑφάσματα μάλλινα, μεταξωτὰ καὶ βαμπακερά, ἁπλᾶ καὶ μονόχρωμα ἢ ἐμπριμὲ μὲ βοῦλες, μὲ τετραγωνάκια καὶ μὲ λουλουδένια μοτίφ.

□□□□ ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ □□□□

1) Φόρεμα βραδυνὸ ἀπὸ κρὲπ-σατὲν μαῦρο, μὲ ἰδιόρρυθμο ντεκολτέ. 2) Φόρεμα ἀπὸ μαῦρο μαροκαίν, ἐνκρυστὲ μὲ μαροκαὶν ἄσπρο ἢ ρόζ. 3) Φόρεμα ἀπὸ μαροκαὶν γκρίζο, γαρνιρισμένο μὲ ντεκοὺπ καὶ πιέτες. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ φορέματα λεπταίνουν πολὺ τὴ σιλουέττα καὶ εἶνε κατάλληλα γιὰ κυρίες μᾶλλον παχειές. 4) Φόρεμα μπλὲ λαινάζ, γαρνιρισμένο μὲ μικρὴ κουμβωτὴ πελερίνα.

—Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης καὶ ὑφάσματα κοτελέ, δίχρωμα, χνουδάτα, ψαθωτὰ καὶ κεντημένα μὲ χάντρες.

—Πολλὰ φορέματα θὰ ἔχουν μανίκια ἴσια καὶ κοντά. Θὰ ἰδοῦμε καὶ μανίκια τρουᾶ-κάρ, ἐργασμένα μὲ νερβύρ, μὲ σκοῦρες ἢ μὲ μπουφὰν ἐπάνω στὸν ἀγκῶνα.

—Συχνά, στὰ ἐπανωφόρια, τὰ μανίκια τρουᾶ-κὰρ θ' ἀντικαθιστοῦν τὰ μακρυὰ μανίκια καὶ κάποτε θὰ εἶνε πλατειὰ καὶ γυρισμένα πρὸς τὰ ἐπάνω.

—Ἡ ἴσια σιλουέττα, ἢ φαινομενικῶς τουλάχιστον ἴσια, θριαμβεύει σὲ ὅλες τὶς νεώτερες συλλογές.

—Φορέματα κι' ἐπανωφόρια χωρὶς ζώνη, εἶνε μόλις ἐφαρμοστὰ στὴν τάγια. Μόλις δηλαδὴ ὑποδεικνύουν τὴν θέσι τῆς τάγιας καὶ τὴν γραμμὴ τῶν γοφῶν.

—Καὶ στ' ἀπογευματινὰ καὶ στὰ βραδυνὰ φορέματα, ἄρχισε νὰ φαίνεται αὐτὴ ἡ νέα τάσις.

—Πολλὰ νέα βαμπακερὰ ὑφάσματα θὰ μοιάζουν μὲ μάλλινα. Γι' αὐτὸ θὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε γιὰ κάθε εἴδους φορέματα πρωϊνὰ καὶ ἀπογευματινά.

—Πολλὰ ὡραῖα ἀπογευματινὰ φορέματα θὰ εἶνε δίχρωμα καὶ θὰ εἶνε ἔτσι καμωμένα ὥστε νὰ φαίνωνται σὰν ἀποτελούμενα ἀπὸ ξεχωριστὴ μπλούζα καὶ ξεχωριστὴ φοῦστα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα θὰ πρόκειται γιὰ ἕνα μόνο φόρεμα.

—Πολὺ σὶκ εἶνε ἕνα φόρεμα ἀπογευματινὸ μὲ φοῦστα μαύρη καὶ κορσάζο ἀνοιχτὸ ρόζ, ἑνωμένο μὲ τὴν φοῦστα.

—Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ εἶνε συχνὰ γαρνιρισμένα στοὺς ὤμους μὲ ντραπερὶ ποὺ θὰ σχηματίζῃ ἕνα εἶδος μανικιῶν.

—Πολλὰ δερμάτινα γάντια θὰ ἔχουν μανσέτες δαντελλένιες. Γάντια ἀπὸ βελοῦδο θὰ ἔχουν μανσέτες δερμάτινες.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ γάντια μὲ ἴσιες καὶ πλατειὲς μανσέτες γαρνιρισμένες μὲ νερβύρ, μὲ βελονιές, μὲ μπουγιονέ, μὲ σχέδια τρυπητά, καὶ μὲ ντεκούπ.

—Τελευταῖα ἔχουν λανσαρισθῆ γάντια γιὰ κοστούμια-σπόρ, καμωμένα ἀπὸ διασταυρούμενες δερμάτινες λουρίδες. Τὰ γάντια αὐτά, ἐνῶ ἐφαρμόζονται τέλεια στὸ χέρι, τοῦ ἀφίνουν καὶ πλήρη ἐλευθερία κινήσεων.

—Τέτοιου εἴδους γάντια θὰ γίνωνται καὶ ἀπὸ γκαλὸν πλεχτὰ καὶ ἀπὸ φέτρο μαλακό.

—Ἐφέτος θὰ ἰδοῦμε καὶ καπέλλα δίχρωμα καὶ τρίχρωμα, ἀποτελούμενα ἀπὸ λουλούδια, ἀπὸ φτερά, ἀπὸ ψάθα κι' ἀπὸ διάφορα ὑφάσματα.

—Ἡ ἐξωτικὲς ψάθες δὲν θὰ εἶνε τόσο πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος, ἀλλὰ θὰ φορεθοῦν περισσότερο ἡ ψάθα πικὼ καὶ ἡ πλεχτὴ ψάθα, συχνὰ ἀνάμικτη μὲ ὕφασμα. Γιατὶ θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος πολλὰ καπέλλα ἀπὸ ὕφασμα, ἀπὸ λαινάζ, ἀπὸ χοντρὰ βαμπακερὰ καὶ ἀπὸ μεταξωτὸ ἐργασμένο πρὸ πάντων μὲ σφηκοφωλιές.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι
Ὑπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Λέκα 7.
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, ὁδὸς Ἱππονάκτους 4.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 — Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 — Ἀμερικῆς » 6
δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ Σελίνια 30.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str(Apt.41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «Οἰκογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST 58TH STREET NEW YORK CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

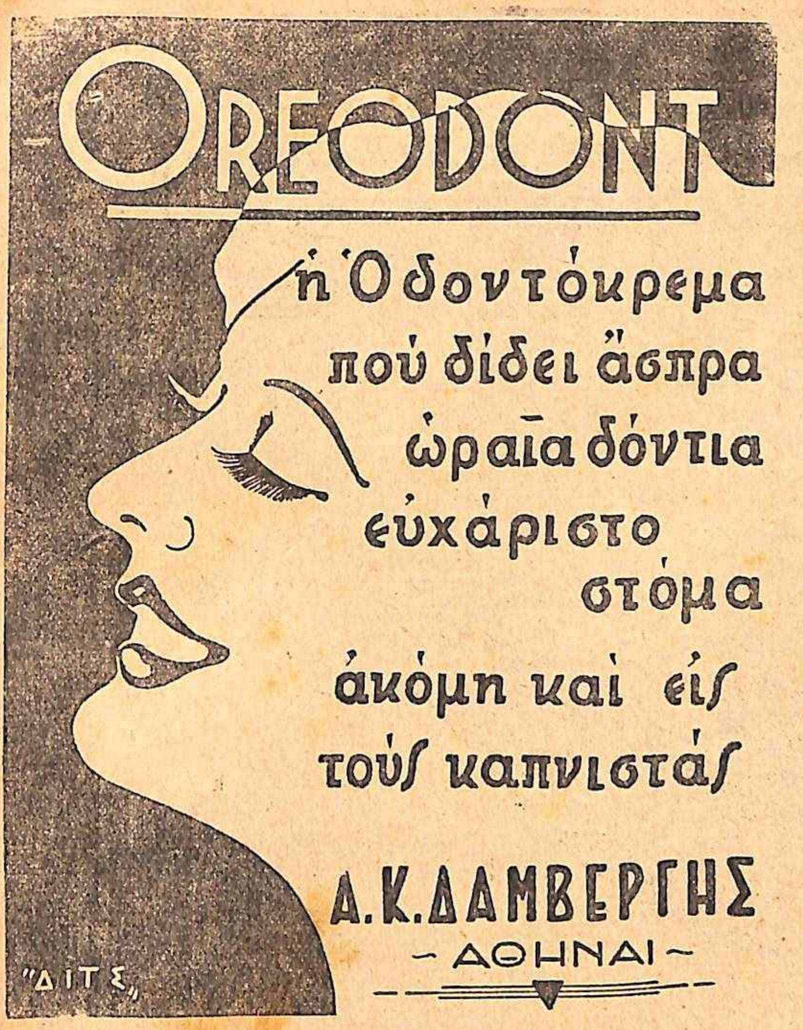

Ἀναλογισθῆτε τὴν εὐχαρίστησιν ποὺ σᾶς προσφέρει ἕνα πάλλευκο τραπεζομάνδηλο ἢ σινδόνι καὶ ἐκλέξατε τὸ καλλίτερο λουλάκι διὰ τὴν μπουγάδα σας, αὐτὸ εἶνε εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ

ΛΟΥΛΑΚΙ
ΝΤΕΣΤΡΕ
Προσέξατε τὴν ἐττικέταν.
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
«ΔΕΟ»

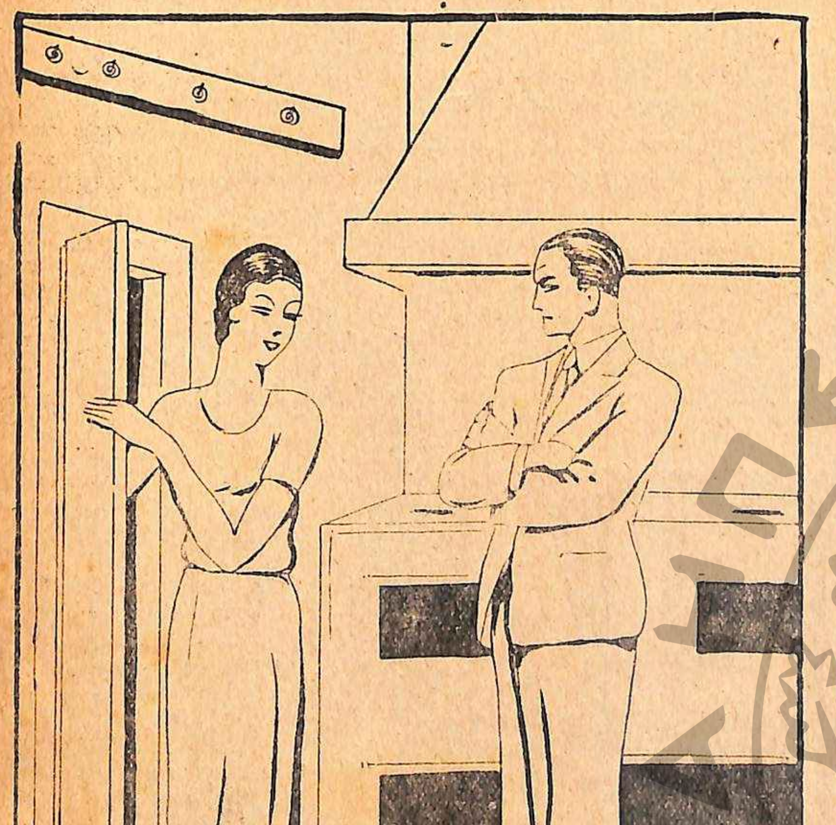

— Πῶς θα ἐφοδιασουμε τώρα τήν καινούργια μας κουζίνα, γυναίκα
— Ἀπλούσιατα: θά πᾶς στοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιτέλους 39) καί θά παρης ἀπό 'κεῖ ὅλα τά χρειώδη τῆς κουζίνας μας...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ
Ε. Ἀφβανίτης
ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΚΡΕΠ-ΡΑΦ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΣΟΥΑ-ΑΡΜΟΥΡ.
ΕΜΠΡΙΜΕ-ΣΕΜΙΖΙΕ
ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ Γκάντι
ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ
Καὶ ὅ,τι νέον παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Μεταξουργίαν, λανσάρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ἀποθήκην Ἑλληνικῶν Μεταξωτῶν.
Ἑρμοῦ 3. (Πλ. Συντάγματος). Τηλέφ. 22-529

«ΓΚΡΑΣ»
Ἕνα σὶκ δῶρον εἶνε ἕνα μπουκάλι ἀρώματος
«AIR DE GRACE»
λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμαὶ 75—125—150
Πλουσιωτάτη συλλογὴ ἀρωμάτων εἰς χῦμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ
Ο
“ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ„
ἡ μεγαλειτέρα πρωϊνὴ ἐφημερὶς ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ
εἶνε ἡ ὡραιοτέρα, ἀλλὰ καὶ πλέον ἐπικίνδυνος ἐποχὴ διὰ τὸν ὀργανισμόν. Ὡς ἐκ τούτου καθίσταται πλέον ἡ ἀπαραίτητος ἡ χρῆσις τῆς ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, ποὺ ἔχει τὴν ὑπέροχον ἰδιότητα ν' ἀπολυμαίνῃ καὶ δροσίζῃ τὰ ἔντερα. Μιὰ κουταλιὰ ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, κάθε πρωΐ, σ' ἕνα ποτῆρι νερό, ἀπαλλάσσει τὸν ὀργανισμὸν ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας καὶ τὰ βλαβερὰ ὑπολείμματα τοῦ χειμῶνος. Συγχρόνως διευκολύνει τὴν πέψιν καὶ χαρίζει νέες εὐεργετικὲς ἐνέργειες εἰς τὸ κυκλοφοριακὸν σύστημα.
MAGNESIA
S. PELLEGRINO
ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ
ΤΟ ΣΗΜΑ
ΤΟΥ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ

«ΜΗΝΥΤΩΡ»